

IDEA

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

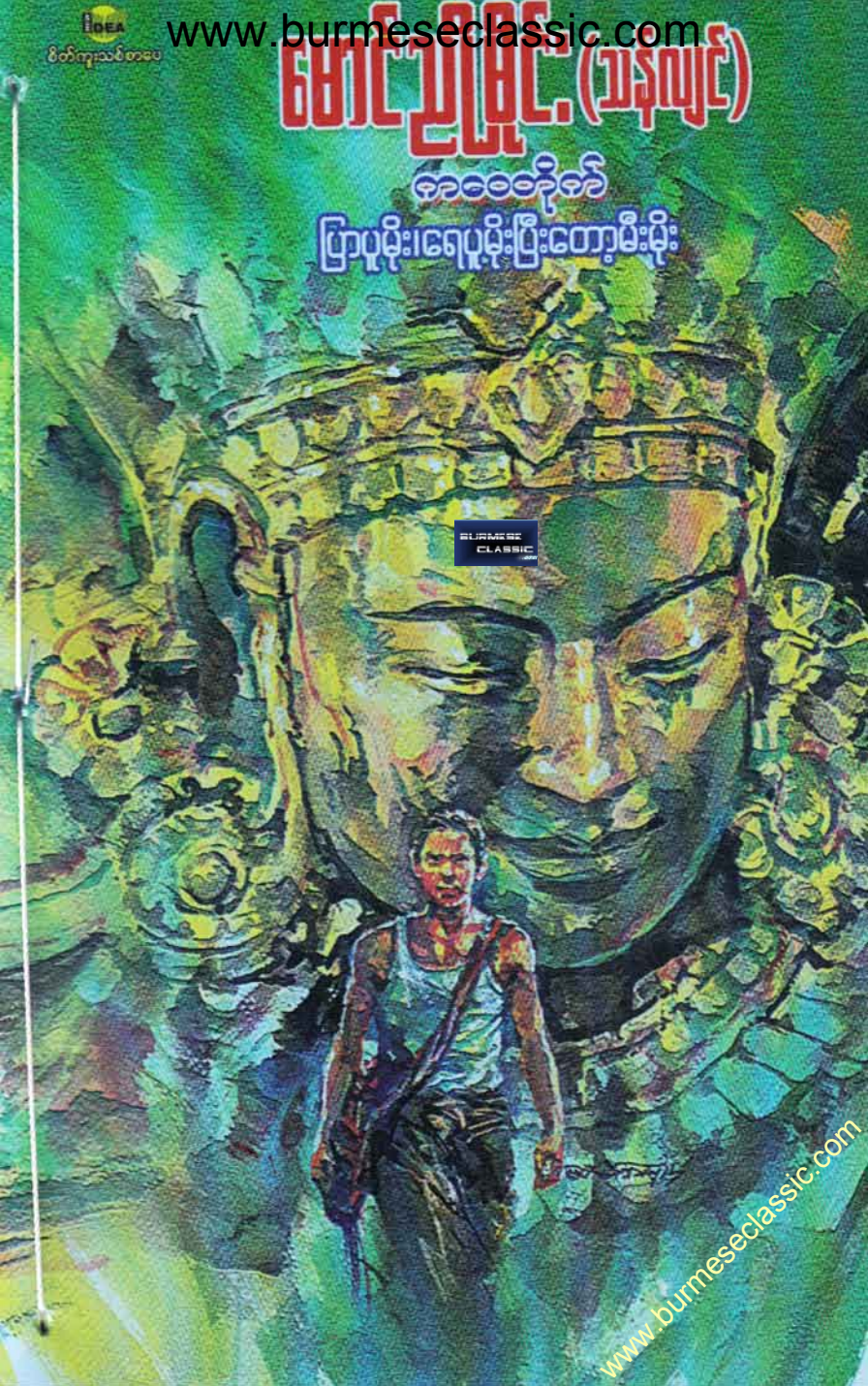
www.burmeseclassic.com

မောင်ညိုမိုင် (သနပျင်)

ကလေးတိုက်

ဖြာပုမိုး၊ ရေပုမိုး၊ ပြီးတော့မီးမိုး

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

- စိစဉ်သူ ကိုတင်ထွန်း
- ပထမအကြိမ် ၂၀၁၄၊ စက်တင်ဘာလ
- အုပ်ရေး ၅၀၀
- မျက်နှာဖုံး Myat Min Han
- ကွန်ပျူတာစာစီ Maw Maw (New Idea)
- အတွင်းဖလှင် Zin Oo & Brothers

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မွန် (ပြုံးလေ့ရှိပုံနှိပ်တိုက်) (၀၀၆၅၉)
 ဆန်စက်အပိုပစ္စည်းစက်ရုံဝန်း၊ အထက်ပုဂံတောင်လမ်း၊ စက်ဆန်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းတိုင်းဒေသကြီး။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြဲ) (၀၄၂၀၅)
 စိတ်ကူးသစ်စာပေ
 အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း၊
 စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ ကျပ်

ယခုစာဖတ်သူများရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ရှိနေသည့် "ပြာပုစိုး၊ ရေပုစိုး၊ ပြုံးတော့ ဇီဝိ" ဝတ္ထုနှင့် "ကဝေတိုက်" အမည်ရှိ ဝတ္ထုလတ်နှစ်ပုဒ်သည် စည်သည့်ဖွဲ့ငင်စာအုပ်များမှာ မှ စော်ပြုစုခြင်းမရှိဘဲ ဝတ္ထုလတ်အသစ်နှစ်ပုဒ်ပါ။ လုံးချင်းဝတ္ထုပါးပါးအဖြစ်ထုတ်မည် ဆိုလျှင် နှစ်အုပ်ရရှိနိုင်ပေမည် စာဖတ်သူများတို့ ကန့်ရှ စော့မျိုးတွဲနှစ်ခု တစ်အုပ်တည်းအဖြစ် ခေါ်စေချင်၍ နှစ်ပုဒ်ပေါင်း တစ်အုပ်ရေးသားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အထူး ဝတ္ထုရှင်ခံချင်တာကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ် အများစုအနေ နှင့် လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်ကြီးတွေကို အားရပါးရ ဖတ်ချင်ကြမှန်း ကြားရ သိရှိရပါသော်လည်း စာဖတ်သူများရှေ့မှောက်သို့ အလျင်မီအောင် ရောက်ရှိနိုင်တာကိုလည်း လေးစားစွာ တောင်းပန်မေတ္တာရှင်ခံပါသည်။

လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်ကြီးတွေက အလွန်အားစိုက်ရသလို၊ ဖြစ်သလိုမရေးချင်တဲ့ အတွက် အချိန်ယူရေးရသဖြင့် အချိန်ကြန့်ကြာတာလည်း ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ နားလည် ခွင့်လွှတ်ပေးကြပါလို့ အနူးအညွတ် မေတ္တာရှင်ခံအပ်ပါသည်ခင်များ...

အဲဒီလို ကန့်ရှလုံးချင်းဝတ္ထုရှည်ကြီးတွေ ကြန့်ကြာနေချိန်မှာ အာသာပြေ အဖြည့်အနေ နဲ့ ဖတ်စေချင်လို့ ကန့်ရှဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်၊ ဝတ္ထုလတ်နဲ့ မောင်ညိုမှိုင်းစီစဉ်သော ကန့်ရှဖြစ်ရပ် ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတိုပေါင်းများကို ကြားပေါက် ထုတ်ဝေစီစဉ်လိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကန့်ရှဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်တွေတော့အချို့အတွက် ဖတ်စုပြီးသားဝတ္ထုတို ဖြစ်ကောင်းဖြစ် ပေမည် မဖတ်ရသေးသူအတွက်ကျတော့လည်း ဝတ္ထုတိုအသစ်ဖြစ်နေရတာပေါ့။

စာဖတ်သူတို့ရှေ့မှောက် ရောက်ခဲ့ရတဲ့ ကန့်ရှဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်လေးတွေဟာ တျန် တော် စုံဖတ်မြတ်နိုးခဲ့တဲ့ ရင်တွင်းရသကော့က်များရတာနာလေးတွေပါ။ ဒီတော့ကဲများက တလေးတွေကို စာဖတ်သူများက ဖတ်ရှုအရောင်တင်ပေးကြလို့လည်း ကျွန်တော့်ကလောင် အသက်ရှည်နေရတာပါလား။ စာဖတ်သူများရဲ့ကျေးဇူး ကြီးလှပါလားလို့ ခံယူပြီး နံနက်၊ နေ့ည ကျေးဇူးရှင် စာဖတ်ပရိသတ်များနှင့် ငှားရမ်းသူ စာအုပ်အငှားဆိုင်များ၊ ဖြန့်ချိ ထုတ်ဝေသူများကို လှိုက်လှဲစွာ မေတ္တာပို့သရပါတယ်။

ချစ်ပရိသတ်များ မျှော်လင့်စောင့်စားနေကြတဲ့ ကန့်ရှဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် လုံးချင်း ဝတ္ထုရှည်များ မကြာခင် လေးစားရတဲ့ ကျေးဇူးရှင် စာဖတ်ပရိသတ်ရှေ့မှောက် မဖြစ်မနေ ရောက်ရပါစေမယ်လို့ ကတိပြုရပါတယ်ခင်များ။

အမြို့မြို့ အနယ်နယ်က စာဖတ်ပရိသတ်များ နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ။

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

၀၉၅ • ၀၃

ညိုမှိုင်းမောင်(သန်လျင်)
 ကဝေတိုက်၊ပြာပုစိုး၊ရေပုစိုး၊ပြုံးတော့စီးဖိုး/ မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)။
 -ရန်ကင်း။
 စိတ်ကူးသစ်စာပေ၊ ၂၀၁၄။
 ၁၆၁-စာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ။
 (၁) ကဝေတိုက်၊ပြာပုစိုး၊ရေပုစိုး၊ပြုံးတော့စီးဖိုး

BURMESE CLASSIC

ကျုပ် အိပ်ရာကနိုးလို့ မျက်နှာသစ်နေတုန်း ရှိသေးဗျာ။ အိမ်ရှေ့
လမ်းမပေါ်မှာ ရွာသူရွာသားအချို့ ရွာတောင်ဖျားရှိရာ ဟစ်အော်ပြေးသွား
တာကို မြင်လိုက်ပါရော။

ဒါနဲ့အတူ ...

အလျင်စလို ဟစ်အော်မေးကြ၊ ပြောကြတဲ့ အသံတွေလည်း ကြား
ရတယ်ခင်ဗျ။

“ဟုတ်ရဲ့လားဟ ... မောင်ဖိုးဆိတ်ရ ဟေ”

“ဟုတ်တယ်လို့ ပြောနေကြတာပဲ ... ဘကြီးအုံးရယ်။ ရွာထဲက
လူတွေတော့ ပြေးသွားကြည့်ကြတာပဲဗျို့။ ဟုတ်မဟုတ် ကျုပ်လည်း သွား
ကြည့်မလို့။ ဘကြီးရော လိုက်ခဲ့လေဗျာ”

“အေး ... အေး ... ကိုယ်တိုင်မြင်မှ ယုံရမှာပဲကွ။ ဇနဦးဟ ..
မင်းကြီးတော်ကို မှာခဲ့လိုက်ဦးမယ်ဟေ့”

နောက်ထပ်လူတွေ ပြေးသွားသံများနှင့်အတူ ပြန်လာကြတဲ့ လူ
အချို့နဲ့ မေးကြပြောကြသံများကိုလည်း ကျုပ် မျက်နှာသစ်ရင်း ကြားနေရ
တယ်ဗျ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မောင်ညိုမြိုင် (အနုပညာ)

ဗြာဟ္မဒိုး၊ ရေဟူဒိုး၊ မြီးတော့ မီးမိုး

၂ * မောင်ညိုပိုင်(သန်လျင်)

“မောင်မုန်ကြီးရေ ... ငတို့ကြားနေတာ ဟုတ်ရဲ့လားဟ ... မုန်ကြီးရဲ့”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုရွှေမောင်ရေ ... ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ကို ဖြစ် သွားတာပဲဗျာ၊ လုပ်ရက်လိုက်တာ ... တောက်”

“ငတို့ဆရာတော်ကရော ဘာပြောတုံး”

“ဆရာတော်ရော၊ ကျောင်းနေရလန်းတွေရော ဒေါသဖြစ်၊ စိတ် မကောင်းဖြစ်နေကြတာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ သွားကြည့်ပေရော့ဗျို့”

နောက်ထပ်ပြန်လာတဲ့ မိန်းမအုပ်စုကလည်း အသံကျယ်ကျယ် စူးစူးနဲ့ အော်ဟစ်ပြောဆို မေတ္တာပို့နေကြရဲ့ဗျာ။

“အဖန်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာ ခံရပါစေတော်”

“ငါတို့ လူမိုက်ဆိုတာ မြင်ဖူးပါ့တော်။ ဒီလို မိုက်မိုင်းစုတ်ပြတ် ငရဲမကြောက်တာမျိုး တွေဖူးပေါင်တော်”

“ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်အောင် လုပ်ရတယ်လို့တော်။ ဘုရားရိုက်ခံ ရမယ့် အမျိုးယုတ်တွေရဲ့”

ကြည့်ရုံ ကြားရတာ ရွာထဲမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေပုံပဲဗျာ။ ဆဲရေးတိုင်းထွာသံတွေလည်း ခပ်စိပ်စိပ် ကြားရတယ်။ မေတ္တာပို့ ကျိန်ဆဲရေးရွတ်နေသံလည်း ကြားရတယ်။ တစ်ခါ ခေါင်းချင်းဆိုငါးပြီး တိုးတိုးပြောကြတဲ့ သွင်ပြင်လက္ခဏာ လည်း မြင်နေရတယ်။

အချို့သော ရွာသူရွာသားတွေက ကျွန်အိမ်ဘက်ကို လှမ်းလှမ်း ကြည့်နေကြသလို၊

အချို့က မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်လုပ်နေတဲ့ ကျွန်ကို မသကာ တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ စောင်းရွှေကြည့်ပြီး ...

တီးတိုးတီးတိုး လုပ်နေကြလေရဲ့။

ဒီမှာ ... ကျွန်အမေ မုဆိုးမကြီး ကျွန်မျက်နှာသစ်တဲ့နေရာကို ကုန်းကုန်းကိုင်းကိုင်း ရောက်လာရင်းက မေးပါရော။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“လူလေး ... မိုးခေါင်”

“ဗျာ ... အမေ ရော့ ... ရေ မျက်နှာသစ်ပါ အမေ”

“နေဦးဟဲ့ ... လူလေးရဲ့။ အိမ်ရှေ့လမ်းမမှာ လူတွေ ရုတ်ရုတ် သံသဲ့ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာတုန်းဟဲ့”

“မသိဘူး ... အမေ ကျွန်လည်း ခုမှ မျက်နှာသစ်နေတာဗျာ”

ဒီမှာပဲ ကျွန်ရဲ့အမေ မုဆိုးမအဘွားအိုကြီးက အိမ်ရှေ့က အသွား အပြန် ပြောဆိုနေတဲ့ လူထဲကအချို့ကို မေးပါရောဗျာ။

“မိထော် ...”

“ရှင် ... ကြီးတော်၊ ကြီးတော် သွားမကြည့်ဘူးလားတော့”

“ဟဲ့ ... လူတွေ ရုတ်ရုတ်ပြေးပြေးနဲ့ ဘာလို့ပျားပန်းခတ် ဖြစ် နေကြတာတုံး ... မိထော်ရဲ့”

“ဟင် ... ကြီးတော် မသိသေးဘူးလား”

“ငါတို့သားအမိ ခုမှ နီးတာအေး။ ဘာတွေဖြစ်နေကြလို့တုံး”

“ကြောက်စရာပါ ... ကြီးတော်ရယ်”

“နေပါဦး ... ရွာထဲမှာ ဘယ်လိုကြောက်စရာ ဖြစ်နေတုံး။ မြန် မြန်ပြောစမ်းပါအေ ... ညည်းကလဲ”

“ရွာတောင်ကျောင်းက ...”

“ရွာတောင်ကျောင်းက ဘာဖြစ်တုံး”

“တင်ပျဉ်ခွေ ကြေးဆင်းတုတော်ကြီးကို ဘယ်သူ ဘယ်လိုလုပ် လိုက်လဲ မသိဘူး။ အခု ကြေးဆင်းတုတော်ကြီးမျက်နှာ အပေါက်အပဲ့တွေ

စားပြီး မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးနီးပါး မည်သွားပြီတော်”

“ဟင် ... ကြေးဆင်းတုတော်မျက်နှာကြီး အပေါက်တွေဖြစ်ကုန် တယ်”

“မျက်နှာတင် မဟုတ်ဘူးတော့။ လည်ပင်းတွေ၊ ရင်ဘတ်တွေပါ

စားပြီး မည်သွားတာ။ ဘုရားရုပ် မဟုတ်တော့ဘဲ ... ဟို ... ဟို ...

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

၄ * မောင်ညိုနိုင်(သန်လျင်)

ပျက်စရာတော် ... နှု ... နှု ... အဲလေ ... ကန်တော့ပါရဲ့ ... အရှင်
ဘုရားရယ် ... အိုတော် ... ဘုရားရုပ် ပျက်စီးသွားပြီ ... ကြီးတော်
မြိုင်ရေ”

“ဘုရားရေ ... အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုံးဟဲ့”

“မသိဘူးတော့။ ကျားသားမိုးကြီး လုပ်ရက်ပါပေတော်။ ငရဲအိုး
ချိုးကပ်မဲ့ ကောင်တွေပါတော်”

မိထော်နဲ့ မိခွေးမတို့အုပ်စုဟာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ ပြောဆိုပြီး
သူတို့အိမ်ရှိရာကို ထွက်သွားကြတယ်။

“အမေ ...”

“အမေ ... ရွာထဲ ဘာဖြစ်နေတာတုံး”

“ဟူး ... ဖြစ်ရလေခြင်းကွယ်”

“အမေ ... ဘာတွေဖြစ်ရလေခြင်းတုံး ဗျာ ... ပြောစမ်းပါ။

မိထော်တို့၊ ခွေးမတို့ ဘာပြောတုံး”

“တို့ရွာတောင်ကျောင်းက ပေါ်တော်မူကြေးသွန်းရုပ်ပွားတော်
ကြီး ...”

“ကြေးသွန်းရုပ်ပွား ... ဟုတ်လား”

“အေး ... ကြေးသွန်းရုပ်ပွားတော်ကြီးရဲ့ပျက်စရာ ပဲ့ခွဲလိုက်စား
ပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မည်သွားလို့တဲ့”

“ဟင် ... ဟုတ်ရဲ့လား ... အမေရာ”

“ဟဲ့ ... သွားကြည့်ပြီး ပြန်လာတဲ့လူတွေကိုယ်တိုင် ပြောနေ
ကြတာဟဲ့”

“ကျွန်တော် သွားကြည့်လိုက်မယ်ဗျာ”

“မိုး ... ခေါင် ...”

ဒီမှာ အမေက မတိုးမကျယ်အသံနဲ့ ကျွန်တော်ပျက်စရာကို စိုက်
ကြည့်ပြီး ဟန်သလိုမျိုး ခေါ်လိုက်တယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“အမေ ... ဘာလဲ”

“နင် အဲဒီကို မသွားနဲ့။ ငါပဲ သွားကြည့်မယ်”

“ဟာ ... အမေကလည်း ဟုတ်မဟုတ် ကျွန်တော်လည်း သိ
ချင်လို့”

“တော် ... နင် အိမ်မှာပဲနေ။ တော်ကြာ ...”

အမေက ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်ကြည့်ရင်း စကားကိုရပ်လို့ ကျွန်
တော်ကို အိမ်မှာပဲနေခဲ့ရန်ပြောပြီး ရွာတောင်ဖျား ဖြစ်ရပ်ရှိရာကို သွားမလို့
အလုပ် ...

“ရှင် ... ရှင် ... သူကြီး၊ ကျွန် ... မ ... သားကို ... ဘာ
လို့ ...”

ဒီမှာ ရာအိမ်ခေါင်း ကိုဘုကျယ်က ...

“ခင်ဗျား တယ်လျာရှည်တာပဲ။ သူကြီးက မေးစရာရှိတယ်ဆို
ခင်ဗျားက ဘာအထွန်းတက်နေတာတုံး”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါတော်၊ မ ... မသိ ... လို့ပါ ... ရှင်
ရှင်”

ကျွန်တော့်အမေ မုဆိုးမ ဒေါ်မြိုင်ခမာ မျက်နှာတင်းတင်း သူကြီး
တို့ လူစုကိုရှေ့ဆောင်ပြီး ကျွန်တော်တို့အိမ်ခြံထဲကို ဝင်လာလေရဲ့ဗျ။

ဒီအချိန်မှာ ကျုပ်ကလည်း ထမင်းကြမ်းနဲ့ ပဲပြုတ်အကျန် နယ်
ထားတာလေး စားနေချိန်။

သူကြီးနဲ့ ရာအိမ်ခေါင်းများ၊ ရွာမိရွာမ လူကြီးများကို မြင်လိုက်
ရရာ စားလက်စထမင်း မဝင်တော့ဘဲ ရင်တုန်သွားပါရောဗျား။

“မိုးခေါင် ...”

“ခင် ... ဗျာ ... သူကြီး ...”

“ဆင်းခဲ့စမ်းဟေ့”

“ဗျာ ... ဘာ ... ဘာ ...”

“ဟေ့ကောင် ... အိမ်ပေါ်က ဆင်းခဲ့လို့ လူလိုပြောနေတာ မင်း
နားမလည်ဘူးလား ... ဟင်”

ရာအိမ်ခေါင်း ကိုဘုကျယ်က ဝရင်းတုတ်ကြီးကိုင်ပြီး အသံဟိန်း
ဟိန်းနဲ့ အော်ငေါက်လိုက်ရော ...

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျား လာပါပြီ ခင်ဗျ”

ကျုပ် အိမ်ပေါ်က ခုန်ဆင်းပြီး သူကြီးတို့ရှေ့မှာ ရိုရိုသေသေ ရပ်
လိုက်တယ်။ အမေက ကျုပ်နဲ့ဘေးမှာ လာရပ်ပြီး ကျုပ်ညှာလက်ကို
ကတုန်ကယင် သူ့လက်နဲ့ ဝိုးရိပ်ကြီးစွာ ဆုပ်ကိုင်လို့။

“ဒေါ်မြိုင် ... ဘယ်တုံး”

“ဟို ... ကြေးဆင်းတုဘုရားကြီး ဟိုဒင်းဖြစ်တယ်ပြောကြလို့
သွားကြည့်မလို့ ... သူကြီး”

“နောက်မှာကြည့် ... ခု ခင်ဗျား အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့”

“ရှင် ...”

ရှေ့မှာ ရွာသူကြီး ဦးရေအိုနှင့် ရွာမိရွာမများ၊ ရာအိမ်မှူး၊ ဆယ်
အိမ်မှူးများ။

“ကျွန်မ သွားကြည့်မလို့ဥစ္စာ၊ ဘာကိစ္စကြောင့် ကျွန်မ အိမ်ပြန်
လိုက်ခဲ့ရမှာလဲ တော့”

“နင့်အိမ်မှာ နင့်သားမိုးခေါင် ရှိလား”

“ရှိပါတယ် ဘာဖြစ် ...”

“နင် ပြန်လိုက်ခဲ့၊ ငါတို့ နင့်သားမိုးခေါင်ကို မေးရာရှိတယ်။

လာ”

၀ * ထောင်ချီပိုင်(သန့်လှိုင်)

“မင်း ညတုန်းက ဘယ်မှာရှိလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီအိမ်မှာပဲ အိပ်နေပါတယ်ခင်ဗျ”

“ဘယ်အချိန်က စအိပ်တုံး”

“ည (၈)နာရီလောက်ပါ ခင်ဗျ”

“ကျန်တဲ့အချိန်က ဘယ်သူနဲ့ရှိနေလဲ မှန်မှန်ပြောနော်။ ငါ့ကို တော့ မညာနဲ့”

“ညဦးပိုင်းက မနန်းစုန်တို့ အိမ်မှာပါခင်ဗျ”

“မင်းက မနန်းစုန်တို့အိမ်မှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ညနေက သူတို့အိမ်က ထင်းပုံကြီး ပေါက်ခွဲပေးလို့ နေထင်စမှ ပြီးပါတယ်ဗျ။ ပြီးတော့ ထမင်းကျွေးတာနဲ့ စားပါတယ်။ စားပြီး ခဏ စကားစပြည်ပြောပြီး (၈)နာရီထိုးခါနီးမှာ အိမ်ပြန်လာအိပ်ပါတယ်ဗျာ”

“မနန်းစုန်တို့အိမ်က ဘာဟင်းနဲ့ ထမင်းကျွေးတုံးဟေ့”

“ငါးဘတ်ဆီပြန်ဟင်းနဲ့ ကျွေးပါတယ်ဗျ”

“နောက် ဘာဟင်းပါသေးတုံး ... ပြော”

“ဘူးရွက်ဟင်းချို၊ သရက်သီး တို့စရာနဲ့ ပုစွန်ချည်လည်း ပါပါတယ် ခင်ဗျ”

“မင်းကို ကျကျနန ဟင်းကောင်းတွေနဲ့ ကျွေးတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“အဲ ... အဲ ...”

“ပြောလေ ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

ဒီမှာ သူကြီး ဦးရေအိုးက ဆယ်အိမ်ခေါင်းကိုမူန့်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး တိုးတိုးပြောလိုက်တော့ ကိုမူန့် ခြံထဲကနေ သုတ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားတယ်။ ကျန်တဲ့ ဆယ်အိမ်ခေါင်းတွေက ကျွန်တော့်ခြံထဲမှာ ဟိုဟာရှာသလို၊ ဒီဟာ ကြည့်သလို လုပ်နေကြလို့ဗျာ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“မိုးခေါင် ...”

“ခင်ဗျာ ... ဘာသူကြီး”

“မင်း ထောင်ကလွတ်လာတာ ဘယ်နှရက်ရှိပြီလဲ”

“ဗျာ ...”

“မေးတာကိုပြော”

“အဲ ... အဲ ... ဟို ... တစ်လနဲ့ (၁၅)ရက် ရှိသွားပြီခင်ဗျ”

“ဒီအတောအတွင်း မင်းအိမ် ဘယ်သူလာသေးတုံး”

“ဘယ်သူမှ မလာပါဘူး ... ဘာသူကြီး”

“သေချာရဲ့လား”

“မယုံရင် အမေ့ကို မေးကြည့်ပါခင်ဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... သူကြီးရယ်၊ ကျွန်မတို့အိမ်ကို ဘယ်သူမှ မလာပါဘူးရှင်”

“မင်း ထောင်ကလွတ်လာပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဘာအလုပ် လုပ်ကိုင်စားသောက်တုံး”

“နီးထိုးပြီး မြို့ဖောက်သည် မရွေ့တုတ်ကို ရောင်းပါတယ်ခင်ဗျ။ အားရင် ထင်းအငှားပေါက်၊ ခြံစည်းရိုး အခစားလိုက်တာ လုပ်ပါတယ် .. ဘာသူကြီးခင်ဗျ”

ဒီအချိန်မှာ ဆယ်အိမ်ခေါင်းကိုမူန့် ပြန်ရောက်လာပြီး သူကြီး ဦးရေအိုး နားနားကပ်လို့ နှစ်ကိုယ်ကြား တိုးတိုးပြောလိုက်တာကို မြင်ရတယ်။

“ငါတို့ မင်းအိမ်ထဲကို ရှာစရာရှိတယ် ... မိုးခေါင်”

“ဗျာ ...”

“ရှင် ...”

“သ ... သ ... ကြီး ... ဘာ ... သူကြီးခင်ဗျ ... ဟို ... ဟို ... ဘာအကြောင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို ရှာချင်တာလဲဗျာ .. ဟင် ... ဟင်လို့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဟုတ်ပါတယ် ... သူကြီး၊ ကျွန်မသား မောင်မိုးခေါင် ဘာ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့လို့ ရှာရချင်တာပါလဲ ရှင် ... ဟင်လို့”

“ရွာတောင် ဓမ္မနေလဘုန်းကြီးကျောင်း ဓမ္မာရုံထဲက ဝေါတော်မှု ကြေးသွန်းဘုရားကြီးကို ငရဲမီးလို့ပစ္စည်းမျှီးနဲ့ ပက်သွားတယ်”

“ရှင် ...”

“အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံး”

“ဆိုင်တာပေါ့ကွာ ... ဟော ... ဟော ... ပြောရင်းနဲ့ ရဲကင်း က ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ရောက်လာပြီဟေ့”

ပြောနေတုန်းမှာပဲ အမြန်ပြေးလှည်းယာဉ်တစ်စီး အိမ်ရှေ့ဆိုက်ပြီး လှည်းယာဉ်ပေါ်ကနေ ဒုရဲအုပ်နဲ့ နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်အပါအဝင် လက်နက် ကိုင်ရဲသားတွေ ဆင်းလာဝင်လာတာ မြင်ရရော ကျုပ်ရော၊ အမေပါ ဝို ချင်သလိုလို ဖြစ်နေပြီဗျာ။

“ကြွပါ ... ရဲအုပ်မင်းခင်ဗျာ၊ ကြွကြွပါ”

“ဘုရားရုပ်ပွားတော်ကို ငရဲမီးနဲ့ပက်တာ ဒီကောင်လားဗျာ။ ဘယ် သူလဲမှတ်တယ် ထောင်ထွက် မိုးခေါင်ပဲကိုး”

“ဟို ... ဆ ... ဆရာ ...”

“ဟိတ်ကောင် ... တိတ်တိတ်နေစမ်း”

“သူကြီး ... မသင်္ကာတာ ဒီကောင်ပဲလားဗျ”

“လောလောဆယ် ဒီကောင်ပဲရှိတာပဲ ... ရဲအုပ်မင်းရဲ့။ ဒီကောင် ထောင်ကထွက်လာတာ မကြာသေးဘူးလေ။ ဒီကောင်အိမ်ထဲ ဝင်ရှာလိုက် ရင် သဲလွန်စ ရမှာပဲ”

“ကိုင်း ... ဒါဆို သူကြီးနဲ့ ရပ်မိရပ်ဖများ သက်သေထားပြီး ရှာ ကြတာပေါ့ဗျာ”

ကျုပ်ရော၊ အမေရော ဘယ်လိုမှ ဝင်ပြောခွင့် မရဘူးခင်ဗျာ။

ကျုပ်ကို နယ်ထိန်း (လူဆိုးထိန်း) လက်ပွားက မြေကြီးမှာ ငုတ် တုတ်ထိုင်ခိုင်းပြီး မေးတာမှ ရုံနေတာပဲ။

နာရီဝက်ကျော်ကျော် တစ်နာရီနီးပါးခန့် တစ်အိမ်လုံးရှာပြီး သူ တို့ ကျုပ်တို့ရှေ့ ရောက်လာကြတယ်။

ဘာမှမတွေ့ကြဘူး။

သူကြီးရော၊ ဒုရဲအုပ်ရော ကျုပ်ကို မကျေနပ်ချင်ဘူး ဖြစ်နေ တယ်။

ရဲသားတွေက ထပ်ရှာကြတယ်။

“ဘာတွေလဲ ... ရဲဘော်”

“ဘာမှမတွေ့ဘူး ... ဗိုလ်ကြီး”

ကျွန်တော်ရော၊ အမေရော ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ။ ဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်နောက်ဘက် ခြံစည်းရိုးကနေ အော်ပြောသံ ကြားလိုက်ရပါရော။

“ဘထွေး ... ဘထွေး ...”

“ဟေ့ ... ဘယ်သူလဲ ... ငါ့ကိုခေါ်နေတာ”

“ကျုပ်ပါဗျာ ... တောက်ထိန်ပါ။ ဒီမှာ ခြံစည်းရိုးမှာ မသင်္ကာ စရာတွေလို့ လာကြွယ်ဦးဗျာ”

အော်ပြောလိုက်သူက သူကြီးဦးရေအိုး၏တူ တောက်ထိန်။

ဒုရဲအုပ်နဲ့ နယ်ထိန်းတို့ပါ ပြေးသွားကြည့်ကြတယ်။

“ဘာတွေတုံး ... တောက်ထိန်”

“ဟောဟို ... ကြခတ်စည်းရိုးမှာကြည့်ပါ ... ဘထွေး”

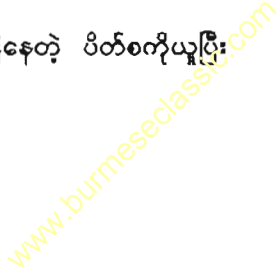
သူကြီးနဲ့ဒုရဲအုပ်က ကြခတ်စည်းရိုးရဲ့ တစ်နေရာကို ကြည့်လိုက် တော့ အဝါရောင်ပိတ်စတစ်ခု။

“ဟ ... အဲဒါ ဘာတုံးဟ”

“သက်န်းစ အစုတ်လေဗျာ ... ဘထွေးရ”

“ဟေ ... ယူလိုက်စမ်း၊ ယူလိုက်စမ်း”

ရဲသားတစ်ဦးက ခြံစည်းရိုးပျက်မှာ ငြိနေတဲ့ ပိတ်စကိုယူပြီး ရဲအုပ်ကို ပြလိုက်တယ်။

၁၂ ❀ ထောင်ညှိပိုင်း(သန်လှိုင်)

“ဟုတ်တယ် ... သက်န်းစ အစုတ်ပိုင်းပဲ။ ဒီကောင်အိမ်မှာ ဒီ သက်န်းစအစုတ်ပိုင်း ဘာကြောင့် ရောက်နေရတာလဲ”

“ဒီကောင် ဘုန်းကြီးကျောင်းကပစ္စည်း ဝင်ခိုးရင်းနဲ့ ဘုရားရှပ်ပွား တော်ကိုပါ ဖျက်ဆီးခဲ့တာနေမှာ ... ရဲအုပ်ကြီးရ”

“ဒါ ... မသင်္ကာစရာပဲ။ နယ်ထိန်း ...”

“အမိန့်ရှိပါ ... ဗိုလ်ကြီး”

“ထောင်ထွက်မိုးခေါင်ကို ဖမ်းခေါ်ခဲ့”

“ဗျာ ... ဗျာ ... ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော် မ ... လုပ်ဘူး”

ကျုပ်ကို နယ်ထိန်းက အတင်းဝင်ချုပ်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ထိတ်ခတ်ရော ကျုပ်က ရုန်းတာပေါ့ဗျာ။ ရုန်းရမလားဆိုပြီး ကျန် ရဲသားတွေနဲ့ သူကြီးက ဝိုင်းထုလိုက်တာ တအုန်းအုန်း တဗုံးဗုံး အသံတွေ စုံသွားတာပဲ။

အမေကလည်း ပိုပြီး သူကြီးကို ဒူးထောက်တောင်းပန်။ ဘယ်လိုမှ မျက်ရည်လည်၍ ခြေသလုံးဖက်တောင်းပန်လည်း မရ ပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်ကို ခြံ့ရဲစခန်းကို အတင်းအဓမ္မ ဖမ်းခေါ်သွားကြ တယ်။ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်မလုပ်ဘူး။ ကျုပ်ကို မဖမ်းပါနဲ့လို့ အသံကုန် အော်ရုန်းလည်း မရဘူး။

ရွာထဲက လူတွေကလည်း ကျုပ်ကို ဝိုင်းကြည့်။ ရွံ့ချ ဝေဖန် မေး ငေါ့နေကြလို့ဗျာ။

ရဲတွေက ကျုပ်ကို နွားလှည်းတစ်စီးပေါ် တွန်းတင်ပြီး လှည်း ရံတိုင်နဲ့ ကျုပ်လက်က လက်ထိတ်သံကြီးကို ပူးချည်လို့ လှည်းကို မောင်း တော့လို့ အမိန့်ပေးတယ်။

“အမေ ... အမေ ... ကျုပ် ... မလုပ်ဘူးဗျ ... ကျုပ် ဘာမှ မသိဘူးဗျ ... အမေဗျ ကျုပ်ဘာမှမသိဘူးဗျ ... အမေရ”

ပိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပြာပုန်းလှပန်းပြီးတော့...မိန်း ❀ ၁၃

“သား ... လူလေး ကျွန် ... မ ... သား ... ကို ... မဖမ်း ကြပါနဲ့ရှင် ... ဟီး ... သား ... လူလေး ...”

“အမေ ... အမေ ... ကျုပ်ကို ကယ်ပါဦးဗျာ ... ဟီး ... ဟီး ...”

နွားလှည်းက အပြေးမောင်းထွက်တော့ ကျုပ်က လှည်းပေါ်က နေ ရုန်းကန်ပြီး အမေ့ကို ခေါ် ...

အမေကလည်း အပြေးသွားနေတဲ့ လှည်းနောက်ကနေ ‘သားရေ လူလေး’ လို့ ရင်ကွဲသံကြီးနဲ့ အော်ဟစ်ပြေးလိုက်ရင်း ဖုန်လုံးတွေကြားမှာ လဲကျ။

“အ ... မေ ...”

ဒီအချိန်မှာ မိန်းမပျိုရွယ်တစ်ဦး ဆံပင်တွေ လေထဲ တလွင့်လွင့် နဲ့ ပြေးလာလို့ ကျုပ်အမေ မုဆိုးမကြီးကို လဲကျနေရာကနေ ဆွဲထူပြီး ရွာ မြင်ရောက်နေတဲ့ ကျုပ်တို့လှည်းကို ငေးမျှော်ကြည့်နေတယ်ဗျာ။

ကျုပ် မျက်ရည်တွေ တွေ့တွေ့စီးကျရင်းက သူမကို မြင်မြင်စွဲစွဲ နှုတ်မိပပေါ့ဗျာ။

“မနန်းစုန် ...”

“မနန်းစုန်ဗျ ...”

“မနန်းစုန်ရေ ... ငါ့အမေကို နင်တို့ပဲ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက် ချိတ်ပါတော့ ... ကျေးဇူးရှင်မကြီးရယ်”

အခု ကျုပ် ထောင်ကျသွားခဲ့ပြီလေ။

ဒီပြစ်မှုကို ကျုပ် လုံးဝ မကျူးလွန်ပါဘူးဗျား။

ဘယ့်နယ်ဗျား ...

တစ်ရွာလုံးနဲ့ ရွာနီးချုပ်ဝပ်ပါမကျန် တရိတသေကိုးကွယ်ကြတဲ့ ပေါ်တော်မူ ကြေးဆင်းတုဒုတရားရဲ့မျက်နှာကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်အောင် ငရဲမီးနဲ့ပက် ဖျက်စီးတဲ့ အယုတ်တမာအလုပ်။

ငရဲကို ဇောက်ထိုးဆင်းပြီး ...

ဘုရားအဆူဆူ ချွတ်လို့မှ မကျွတ်မည့်အလုပ်။

ဒီလို အကုသိုလ်အလုပ်ကို ကျုပ်က လုပ်ပါ့မလားဗျား ... ဟင်းရွှေတစ်ကျပ်သားပေးမယ်၊ ငွေတစ်သိန်း ပေးမယ်ဆိုရင်တောင်

ကျုပ် လုံးဝ မစဉ်းစားဘူး။

ရက်စက်ကြပါလေဗျား။

ငွေများ တရားနိုင်တဲ့ခေတ်။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးလို့ စားစရာမရှိရင် သူခိုး၊ ကြမ်းပိုး၊ သူတောင်စားလို့ အထင်လွဲခံရတဲ့ခေတ်။

အာဏာရှိသူတွေရဲ့ တစ်ချက်လွှတ် မတရား ဥပဒေစီရင်မှုအောက်မှာ အမှန်တရားဆိုတာ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် ပြားပြားဝပ်နေရတဲ့ ခေတ်ကာလဆိုတော့ ...

သက်န်းစုတ် လက်နှစ်ဝါးစာလေး ကျုပ်ခြံဝည်းရိုးမှာ တွေ့တာနဲ့ ရှေးဟောင်းပေါ်တော်မူ ကြေးသွန်းဆင်းတုတော်ကြီးမျက်နှာ ငရဲမီးနဲ့ပက် ဖျက်ဆီးတာ ကျွန်တော်ပါ ဆိုတဲ့ လုပ်ကြံသက်သေတွေ ထွက်ဆိုကြလို့။

နောက်ဆုံး ကျုပ် ထောင် (၁)နှစ် ကျခဲ့ရတယ်။

ထောင်ကျအောင် တရားရုံးမှာ သက်သေထွက်ဆိုတာက သူကြီးဦးရေအိုးနဲ့ သူ့တူ တောက်ထိန်း။

တရားသူကြီးကမေးတယ် ...

“ရွာထဲမှာ ဒီတရားခံမိုးခေါင် ဘယ်လိုနေထိုင်ပါသလဲ ...

သူကြီး”

“ရွာထဲမှာ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ပါဘူး။ မြို့ပေါ်တက် ပျောက်သွားလိုက်၊ ရွာထဲ ပြန်ဝင်လာလိုက်နဲ့ပါ ... တရားသူကြီး”

“တရားခံမိုးခေါင် ထောင်ထွက်မှန်း သိပါသလား”

“သိပါတယ်ခင်ဗျ”

“ရွာထဲမှာ သူနဲ့ရန်ဖြစ်သူ ရှိသလား”

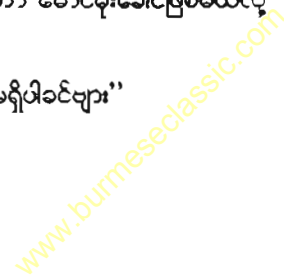
“တစ်ရွာလုံးနဲ့ တစ်ယောက်ပါခင်ဗျ”

“ရွာသူရွာသားများကရော သူ့ကို ဘယ်လိုသဘောထားကြပါသလဲ”

“ထောင်ထွက်ဆိုတော့ သူ့ကို ကြောက်ရပါတယ်ခင်ဗျ”

“ဒီဘုရားကြေးဆင်းတု ဖျက်ဆီးသူဟာ မောင်မိုးခေါင်ဖြစ်မယ်လို့ ယူဆပါ သလား”

“မှန်ပါ ... သူကလွဲရင် လုပ်ခဲ့သူ မရှိပါခင်ဗျား”

၁၈ ❀ မောင်ညိုပိုင်(သန်းလှိုင်)

ကြည့်စမ်းပါဗျာ ...

ရွာရဲ့သူကြီးက အဲဒီလို ထွက်ဆိုခဲ့တယ်။ ပြီး သူ့ရဲ့မွေးစားသား တူတော်သူ တောက်ထိန်ထွက်ဆိုပုံကို ကြည့်ပါဦးဗျာ။

“တရားခံရဲ့ ခြံစည်းရိုးက သင်္ကန်းစအဝတ်ကို စတင်တွေ့ရှိတာ မောင်မင်းလား”

“မှန်ပါခင်ဗျ”

“မောင်မင်းနာမည် ...”

“မောင်တောက်ထိန်ပါခင်ဗျ”

“တရားခံမိုးခေါင် ထောင်ထွက်ဆိုတာ သိပါသလား”

“သိပါတယ်ခင်ဗျ”

“သူ ဘာကြောင့် ထောင်ဒဏ်အပြစ်ပေးခံရတယ်လို့ သိရ သလဲ”

“ထန်းရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးချက်တိုးကို ခေါင်းကွဲအောင် ရိုက်လို့ ထောင်ကျပါတယ်။ ရွာကာလသားခေါင်း ရွှေသွားကိုပန်ကို လက်နှစ်ဖက် ကျိုးအောင်ရိုက်လို့ ထပ်ပြီး ထောင်ကျသွားခဲ့တာပါခင်ဗျ”

“မောင်မင်းတို့ရွာထဲမှာ သူ ဘယ်လိုပြုမူနေထိုင်ပါသလဲ”

“တစ်ခါတစ်ရံ ဓားကိုင်းပြီး ဆဲရေးတိုင်းထွာ စိန်ခေါ်တာမျိုးလုပ် လို့ ရွာကလူတွေ သူ့ကိုမြင်ရင် ထွက်ပြေးကြရပါတယ်ခင်ဗျ”

“ကြေးသွန်းဘုရားကြီး ဖျက်ဆီးမခံရစဉ်က မောင်မိုးခေါင်ကို ဘယ် နားမှာ တွေ့ခဲ့တာလဲ”

“သူ့ကို ကြေးသွန်းဘုရားကြီးဝေးရာရုံထဲက ညဉ့်ဦးပိုင်းအချိန် ထွက်လာတာ မြင်ရပါသည်ခင်ဗျ”

“အဲဒီတုန်းက တရားခံရဲ့လက်ထဲမှာ ဘယ်လိုပစ္စည်းရှိတာကို မြင်ရပါသည်လဲ”

“လွယ်အိတ်တစ်လုံးလွယ်ထားတာ မြင်ရပါတယ်ခင်ဗျ”

“မောင်မင်းနဲ့တွေ့တော့ သူက ဘာပြောပါလဲ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ ထောင်ထွက်မှန်းသိလို့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘဲ ရှောင်ခဲ့ရပါတယ်ခင်ဗျ”

“ကြေးသွန်းဘုရားကို ဖျက်ဆီးသူဟာ အခြားသူတစ်ဦးဦးရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလားကွယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဘုရား”

“မည်သူဖြစ်မယ်လို့ ထင်မြင်ယူဆပါသည်လဲ”

“ဒီတရားခံမိုးခေါင်လို့ပဲ ထင်မြင်ပါသည်ဘုရား”

“ဘာကြောင့် ထင်မြင်ရတာပါလဲ”

“တစ်ရွာလုံးကကာလသားများကို မကျေနပ်၍ ယခုလို အရွံတိုက် ဖျက်ဆီးသည်ဟု ထင်မြင်ရပါတယ်ခင်ဗျ”

စဉ်းစားကြည့်ပါဗျာ ...

သူကြီးတို့တူဝရီးကလည်း ကျုပ်ကို ထောင်မကျကျအောင်ကံ လုပ်ကြ၊ ထွက်ဆိုကြတယ်။

ကျုပ်နဲ့ ရန်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကာလသားခေါင်း ရွှေသွားမောင်ပန်က လည်း တရားသူကြီးရှေ့မှာ ကျုပ်က တစ်ရွာလုံး ရွံ့ကြောက်အော့နှလုံးနာ စရာဖြစ်နေတဲ့ လူဆိုး ဓားပြ၊ သူဆိုး လုံးလုံးဖြစ်အောင် လုပ်ကြံထွက်ဆို ကြတယ်ဗျာ။

ရွာထဲက ကြက်ပျောက်၊ ဘဲပျောက်၊ ဆိတ်ပျောက်တာ ကျုပ် ခိုးစားတာပါတဲ့။ ကျုပ်အမေမုဆိုးမကြီးကို သနားလို့ အမှုမလုပ်ဘဲ ခွင့်လွှတ် ထားတာကို ‘သူ့ကြောက်လို့ မပြောကြဘူးဆိုပြီး’ နီးရာလူ လျှောက်ပြော ပါတယ်တဲ့။

ဒီလို မဟုတ်မတရားသက်သေတွေရဲ့ ထွက်ဆိုချက်ကြောင့် ကျုပ် ငွေများတရားနိုင်ခေတ်၊ မတရားသက်သေခေတ်မှာ ထောင်လုံးလုံး ကျခဲ့ ရတယ်။

ကျုပ်ဘက်က လိုက်ပါအကျိုးဆောင်မည့်ရှေ့နေ မရှိဘူး။ ငွေမရှိ လို့ ရှေ့နေလည်း မငှားနိုင်ပါဘူးဗျာ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

၁၀ ❀ ဘေဠ်ပိုင်း(သန်လျင်)

ကျွန်ုပ်ကို တရားသူကြီးက တရားခံပြသက်သေ ရှိပါသလားတဲ့။
ရှိပါတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ မနန်းစုန်နဲ့ သူမရဲ့အဖေ ဦးချစ်မောင်ကို
ကျွန်ုပ်ရဲ့သက်သေအဖြစ် တင်ပြခဲ့တယ်ဗျာ။ ပြီး သာဒင်တို့လင်မယား။

အမေကလည်း ပြောပါတယ်။

မနန်းစုန်တို့ သားအဖရော၊ သာဒင်တို့ရော သားဘက်ကနေ
မှန်မှန်ကန်ကန် သက်သေထွက်ပေးမယ်တဲ့။ စိတ်မပူနဲ့တဲ့။ အဲဒီတုန်းက
ဝမ်းသာလိုက်တာ ရယ်ဗျာ။

သို့သော် ...

ကျွန်တော့်ဘက်က တရားခံပြသက်သေ မနန်းစုန်တို့သားအဖ
ရုံးချိန်းတိုင်း မလာခဲ့ကြဘူး။ သာဒင်လည်း မလာဘူး။ ဘာများဖြစ်လို့လည်း
မသိ။ အမေ့ကိုမေးတော့လည်း လာမယ်လို့တော့ပြောတာပဲ သားရယ်တဲ့။

သူတို့သားအဖက ကျွန်တော့်တို့သားအမိနှစ်ဦးရဲ့ဘဝကို နားလည်
ကြတယ်။ စာနာကြည့်ရှုကြတယ်။ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို နားလည်သူ
ကလည်း မနန်းစုန်တို့မိသားစုနဲ့ သာဒင်တို့လင်မယားပဲ ရှိတယ်လို့ ယုံ
ကြည်တယ်။

ရုံးချိန်း (၃) ချိန်းမှာ ကျွန်တော့်ဘက်က သက်သေမလာတော့
နောက်ဆုံး တရားလိုပြသက်သေရယ်၊ ရဲစစ်ချက်ရယ်နဲ့ ကျွန်တော် ထောင်
ကျပြီး ရဲဘက်စခန်းကို ရောက်ခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ။

စီရင်ချက်ချတဲ့နေ့တုန်းက ကျွန်တော့်အမေ့ဆိုးမကြီး တရားရုံး
မှာပဲ သတိလစ်သွားခဲ့တယ်။

ကျွန်ုပ်ရဲ့ 'အမေ'လို့ ရှိကြီးတင်ခေါ်သံကို အမေ မကြားလိုက်
ရဘူး။ နီးရာလူတွေ ပွေ့ခေါ်သွားတာကိုပဲ နောက်ဆုံး မြင်လိုက်ရတယ်
ဗျာ။

အခု ကျုပ်ပြောပြမည် အကြောင်းအရာတွေက ထူးဆန်းလှတဲ့
ဘဝသံသရာ တစ်ဖတ်ပြန်လည်ပြီးနောက်ပိုင်း မြင်တွေ့ကြားသိ ကြုံတွေ့
ခဲ့ရတဲ့ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို အမြှုပ်အလှည့်လေးနဲ့ ပြန်ပြောပြတော့မှာပါ။
မပွလင်ကျောက်ထုစခန်းမှာ ပြစ်မှုကြွေးကို ချွေးနဲ့ပေးဆပ်ချိန်ပေါ့
ဗျာ။

အမှန်က 'ပြစ်မှုကြွေး' မဟုတ်ဘူးဗျာ။

'မပြစ်မှုကြွေး' ကို ကြမ်းတမ်းခက်ထော် ပေးဆပ်နေရတာ။ မဟုတ်
မတရားခံခဲ့ရတဲ့ ဘဝဇာတ်ကို ကျွန်တော်ပြန်ပြောပြလို့ ထောင်ကျရဲဘက်
တွေသိကြရော တောက်တခတ်ခတ် ဖြစ်ကြတာပေါ့ဗျာ။

“မင်း ငြိမ်မခံနဲ့ ... မိုးခေါင်”

“ထောင်ကလွတ်တာနဲ့ အဲဒီသူကြီးနဲ့ သူ့တူကိုရော၊ ကာလသား
ခေါင်းဆိုသူကိုပါ အပြတ်ရှင်းလိုက်”

ပိတ်ကျသစ်စာပေ

“ဟ ... ဂျော်ကာ၊ ဘာလို့မဟုတ်တာတွေ မြောက်ပေးနေရတာ တုံး။ သူတို့သုံးယောက်ကို ပြန်သတ်ရင် မိုးခေါင် ကြီးစင်တက်ရမှာပေါ့ဟ။ မင်းတို့ကွာ ...”

အနစ်နစ်ဆယ်ထောင်ကျ ဦးငှက်ကြီးက ဝင်ပြောရော့ဗျ။

“မတရားသက်သက် လုပ်တာလေဗျာ ... ဦးလေး ငှက်ကြီးရ ဒါ ငြိမ်ခံရမှာလား။ ရှင်းပစ်ရမှာပေါ့”

“မလုပ်ကြပါနဲ့ကွယ်။ မင်းတို့ငါတို့ ထောင်ထဲရောက်နေတော့ မင်း တို့ငါတို့ မိသားစုတွေ အပြင်မှာ ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်နေတယ်ဆိုတာ မင်းတို့လည်း အသိပါပဲ ... ဂျော်ကာရား။ ဟိုး ဘဝသံသရာဝဋ်ကြွေးရို့ လို့ အခုဘဝ အကြေဆပ်နေရတာလို့ တရားသဘောနဲ့ မှတ်ယူပြီး အကြွေး ကို တိုတိုနဲ့ ကြေအောင်ဆပ်ကြပါကွာ။ သံသရာကြွေး ထပ်ကာထပ်ကာ မဆပ်ကြပါနဲ့။ သူ့ခမျာ အပြင်မှာ မုဆိုးမအမေအိုကြီး ရှိနေသေးတယ် ကွယ်”

“ကျုပ်ဆိုရင် ဆပ်မှာပဲဗျ”

“မင်းကတော့ ထောင်ကို အိမ်လုပ်နေတဲ့ကောင်ကိုး။ တစ်ကောင် ကြွက်ကိုး။ ဘဝချင်း မတူဘူးလေ။ ဒီမှာ ... မောင်မိုးခေါင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလေး”

“မိုက်တာ လွယ်တယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

“ဒါပေမဲ့ မကောင်းဘူး။ လူတွေက မယုံဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

“လိမ္မာအောင်နေ ကောင်းတယ်။ လူကြည်ညိုတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး။ ကျွန်တော် မမိုက်တော့ပါဘူး ခင်ဗျ”

“ဂျော်ကာပြောတိုင်း လျှောက်မလုပ်နဲ့”

“ဟွန်း ... ဦးငှက်ကြီး”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဘာတုံးကွာ ... ပြော”

“ရဲဘက်စခန်းမှာ ခင်ဗျား ဓမ္မရိပ်သာဖွင့်ပြီး ခပ်မြန်မြန် ဘုရား ညောင်ပင်လားဗျာ ... သူတော်ကောင်းကြီးရား”

“စိတ်ချကွ ... ဂျော်ကာရ ဘုတ်ခဲနဲ့ ဘီလပ်မြေရရင် ဟိုကောင် ဆောင်ကျပန်းရန်ဝင်းနိုင်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ရဲဘက်စေတီလေးတည်ပြီးမှ ထောင် ထွက်မယ်ဟေ့”

“သာဓု ... သာဓု ... နောက်တစ်ခွန်းကတော့ ခင်ဗျား ဘုရား အောင်မည့်နေ့ကျမှ ခေါ်မယ် ... ဦးငှက်ကြီးရေ ... ဟား ... ဟား .. ဟား ... ဟား ...”

“စွီ ... ရဲဘက်စောင့်တစ္ဆေကြီးဖြစ်မယ့် ... လူမိုက်”

ကျုပ် လူမိုက်လည်း မဖြစ်ချင်ပါဘူး။

ထောင်နဲ့လည်း ကင်းကင်းဝေးဝေး တစ်သက်လုံး နေချင်ပါရဲ့။

သို့သော် ပထမအမှုကလည်း ဖြစ်ချင်လို့ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ။

ပထမအမှုဖြစ်ပုံက ဒီလို ...။

ထန်းရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးချက်သိုးကို ရိုက်တဲ့အမှု။

ကျုပ် ထန်းရည်အနည်းအကျဉ်း သောက်တယ်ဗျာ။ ကျုပ်က ရွာ မှာ သစ်ပင်တက်လည်း ကျွမ်းကျင်တယ်။ အဲဒါ ဒုက္ခဖြစ်ပါရောဗျ။

ရွာထဲက သရက်ပင်၊ အုန်းပင်ဆို ကျုပ် တက်ခူးပေးတာ များ တယ်။ ခူးခလည်း ရတာကိုး။ ရသမျှငွေလေး၊ အုန်းသီးလေး အမေ့ကိုပေး စတာပေါ့။

ကျုပ်အမေက အသက် (၆၀)ကျော်ပြီ။

အဖေ မရှိတော့ဘူး။

အဖေက ကုန်းပင်ကြီးရွာမှာ လယ်စာရင်းငှား သွားလုပ်ရင်း လယ်ထဲမှာ မိုးကြိုးပစ်ခံရလို့ ဆုံးသွားတယ်။ အဖေမရှိတော့ ခုနေတဲ့ရွာကို ပြောင်းလာပြီး ကြုံရာကျပန်း အလုပ်ပေါ့ဗျာ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၂ * ယာဏ်ညိုင်း(သန်လျင်)

မိုးတွင်းရောက်ရင် ချောင်းမြောင်းတွေမှာ ငါးရှာ၊ ဖားရှာ။

တောထဲဝင် မျှစ်ချိုး။

ဆောင်းရောက်ရင် စပါးလိုက်ရိတ်။

နွေရောက်ရင် တောထဲဝင် ထင်းခုတ်ရောင်း။

မသေရုံစားဖို့နဲ့ ဖွဲလှူဖို့တော့ ရတာပဲ။ ညနေ ပင်ပန်းလာရင် ကိုချက်သိုး ထန်းရည်ဆိုင်ဝင်၊ မြူတစ်အိုးဝင်သောက်။ အိမ်ပြန် ရေချိုး ထမင်းစား။ အိပ်ခါနီးရောက်ရင် အမေအိုကြီးကို နှိပ်နယ်ပေး။

အမေအိပ်ပျော်သွားပြီဆိုမှ အမေ့ကို ရှိခိုးပြီး အမေ့နံဘေးမှာ စောင်ခြံကွေး အိပ်ပေါ့ဗျာ။

ဆင်းရဲပင်ပန်းလို့ ဘာနဲ့ပဲစားရစားရ စားဝင်တယ်။ အမေ့အတူ နေရတဲ့ဘဝ ပျော်ပိုက်တယ်။ အမေ့နဲ့ ကျောချင်းကပ်အိပ်ရတာ အနွေးဆုံး ပဲ။

အမေပြောပြတဲ့ အမေ့အဖေတို့ရဲ့ ငယ်ဘဝအကြောင်း ညတိုင်း ကြားရတာ အကောင်းဆုံးပုံပြင်ပါပဲခင်ဗျ။ ကြည့်နူးစရာ ကောင်းပါတယ်သနဲ့။

တစ်နေ့ ... ကိုချက်သိုးပိုင် ထန်းတောက ထန်းရည်မြူအိုးတွေ အခိုးခံရတယ်။ အဲဒါ သစ်ပင်တက်တတ်တဲ့ကျွန်ုပ်ကို ထန်းရည်ခိုးပါတယ် ဆိုပြီး ထန်းရည်ပိုင်ရှင် ဦးချက်သိုးက စွပ်စွဲပါရောလား။

“ကျွန်တော်မခိုးဘူး ... ဦးချက်”

“ဒီရွာမှာ အုန်းပင်သစ်ပင် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တက်နိုင်တာ မင်းပဲရှိတယ်။ မင်းခိုးတာ”

“ကျွန်တော်မခိုးပါဘူး ... ဦးချက်ရာ၊ မဟုတ်တာ မပြောပါနဲ့ ဗျာ။ ကျွန်တော် နေ့တိုင်း ပိုက်ဆံပေးသောက်တာပါ”

“မင်း ငြင်းလို့မရဘူး ... မိုးခေါင်”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုသက်သေပြမတုံး ... ပြော”

“မင်းအိမ်ရှေ့ လမ်းမမှာ ငါ့ထန်းရည်မြူအိုးကွဲတွေ တွေ့ရလို့ပဲ ကွ။ မင်း ဘာငြင်းချင်သေးလဲ ... ပြော”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“အခြားလူ ခိုးသောက်ပြီး ကျွပ်တရားခံဖြစ်အောင် ကျွပ်အိမ်ရှေ့ မြူအိုးတွေခွဲခဲ့တာ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျ”

“တခြားသူ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မင်းမှမင်း ...”

“ခင်ဗျားနော် ... ဟေ့လူ ... လွန်လာပြီနော်”

“အံ့မယ် ... ထန်းရည်သူခိုးကများ ငါ့ကိုပြန်အော်လို့။ ကဲ ... သေဟာ”

“ဝိုး ...”

ထန်းရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုချက်သိုးရယ်ဗျာ ...

ထန်းရည်ထမ်း ထမ်းပိုးနဲ့ ကျွပ်ခေါင်းကို တအားလွှဲရိုက်လိုက်တာ အငွေ့မြန်လို့ပေါ့ဗျ။ နို့မဟုတ် ကျွပ် နားထင်ကွဲပြီး ပွဲချင်းပြီးပဲ။

“ဟေ့လူ ... ဟေ့လူ ... မ ... မ ...”

“ကိုင်းကွာ ...”

“ဝိုး ...”

“ဝိုး ...”

ကျွပ်ကို ထမ်းပိုးနဲ့လိုက်ရိုက်တာ။ ကျွပ် ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီး သူမို့ ပြန်မလုပ်ဘဲ ရှောင်တိမ်းနောက်ဆုတ် လုပ်ပေမဲ့ သူက ကျွပ်ကိုမထိ လေ ဆဲရေးတိုင်းထွာ ပိုကြမ်းနင်းရိုက် လုပ်လာရော။

ကျွပ် ပြေမှုန်လက်တစ်ဆုပ် ကောက်ယူပြီး သူ့မျက်နှာကို ဟက် လိုက်တာ သင်း မျက်လုံးထဲ ဖုန်တွေဝင်ပြီး မျက်စိမဖွင့်နိုင်ဘဲ အရှူးချီးပန် ရမ်းသမ်းပြီး လိုက်ရိုက်နေပါရောဗျာ။

ဒီမှာ ကျွပ်လက်ကို ဒင်းထမ်းပိုးဖျား ခတ်သွားတယ်။ လက်ဆံ ကနေ ကျည်ခနဲ ခံစားလိုက်ရရော ...

ကျွပ်လည်း မွန်သွားပြီဗျာ။

သင်းလက်ထဲက ဝါးထမ်းပိုး ဝင်လုယူပြီး သင်းခေါင်းကို ဝှံ့ကို ရိုက်ချလိုက်တာ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဖြောင်း ...”

“အားမလေးဗျ ...”

“ဟာ ...ဟာ ...”

“လာကြပါဦးတော် ... ကျွန်မယောက်ျားကို မိုးခေါင် ရိုက်သတ်နေလို့ လာကြပါဦးတော့”

ကိုချက် ဖင်ထိုင်လျက်လဲကျပြီး ခေါင်းကနေ သွေးနီရဲရဲတွေ မျက်နှာပေါ်ကို စီးကျတာ မြင်လိုက်ရော ကျုပ် နောက်ထပ် ဆက်မရိုက်ရက်တော့ဘူးဗျာ။

ကိုချက်ရယ် ... ကျုပ်ကို ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် မျက်လုံးပြူးကြည့်ပြီး မြေကြီးပေါ် မှောက်လျက်လဲကျသွားချိန် ...

“ဟေ့ကောင် ... ရပ်လိုက်”

“လက်ထဲက ထမ်းပိုးကို ခု ချလိုက်စမ်း”

တောက်ထွန်းရယ်ဗျ ...

သူကြီးတူ တောက်ထွန်း။

သူက သူကြီးဦးရေအိုးရဲ့ မွေးစားသား တူအရင်းခေါက်ခေါက်ဆိုတဲ့

အရှိန်နဲ့ ကျုပ်ကို လှမ်းအာမိန့် ပေးနေတာ။

ဒီမှာကျုပ်က ထမ်းပိုးကိုင်ဆုတ်ပြီး တောက်ထွန်းရဲ့ရှေ့ကို တိုးလိုက်ရော ဒင်းကောင် ကြောက်ပြီး အော်ပြေးလိုက်တာ မှန်လို့ဟာ။

“လာကြပါဦးဗျ ... မိုးခေါင် လူသတ်နေလို့၊ လာကြပါဦးဗျ”

အဲဒီရိုက်မှုနဲ့ ထောင်(၆)လ ကျခဲ့တယ်။ နောက်တစ်နှစ်ကတော့ ရွာရဲ့ကာလသားခေါင်း ငပန်နဲ့ဖြစ်တဲ့ကိစ္စ။

ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြည့်ပါဗျာ။ ဒီကောင်ငပန်က လူကောင်ထွားထွား၊ ပါးစပ်ရွှေသွားနစ်ချောင်းစိုက်နဲ့ ရုပ်ကြမ်းကြမ်းကြီးဗျ။ သို့သော် စာပြောစာဟောလေး၊ ဆိုင်းဆင့်လေး၊ တွံတောသိန်းတန်ရဲ့ ထွေးညှိပြဇာတ် သီချင်းလေး ဆိုနိုင်တာနဲ့ သင်းက ရွာမှာ ကာလသားခေါင်း ဖြစ်သတဲ့လေဗျာ။

ကျုပ်လည်း ဒီရွာမှာ ကာလသားလူမျိုးပါ။

သို့သော် ကျုပ်ကို ကာလသားအဖွဲ့မှာ စာရင်းမသွင်းဘူး။ အလှူ၊

မော်လာ၊ သာရေးနာရေးရှိလည်း မခေါ်၊ မဖိတ်ဘူး။

ပြောရရင် ကျုပ်ကို လူရာမသွင်းဘူးပေါ့ဗျာ။

အဲဒါ ကာလသားအဖွဲ့ထဲ ပါဝင်ဆောင်ရွက်နေတဲ့ တိုးကြီးကို ထေမီမသာ မေးကြည့်မိတယ်။

“တိုးကြီးရာ ... မင်းတို့ကျတော့ ကာလသားခေါင်း ကိုပန်က အလှူ၊ မော်လာရှိရင် ခေါ်တယ်။ ရှင်လောင်းလှည့်ရင် လိုက်စေတယ်။ ငါ့ကျတော့ ကိုပန်က မဖိတ်ဘူး။ မခေါ်ဘူးကွာ။ ငါ့ကို ကိုပန်ဘာလို့မခေါ်တာလဲဟင်”

“အဲ ... အဲ ... ဒါက ... ဟို ... ကွာ ...”

“ပြောပါ ... သူငယ်ချင်းရာ၊ ရှင်လောင်းလှည့်ရင် မင်းတို့လိုပဲ ရွှေထီးမကိုင်ရ၊ မမိုးပေးရလည်း အိုးစည်ပိုင်းထဲ အားပေးတဲ့သဘောနဲ့ လိုက်ချင်လို့ပါ။ ပြော ... ပြော ... ငါ့ကို သူတို့ ဘာလို့မခေါ်တာလဲ .. တင် .. တိုးကြီး”

“ဟို ... ဟို ... ငါပြောတယ်လို့ မပြောပါနဲ့ကွာ နော်”

“အေး ... မပြောဘူး။ ငါ့ကို ဘာကြောင့် ...”

“ဟိုကွာ ... မင်း ... မင်းက ထောင်ထွက်ဖြစ်လို့တဲ့”

“ဟေ ... ထောင်ထွက်ဖြစ်လို့။ ထောင်ထွက်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် အခု ငါ ရွာထဲမှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေနေတာပဲမဟုတ်လား ... သူငယ်ချင်းရာ”

“မိုးခေါင် ... မင်းရဲ့အခြေအနေကို ငါနားလည်ပါတယ် ... သူငယ်ချင်း။ ဒါပေမယ့် ကာလသားခေါင်းကိုပန်နဲ့ သူကြီးတူတောက်ထွန်းတို့ သဘောအတိုင်းဆိုတော့ မင်း သဘောပေါက်ပါတယ်ကွာ။ နေသာသလိုသာ နေပါတော့ ... မိုးခေါင်ရာ နော်”

ဟုတ်ပေပေါ့လေဗျာ ...

ရွာထဲမှာ သူတို့ကြီးမိုး လူတွင်ကျယ်လုပ်နေညွှာ။

ရွာမှာ မင်္ဂလာဆောင်ရှိရင် (ခဲမိုး) ကာလသားကြေး နှင့်နေ အောင်တောင်းပြီး အရက်သောက်ပစ်ကြတယ်။

ရွာကမိန်းကလေးကို အခြားရွာကာလသားက လာပြီး တောင်းရမ်း ဝေ့စပ်ရင် ဒီကောင်တွေ (ခဲမိုး) ကာလသားကြေး မတရားတောင်းရော့ဗျ။

ရွာဝင်ကြေး ဘယ်နှထောင်။

ခဲမိုး ကာလသားကြေး ဘယ်နှထောင်။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ငွေသုံးထောင်ရှိရင် ဂျစ်ကားဝယ်စီးလို့ရတဲ့ ခေတ်။ ပဲဆီတစ်ပိဿာမှ သုံးကျပ်ခွဲရှိတယ်။ အိမ်နဲ့ခြံဝယ်ရင် ထောင်ငါးရာ နှစ်ထောင်ရှိတယ်ဗျ။

ကိုပန်တို့ ကာလသားအဖွဲ့က ခဲမိုး(ကာလသားကြေး) နှစ်ထောင် သုံးထောင် နှင့်နေအောင်တောင်းတော့ ပြဿနာ ဖြစ်ကုန်ပါရောလား။

မိုးကြိုးပစ်ကုန်းရွာက မောင်ချစ်ပိုဆိုသူက ကျွပ်တို့ရွာသူ မသိန်း ရှင်ကို လူကြီးရံရာနဲ့ လာတောင်းရမ်းတယ်။

သတို့သားလောင်းက ကာလသားခေါင်း ကိုပန်တောင်းတဲ့ခဲမိုးနဲ့ ရွာဝင်ကြေး ဆင်းရဲလို့ မပေးနိုင်ရှာဘူးလေ။

အဲဒါ့မှာ ခဲမိုးမတတ်နိုင်ရင် ငါတို့ရွာထဲ လူမပြောနဲ့ နွားလှည်း တောင် ဦးမလှည့်နဲ့ဆိုလို့ ခဏာ လာမတောင်းရရှာဘူးဗျာ။ ရွာဝကလှည့် ပြန်ရတယ်။

အဲဒါ သတို့သားလောင်းနေတဲ့ မိုးကြိုးပစ်ကုန်းရွာက ကာလသား ခေါင်း ကိုမဲလုံးက ကျွပ်တို့ဒီရွာက ကာလသားခေါင်း ကိုပန်တို့နဲ့ ပြောလည် ရာ ပြောလည်ကြောင်း ညှိနှိုင်းပြောဆို မေတ္တာရပ်ကြပေမဲ့ ...

ကိုပန်တို့က မာမာတင်းတင်းပဲ။

“ခဲမိုးတစ်ပြားမှ မလျှော့နိုင်ဘူးဟေ့ ... ငပန်ကွ”

“မေတ္တာရပ်ခံတာပါ ... ကိုပန်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ရွာသားက လည်း လုပ်လုပ်စားစား မရှိဆင်းရဲသားမို့ပါဗျာ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

‘ငါတို့က မိန်းကလေးရှင် ရွာလေကွာ။ ရွာနာတယ်ကွ ... ရွာ နာတယ်။ ငါတို့တောင်းတဲ့ ကာလသားကြေး မတင်နိုင်ရင် လုံးဝ ရွာထဲမဝင် နဲ့ ဒါပဲ။ ငါ့နာမည် ... ငပန်ကွ ... ဖွံ ...’

ကိုပန်က အဲဒီလိုလူတား။

ရိုင်းတယ်။ မာကျောတယ်။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မရှိဘူး။ ရွာက မိန်းကလေးရှင်ရဲ့ မိဘများကလည်း ကိုပန်ကို မေတ္တာရပ်တယ်။

“ဒီမှာ ... ဦးချစ်သောင်း”

“ပြောပါ ... မောင်ပန်၊ ဦးလေး နားထောင်နေပါတယ်”

“ဒီရွာရဲ့သူကြီးက ဘယ်သူတုံးဗျ ... အေ့”

“ဦးရေအိုးပါ ... မောင်ပန်ရယ်”

“သူကြီးဦးရေအိုးက ဒီရွာကို အုပ်ချုပ်တယ်။ ကောင်မပြီး ဒီရွာနဲ့ ကာလသားခေါင်းကရော ...”

“ငါတို့ကြီး မောင်ပန်ပါကွယ်”

“ကျွပ်ကလည်း ကိုယ့်ရွာသူရွာသား လူပျို၊ အပျိုတွေ အောက် တန်းမကျရအောင် ထိန်းသိမ်းနေတာဗျ။ ကျွပ်တို့ရွာသူရွာသားချင်း မင်္ဂလာ ဆောင်တုန်းက ကျွပ် အဲဒီလို ကာလသားကြေး တောင်းလို့လား။ ဒါ ... ဒါ တစ်ရွာသားလေဗျာ။ တစ်ရွာသားတွေ မထောင်ရဲ၊ မလှန်ရဲအောင် ကျွပ် လုပ်နေတာ။ ခင်ပျား ... နားလည်လား ... နားလည်လား”

သူကြီးလည်း ကြောက်ရ

သူကြီးတူလည်း ကြောက်ရ

ကာလသားခေါင်းလည်း ကြောက်ရ

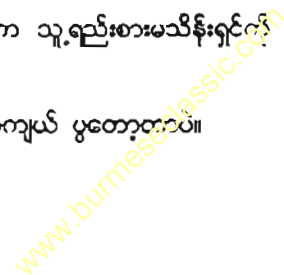
သူကြီးအမျိုးလည်း မော်မကြည့်ရဲတဲ့ ခေတ်ပါလားဗျာ။

သင်းတို့ကြောင့် ကျွပ်တို့ရွာသူ မသိန်းရှင်ကလေး လင်မရတဲ့ ဘဝ ရောက်မလိုဖြစ်တုန်း ...

မိုးကြိုးပစ်ကုန်းရွာသား မောင်ချစ်ပိုက သူ့ရည်းစားမသိန်းရှင်ကို တစ်ညမှာ ခိုးပြေးပါရောဗျာ။

ကာလသားခေါင်းငပန် ဒေါအကြီးအကျယ် ပွတော့တာပဲ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အပျိုခေါင်း မစိန်ကြည်ကိုလည်း ဒီလိုဖြစ်ရကောင်းလားဆိုပြီး ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲရေးတိုင်းထွား။

မိုးကြိုးပစ်ကုန်းရွာသာ မောင်ချစ်ပိုကိုလည်း ရွာထဲဝင်ရင် နုတ်နုတ်စဉ်းပစ်မယ်လို့ ကြိမ်း၊ ဓားတရမ်းရမ်းလုပ်။

ချစ်ပိုတို့ မိုးကြိုးပစ်ကုန်းရွာ ကာလသားခေါင်း ကိုမဲလုံးကလည်း မိုးကြိုးပစ်ကုန်းကို လူပါးဝ ကိုယ်ချင်းစာမူမရှိတဲ့ ငပန် လာရဲလာကြည့်။ လာရဲလို့ လာရင်လည်း မတ်စ့ကို ပါးစပ်ထဲငုံပြီး လာခဲ့။

ငပန်ခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး ကိုယ်လုံးကို ခွေးစာကျွေးပစ်မယ်လို့ လူကြုံနဲ့ပြောလိုက်တာ။

ကိုငပန် တွန့်သွားပါရောလားဗျာ။

မိုးကြိုးပစ်ကုန်း ကာလသားခေါင်းရှိရာ မသွားရဲတော့ ရွာမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မသိန်းရှင်ရဲ့ မိဘများကို ဆဲရေးတိုင်းထွား အိမ်ကို ညဘက် ခဲတွေနဲ့ပေါက်ကြတယ်။

ဒီအကြောင်း ကိုမဲလုံးတို့ကြားရော။

နောက်နေ့ ကိုငပန်ရှိရာကို လူကြုံနဲ့ စာတစ်စောင် ပေးလိုက်သတဲ့။

စာထဲရေးထားတာက ...

ငပန် ...

မိသိန်းရှင်ရဲ့ မိဘတွေကို မစော်ကားနဲ့၊ မငြိမ်းခြောက်နဲ့၊ ငါတို့ မနက်ဖြန်မနက် မင်းတို့ရွာပြင်ကနေ စောင့်နေမယ်။ မင်း ကြိုက်ရာလက်နက် ယူပြီး လာခဲ့။

မဲလုံး

မိုးကြိုးပစ်ကုန်းရွာ ကာလသားခေါင်း

“တောက် ... သင်းကများ”
“ကိုပန် ... ငြိမ်ခံရင် ကြောက်တယ်ထင်မယ်ဗျ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ကျုပ်တို့ ထွက်ချမယ်ဗျာ”

“ကျုပ်တို့ ပေါ်တော်မူရွာ ကာလသားတွေ ဘာလဲသိရအောင် သွားတွေကြမယ်။ ဘယ်နှယ် ...”

အမှန်က ငပန် သွေးကြောင်တယ်။ သို့သော် တောက်ထွန်းတို့ ရွှေဘကြီးတို့၊ ကုလားပိန်တို့လူစုက မြောက်ပေးတော့ သွေးနည်းနည်း ကြဲလာတယ်။

“ကိုပန် ... တစ်ခွက်မော့လိုက် ... ရော့ ...”

“ပေးစမ်း ...”

“ဝွပ် ... ဝွပ် ... အော့ ... ဂေ့ ...”

“နောက်တစ်ခွက် ချဗျာ၊ ပြီးရင် သွားမယ် ... ရော့ ...”

“ဝွပ် ... ဝွပ် ... အော့ ... ဂေ့ ... တောက် ... ထွန်း ...”

“ဗျာ ... ကိုပန် ...”

“ငါ့ကို ... ငှက် ... ကြီးတောင် ... ဓားရှည် ... ပေး ...”

“ဒါမှ ကျုပ်တို့ကာလသားခေါင်းကွ ... အော့ ... ဂေ့ ...”

“ရော့ ... ဓားရှည်”

ကျန်တဲ့ ကာလသားအဖွဲ့ဝင်တွေကလည်း ဓားရှည်နဲ့ လှံရှည်တွေ ဆွဲကိုင်ဟစ်အော်လိုက်ကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာ မောင်မှင်ဆိုတဲ့ကောင် အိမ်ပေါ်ကို ပြေးတက်လာပြီး ...

“ကိုပန် ... ကိုပန် ...”

“အော့ ... ဂေ့ ... ဘာတုံး ... ဘယ်သူလဲဟေ့”

“ကျုပ်ပါ ... မောင်မှင်ပါဗျ”

“မောင် ... မှင် ... ငါ ... တို့ ... စစ် ... စစ် ... မြေ ... ပြင်ကို ... သွား ... မ ... လို့ ... မင်း ... ဘာ လျှာရှည်မလို့လဲ ... အော့ ... ဂေ့ ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၃၀ ❁ တောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

“အရေးကြီးတဲ့စကား ပြောမလို့ပါ ... ကိုပန်”

“အရေးကြီး ... ဟုတ်လား ... ပြော ... ဘာလဲ ... ပြော”

“မဲလုံးတို့ ပြန်သွားကြပြီဗျ”

“ဟေ ... ဟေ ... မဲလုံးတို့ ပြန်သွားကြပြီ ... ဟုတ်လား ..

ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ငါနဲ့ ဓားချင်း ယှဉ်ခုတ်မလို့

စိန်ခေါ်ပြီးမှ ဒီကောင်က ကြောက်ချေးပါပြီး ပြန်ပြေးတယ်ပေါ့။ ဟား ...

ဟား ... ဟား ... ကိုင်းကွာ ...”

“ဝိုး ... ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဒုန်း ...”

“ငပန်ကွ ... ကျား ... ကျား ... ကျား ...”

“ဒုန်း ... ဒုတ် ... ဒုန်း ...”

မဲလုံးတို့ပြန်သွားပြီ ကြားရော ငပန်က သတ္တိသွေးတွေ မြင့်တက် ပြီး လက်ထဲက ဓားရှည်နဲ့ အိမ်တိုင်တွေ၊ ခြံစည်းရိုးတွေကို တရကြမ်း ခုတ် ပါရောတဲ့။

တပည့်တွေက ဆရာကာလသားခေါင်းကို ဝိုင်းဆွဲကြ။

ဆွဲလေ သင်းက ရုန်းလေ ဆဲလေ။

“ဟေ့ကောင် ... ငမုင်”

“ဗျာ ... ဗျာ ...”

“မဲလုံး ဘာကြောင့် ပြန်သွားရတာတုံး ... ပြော”

“ဟို ... ဟိုကောင်ကြောင့် ...”

“ဟ ... ခွေးမသားရ ... ဟိုကောင်ဆိုတာ ဘယ်သူတုံး ...

ငါလေ ...”

“မိုးခေါင်ကြောင့်ပါ ... ကိုပန်”

“မိုး ... ခေါင် ... နေစမ်းပါဦး ... ဒီခွေးတိရစ္ဆာန်က သူနဲ့ဘာ ဆိုင်လို့တုံး ... မြန်မြန်ပြောကွာ”

“မိုးခေါင်ရယ်၊ မိသိန်းရှင်ရဲ့အဖေ ဦးချစ်သောင်းရယ်က ရွာပြင် မှာရောက်နေတဲ့ ငမဲလုံးတို့ကို သွားပြော ပြန်ခိုင်းတာတဲ့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ထို့ ...”

“မဲလုံးခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး ချက်အရက်နဲ့ ဒင်းသွေး ဖျော်သောက် ဖယ်လို့ စီစဉ်ကာမှ ထောင်ထွက်မိုးခေါင်က ဝင်ရှုပ်တယ်ဆိုတော့ ... အခု ဂေ့ ... မဲလုံးခေါင်းအစား မိုးခေါင်ရဲ့ဦးခေါင်းကို ဒီနေ့ဖြတ်ရမယ်။ လာကြ ဟေ့ ...”

အဲဒီလို အကြောင်းတရားတွေနဲ့ ကိုပန်တို့လူစု ဓားတွေ၊ လှံတွေ၊ တုတ်တွေ ကိုင်ဆွဲပြီး ကျွပ်အိမ်ရှေ့ကို ရောက်လာကြပါရောဗျာ။

“မိုး ... ခေါင် ... အေ့ ... မိုးခေါင် ...”

“ကိုငပန် ... ဘာကိုစွန့်လို့ပါလဲ ခင်ဗျာ”

“မင်း ... မင်း ... ခုထွက်ခဲ့စမ်း ... ထွက်ခဲ့စမ်း”

ကြည့်လိုက်တော့ ကိုငပန်က ငှက်ကြီးတောင်ခားရှည် တရမ်း ရမ်းနဲ့ ကျွပ်ကို အိမ်ရှေ့ခြံဝကနေ ခေါ်နေတာဗျ။

“ကိုငပန် ... ဘာကိုစွန့်လို့လို့”

“မင်း ... မင်းက ... မဲလုံးတို့ကို မိသိန်းရှင်အဖေနဲ့အတူ ပြော ဆိုတောင်းပန် ပြန်လွှတ်ဆိုတာ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကိုပန်”

“မင်းကဘာကိုစွန့် ငါတို့ကိုစွန့်မှာ ဝင်ပါရတာတုံး ... မိုးခေါင် .. အေ့ ... ဂေ့ ...”

“ဦးလေးချစ်သောင်းက ကျွပ်တို့ရွာသား ကာလသားတွေနဲ့ သူ့ သားမက်ရွာသား ကာလသားတွေ ရိုက်ကြ၊ ခုတ်ကြ၊ နက်ကြ ဖြစ်ကြမှာ မဖြစ်စေချင်လို့ ကျွပ်ကိုပါ အဖော်ခေါ်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြ ပြန် ခိုင်းတာပါ ... ကိုပန်”

“ဟေ့ကောင် ... ထောင်ထွက်၊ ဒါ ငါတို့ချင်း ရှင်းရမည့်ကိစ္စ၊ မင်းက မျက်နှာလိုမျက်နှာရ ဝင်ရှုပ်တော့ ငါတို့ယောက်ျားကောင်းတွေ ဓား စွပ်ဖြ မှာရင်းရှင်းရမည့်ပွဲ ပျက်သွားပြီ။ အဲဒါ မင်းတို့ကြောင့်၊ မင်းကြောင့်၊ မင်း အခုထွက်လာခဲ့၊ ထွက်ခဲ့ ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

၃၂ * ထောင်မှူး (သန်လျင်)

“ကို ... ပန် ... ကျုပ် ဦးလေးချစ်သောင်းအဖော်ခေါ်လို့ ..”

“ဟာ ... ကဲဟာ ... ကိုင်းကွာ ...”

“ရွမ်း ...”

“ဒုန်း ...”

“ဝရမ်း ... ဒုန်း ...”

ကိုပန်ဟာ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲပြီး ကျုပ်အိမ်ခြံစည်းရိုးတွေကို ဓား နဲ့ မွှေရမ်းခုတ်ပစ်လိုက်တာရယ်ဗျာ။ တိုင်တွေလည်း ပြတ်ကျ။

တံခါးတွေလည်းကျိုး။ သရက်ပင် ပန်းပင်တွေလည်း ပြတ်၊ ကျိုး၊ လဲ။

“ကိုပန် ... မလုပ် ... ပါ ... နဲ့ ... ဗျာ”

“မင်းကိုငါ သတ်မယ်ကွ ... ကျား ...”

သူဟာ မူးမူးရှူးရှူးနဲ့ အိမ်ခြံထဲ ပြေးဝင်လာပြီး မေတ္တာရပ်ခံနေတဲ့ ကျုပ်ကို ဓားရှည်နဲ့ ဝင်ခုတ်ပါရော။

ကျုပ် ငွေရှောင်လိုက်တယ်။ စလွယ်သိုင်းဓားချက်ဟာ ဝှီးခနဲမြည်ပြီး ကျုပ်ခေါင်းပေါ်က အရှိန်လွန်သွားတယ်။

ဒီမှာ ကိုပန်က စလွယ်အရှိန်လွန်လွှဲဓားကနေ ညာပြန်ဓားချက်နဲ့ ကျုပ်ခါးကို တွက်ထည့်လိုက်တာ။

ကျုပ် ထောင်ထဲမှာရော၊ ရဲဘက်စခန်းမှာရော ဗန်တိုသင်ခဲ့ဖူးတော့ အရှောင်အတိမ်းကို နားလည်တယ်လေ။

သူ့ရဲ့ ညာပြန်တွက်ဓားကို လက်ဖျံနှစ်ချောင်းနဲ့ ထောင်ကာထားလိုက်ပြီး ဆတ်ခနဲ ခုတ်ချလိုက်ရော ...

“အား ...”

သူ့ဓား လွတ်ကျသွားတယ်။

လွတ်ကျသွားတဲ့ဓားကို သူက ပြန်ကောက်တုန်းမှာပဲ အနီးမှာရှိတဲ့ နီးပါးပိုင်းနဲ့ သင်းဓားကောက်လက်ကို ရိုက်ချလိုက်ရော ...

“ဖြောင်း ...”

“အား ... မလေးဗျ ...”

“ကဲကွာ ...”

“ဖြောင်း ...”

“အား ... သေပါပြီဗျာ”

သူ့လက်နှစ်ချောင်းစလုံး ကျုပ်တုတ်ရိုက်ချက်ကြောင့် ထက်ပိုင်းကျိုးပြီး သူ မြေပြင်မှာ နာကျင်စွာ လူးလို့ခံအော်ဟစ်နေချိန်မှာပဲ ...

“ဝင်ကြ ... ဝင်ကြ ...”

“ဝင်ချကြလေကွာ ... ဘာရပ်ကြည့်နေကြတာလဲ ... ဝင်ချ”

“ကျား ...”

“ကျား ... ချဟ၊ အသေခုတ်ကြ”

အပြင်မှာရှိနေတဲ့ သူကြီးတို့ တောက်ထိန်တို့အုပ်စု သူတို့ဆရာလူးလွန်နေတာ မြင်ရော ...

အုပ်လိုက်ဝင်လာပြီး ကျုပ်ကို ဓား၊ လှံ၊ တုတ်တွေနဲ့ ဝင်ရိုက်ကြတာဗျ။ ရှောင်လို့ရသမျှ ခုခံလို့ရသမျှ ခုခံပါတယ်ဗျာ။ သူတို့လူစုက ဆယ့်လေးငါးယောက် ဖြစ်နေတော့ ကြာကြာ မခုခံနိုင်တော့ဘူး။

ခြံစည်းရိုးကို လွှားဆန်ခုန်ပြီး လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ရွာကျောင်းဘုန်းကြီးကျောင်းရှိရာကို ပြေးရတော့တယ်။

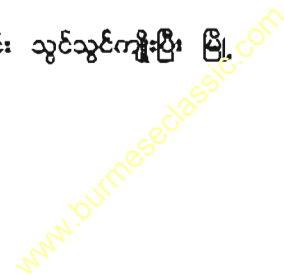
သူတို့က ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့မှာ ဆဲရေးစိန်ခေါ်၊ ကျုပ်အမေလည်း သူတို့ကို ရိုခိုးတောင်းပန်။

တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ ...

ဆရာတော်ဦးပိမလကောင်းလို့ ကျုပ် မသေတာပေါ့ဗျာ။

တိုတိုပြောရရင် ...

ကာလသားခေါင်းကိုပန် လက်နှစ်ချောင်း သွင်သွင်ကျိုးပြီး မြို့ဆေးရုံမှာ တက်ကုလိုက်ရသလို။

၃၄ ❀ ဘောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

သူကြီးတူ မွေးစားသား တောက်ထိန်လည်း နားရွက်တစ်ဖက်
 စုတ်ပြတ်သွားတယ်။ အဲဒီရိုက်မှုနဲ့ ကျုပ် ထောင်ကျခဲ့ပြန်တယ်။
 ကျုပ်အိမ်လည်း သူတို့စားရာတွေနဲ့ ပေါက်ပြဲလို့။
 ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ပြန်စဉ်းစားတာပေါ့ဗျာ။
 ကျုပ် မဟုတ်မတရားတာ လုံးဝ မလုပ်ခဲ့ဘူး။
 အဲဒီနေ့ကသာ ကျုပ်နဲ့မိသိန်းရှင်အဖေတို့သာ ကိုမဲလုံးတို့ကို သွား
 မတားခဲ့ရင် ...

ရွာပြင်မှာ သွေးချောင်းစီးသွားနိုင်တယ်။
 မိုးကြိုးပစ်ကုန်းရွာသား ကိုမဲလုံးတို့ကလည်း လူတောင့်၊ လူကြမ်း
 အယောက်(၂၀)မျှ ရှိနေပြီး သူတို့လက်ထဲမှာ ဖွေးဖွေးလက်နေတဲ့ မားရှည်
 တွေကိုယ်စီနဲ့။

နှစ်ရွာသား ခဲမိုးကိုအကြောင်းပြုပြီး သွေးချောင်းစီးမည်ဇာတ်ကို
 ရန်မီးငြိမ်းအောင် မီးငြိမ်းမိုးတစ်ဖြူက ကြားဝင်ရွာပေးတဲ့ ကျေးဇူးက ...
 အထင်လွဲခံချပြီး ကံကောင်းလို့ မသေတာရယ်ဗျာ။
 ပြောပါပကောလား။
 ငွေများ တရားနိုင်တဲ့ခေတ်။
 အာဏာပါဝါရှိရင် တရားနိုင်တဲ့ခေတ်။
 အင်အားတောင့်ရင် အမှားပေးမင့် အမှန်ဖြစ်တဲ့ခေတ်မှာ ...
 ကိုယ့်အိမ်ထဲဝင် ကျူးကျော်စော်ကားခံရရင်း ကျုပ် ထောင်ကျခဲ့
 ရတယ်။

အဲဒါ ကျုပ် နှစ်ကြိမ်တိတိ ထောင်ကျခဲ့ခြင်းရဲ့ ဇာတ်ကြောင်း
 ပဲ။ အခုထောင်ကျတာ တတိယအကြိမ်မြောက်ပေါ့။

ကြဲကြဲစည်စည်ရယ်။
 ရွာတောင်ကျောင်းက ကြေးသွန်းရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ငရဲမီးနဲ့ပက်
 ပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်အောင် ပျက်စီးမှုတဲ့။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပြာပိုင်းလှပိုင်းပြီးတော့...မိမိ ❀ ၃၅

နေရင်းတိုင်ရင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းကအမှု ရွာထဲကကျုပ်ကို သီးသီး
 သန့်သန့် လာပတ်တာ။
 ဝဋ်ရှိတော့ ခံဦးကွလို့ ထောင်ကျရဲဘက် ဦးငှက်ကြီး တဖွဖွပြော
 တယ်။

ဝဋ်ကလည်း မကျေသေးဘူးလားဗျာ ... ဟင်။
 အရင်း ဘယ်လောက်ရှိလဲ ကျုပ်မသိဘူး။
 အတိုးကတော့ လူပီနေပြီဗျာ။

[၅]

ဒီကစပြီး ကျုပ်ပြောပြမည့် အကြောင်းအရာဖြစ်စဉ်တွေက ကျုပ်
ထောင်က ပြန်လွတ်လာတဲ့နေ့မှာ သိရတဲ့ ရွာဇာတ်ကောင်များရဲ့ ဖြစ်ရပ်
ဆန်းကြယ် ဘဝတွေပေါ့ဗျာ။

ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ ကျုပ်လည်း မယုံချင်ပါဘူး။

သို့သော် မဖြစ်မနေ ယုံကို ယုံလိုက်ရတော့တယ်။

ဘုရားရှိက်တာလား၊ နတ်တွေ၊ ဘီလူးတွေ ရိုက်တာလား ကျုပ်
နားမလည်ဘူး။

တရားကို နတ်စောင့်တယ်ဆိုတာတော့ လက်ခံမိတယ်။

ဦးစွာ ပြောပြချင်တာက ရွာတောင်ကျောင်းက ပေါ်တော်မူ
ကြေးသွန်းပုဒ္ဓ ရုပ်ပွားတော်ကြီးအကြောင်းပဲဗျာ။

ဒီကြေးသွန်းရုပ်ပွားတော်ကြီး ကျုပ်တို့ရွာမှာ ကိုးကွယ်ခွင့်ရတာ
ကလည်း အံ့ဩစရာပဲဗျာ။

အစကနဦးတုန်းက ... ကျုပ်တို့ရွာမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းဆိုလို့
တောင်ပိုင်းမှာ ဝါးကျောင်းလေးနဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးပဲ ရှိတယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဘုန်းကြီးဘွဲ့ အမည်က ဦးဝိမလတဲ့။

ဒီတုန်းက ရွာမှာ အိမ်ခြေ (၅၀)ခန့်ပဲရှိတယ်။

ရွာသူရွာသားများကတော့ တံငါအလုပ်၊ လယ်အလုပ်၊ ယာ
အလုပ် လုပ်ကြပေါ့လေ။

ကနဦးတုန်းက ဒီရွာကို (၃)အိမ်စုလို့ ခေါ် ဆိုပဲ။

စုစုပေါင်း (၃) အိမ်ပဲရှိလို့ အလွယ် (၃)အိမ်စုရွာပဲ ခေါ်တာ။

နောက်မှ အိမ်ခြေ (၅၀) ခန့်ဖြစ်လာတာ။

သို့သော် တစ်နေ့ ရွာနားမည်အသစ်ဖြစ်ဖို့ အခြေအနေ ဖန်လာခဲ့
တယ်။

ရွာကျောင်းဘုန်းကြီး အရှင်ဦးဝိမလ တစ်ည ထူးဆန်းတဲ့အိပ်မက်
မက်ခဲ့တယ်။

အိပ်မက်ထဲမှာ အသံတစ်သံ ကြားရသတဲ့ဗျာ။

“ဝိမလ ... ငါ့ကို လာပင့်လှည့်ပါကွယ်”

“ဝိမလ ... ငါ့ကို လာပင့်လှည့်ပါကွယ်”

“ဝိမလ ... ငါ့ကို လာပင့်လှည့်ပါကွယ်”

ရှုပ်ကိုမမြင်ရတဲ့ အသံပဲ ကြားရတာတဲ့။ ဘုန်းကြီးဦးဝိမလနားမည်
ကိုခေါ်ပြီး ပင့်ခိုင်းနေတာဆိုပဲ။

“ဘယ်သူတုံး”

ဦးဝိမလက အသံပဲကြားရလို့ ပြန်မေးတာပေါ့။

“ဝိမလ ... ငါ့ကို အမြန်လာပင့်လှည့်ပါကွယ်”

“သင်က ဘယ်သူတုံး။ ဘုန်းကြီးရဟန်းပဲလား၊ ဘယ်မှာနေလို့
လဲ။ နေရာကို ပြောပြပါ”

“ငါ ဒီရေတောက လတာပြင်မှာ ရောက်နေတယ်။ ငါ့ကို မြန်မြန်
သာ လာပင့်ကြပါကွယ်”

အဲဒီလိုကြားရပြီး အသံပျောက်သွားခဲ့တယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၃၀ * မောင်ညိုဝင်း(သန်းကျင်)

အသံလည်းပျောက်၊ ဘုန်းကြီး ဦးဝိမလည်း အိပ်မက်ကနေနိုးနိုးတာနဲ့ စဉ်းစားရပါရော။

“ငါ့ကို လာပင့်လှည့်ပါကွယ်”

အသံက ကြည်လင်အေးမြတဲ့အသံ။

အသက်အရွယ် ခပ်ကြီးကြီး အသံမျိုး။

ဘယ်သူ့အသံမှန်း မသိဘူး။

ဦးဝိမလရဲ့ ငယ်ဆရာတော်များအသံနဲ့လည်း မတူဘူး။ ဘယ်မှာ

ပါလဲ မေးတော့ ဒီရေတော လတာပြင်မှာတဲ့။

ထူးဆန်းလိုက်တာရယ်။

ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်များ ငါ့ဝါးကျောင်းကို ကြွလာချင်လို့ပါလိမ့်။

စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ဘယ်လိုနိမိတ်များလဲ။

မိုးလင်းတော့ အရုဏ်ဆွမ်း ပုံမှန်လာပို့နေကျ ဆွမ်းဒကာကြီး

ဦးပန်းတော့ကို ပြောပြ တိုင်ပင်ရတော့တယ်။

“အိပ်မက်က အဆန်းပဲဘုရား”

“ဟုတ်တယ်... ဒကာပန်းတော့ရဲ့။ ရုပ်သွင်သဏ္ဍာန်လည်း မမြင်

ရဘူး။ အသံပဲ ကြားရတာ။ သူ ဒီရေတော လတာပြင်မှာ ရောက်နေသတဲ့ ဗျာ”

“မဟုတ်မှလွဲရော သင်္ဘော၊ လှေသမ္ဗန်ပျက်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေသူများ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်၊ မကျွတ်မလွတ်ဘဲ အိပ်မက်ပေးရောလား ဘုရား”

“မသိပါဘူးကွယ်... ဒကာကြီးတို့ သွားရင်းလာရင်း ကိုယ့်လူတွေ ပြောဆိုစုံစမ်းကြပါကွယ်”

“မှန်ပါ ဘုရား... ငါးရွာစားရွာသမားတွေပါ ပြောပြီး ရွာကြည့်ပေးပါ့မယ်ဘုရား”

ကြပုဂ္ဂိုလ်များပြီးတာ...မိန်း * ၃၁

နောက်နေ့တွေမှာ တံငါသည်တွေ၊ လှေသမားတွေ၊ ကွန်သမားတွေ၊ ကဏန်းရှာသူတွေကို ဒီရေကျ လတာပြင်တစ်ရိုးမှာ လူသေကောင်တို့ပါတို့တွေ့ရင် ပြောကြပါလို့ ဆွမ်းဒကာဦးပန်းတော့က ပြောလိုက်တယ်။

ဒီမှာ ခနိပင်တွေပေါက်နေတဲ့ နေရာက အပုပ်နံ့ရလို့ သွားရှုလိုက်ကြရော။ ခနိပင်တွေကြားမှာ ညပ်နေတဲ့ လူယောက်ျားအလောင်းတစ်လောင်းနဲ့ လူမိန်းမ အလောင်းတစ်လောင်းကို သွားတွေကြပါရောတဲ့ ဗျာ။

ပုပ်ပွနေတဲ့ အလောင်းနှစ်လောင်း...

လှေသင်္ဘောပျက်လို့ ရေနှစ်သေပြီး ခနိပင်တွေကြား ညပ်တင်နေပုံရတယ်လို့ ဆိုတယ်။

ရုပ်လည်း ပျက်နေပြီ။

အဲဒါ ဆယ်ထုတ်ယူပြီး မိသင်္ဂြိုဟ်ပေးလိုက်ကြတာပေါ့။ ဦးပန်းတော့တို့ ယူဆတာက သေသူတွေရဲ့ မကျွတ်မလွတ်ပိညာဉ်က ဆရာတော် ဦးဝိမလကို အိပ်မက်ပေးပြီး ကောင်းမွန်စွာ သင်္ဂြိုဟ်ပေးဖို့ အကူအညီ တောင်းတာလို့ပဲ ယူဆကြတယ်။

ပိုင်ရှင်မဲ့ ပုပ်ပွ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အလောင်းနှစ်လောင်းကို မိသင်္ဂြိုဟ်ပေးနေတုန်းမှာပဲ...

သင်္ချိုင်းကုန်းရှိရာကို လူနှစ်ယောက် အော်ဟစ်ပြေးဝင်လာကြပါရောဗျာ။

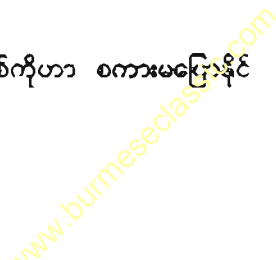
“ဦးတော... ဦးလေးတော...”

“ဟဲ့... မောင်ညိုနဲ့ မောင်စို... ဘာတဲ့ဟဲ့”

“ဟူး... ဟူး...”

“ဟော... ဟော... ဟူး...”

မောင်ညိုနဲ့မောင်စို ကွန်သမားညီအစ်ကိုဟာ စကားမပြောနိုင်သေးဘဲ မောဟိုက်နေကြဆိုပဲ။

၄၀ * မောင်ညိုဦး(သန်လျင်)

“ဟ ... မောင်ညို၊ ဘာဖြစ်လာကြတာတုံးဟ”
 “တွေ့ ... တွေ့ပြီဗျ ... တွေ့ပြီ”
 “ဘာတွေ့တာတုံး”
 “လတာပြင်အောက် ... အောက်မှာဗျ”
 “ဟုတ်ပါပြီ။ ဘာလဲ ... နောက်ထပ် လူသေကောင်ပဲလား”
 “မ ... မဟုတ်ဘူးဗျ”
 “ဒါဖြင့် ဘာတုံး”
 “ကြေး ... ကြေး ... လက်ကြီး ... ကြေးလက်ကြီး ...”
 “ဟေ ...”
 “ဘာ ... ဘာကွ”

မီးသင်္ဂြိုဟ်နေတဲ့ ရွာသားတွေလည်း အနီးကိုရောက်လာပြီး နားစွင့်ကြတယ်တဲ့။

“ကြေးလက်ကြီးတစ်ဖက်ဗျ ... လတာပြင်မှာ ပေါ်နေလို့”
 “ဟုတ်ရဲ့လား ... မောင်ညို”
 “အခုလိုက်ကြည့်ကြဗျာ ... လာ ...”

ဦးပန်းတောတို့ ပေါက်ပြား၊ ငန်းပြားတွေ ကိုင်စွဲပြီး လာခဲ့လိုက်ကြတာ လူသေကောင်တွေတဲ့ဝန်တောနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် တစ်ခေါ်လောက်က ရေကျလတာပြင်မှာ သွားတွေ့ပါရော။

“ဟာ ...”
 “ဟုတ်တယ်ဗျ ... လက်ကြီးဗျ”
 ညိုညစ်ညစ် လက်ကြီးတစ်ဖက်၊
 လက်ငါးချောင်းပါတယ်။

လက်ဝါးကို ထောင်ဖြန့်ထားတဲ့သဏ္ဍာန်နဲ့ ကြေးလား၊ ရွှေလား မသိရဘူး။ တွေ့ပုံကတော့ ဒိုက်နွယ်တွေ၊ ဗေဒါတွေနဲ့ ညိုနေလို့ ကိုညိုနဲ့ ကိုစိုတို့က ပုဂ္ဂိုလ်များ အထဲရှိနေမလားဆိုပြီး ဗေဒါဒိုက်တွေ ဖယ်လိုက်ရာမှာ သွားတွေ့တာ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လက်ပြတ်ကြီးပဲလား။
 အောက်မှာ ဘယ်လိုရှိနေလဲ သိချင်လာတယ်။
 “မောင်ညိုနဲ့မောင်စို ...”
 “ဗျာ ...”
 “အနောက်ဘက်ကနေ ငန်းပြားနဲ့ ရွံ့တွေကို တူး”
 “ဟုတ် ...”
 “ကျားကြီးနဲ့ကျားလေး ...”
 “ပြော ... ဦးကြီးတော”
 “မင်းတို့က အရှေ့ဘက်ရွံ့တွေကို ပေါက်ပြားနဲ့တူးကော်ပစ်ကြ”
 “ဟုတ်ကဲ့”

ဒီလိုနဲ့ ဦးပန်းတောတို့အဖွဲ့ ရွံ့တွေကို တူးဖယ်လိုက်ကြတာ ရုတ်လုံး ပေါ်လာပါရောတဲ့ဗျာ။

“အကြီးကြီးပဲဗျ ... ဦးတော”
 “ဟုတ်တယ်ဟေ့ ... မထီခိုက်မိစေခဲ့နော်”
 မည်းမည်းမွဲမွဲ ရုတ်လုံးပေါ်လာတယ်။
 “ဟ ... ဟ ... ရုပ်ပွားတော်ကြီးဟ”
 “ဟုတ်တယ်ဗျ ... ဘုရားရုပ်ပွားတော်ကြီးဗျ”
 “ကော်တာပဲဟေ့ ... တူးဟ၊ မြန်မြန်ဖော်ကြ။ တော်ကြာ ဝေ

တက်လာဦးမယ်ဟေ့”
 ရွာထဲကလူတွေလည်း အသံကြားလို့ ပြေးလာကြတယ်။ တူးနေတဲ့လူတွေလည်း ရွံ့တွေ၊ ညွံ့တွေပေကျပြီး ညစ်ပတ်ကုန်ကြပြီ။

“ဟာ ... ဘုရားကိုယ်တော်ကြီးဟေ့”
 “အကြီးကြီးပဲဟ”
 “ဦးတော ... ကြေးလား၊ ကျောက်လားတော့”
 “ကြေးဘုရား ဖြစ်ပုံပဲဟေ့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၄၂ * ဆောင်ပုဒ် (သန်လျင်)

မကြာပါဘူးဘျာ... ဆရာတော် ဦးစိမလနဲ့အတူ ရွာထဲက လူကြီး၊
ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး မြစ်ကမ်းနဖူးမှာ အားကြီး၊ အများကြီးပဲ။

သူကြီးနဲ့ ရာအိမ်ခေါင်းတွေလည်း ရောက်လာကြတယ်။

“ရုပ်လုံးပေါ်ပြီဗျာ... ဘယ်လိုသယ်ကြမတုံး”

“လျှောက်တိုက် တွန်းရမှာပဲဟေ့”

ဒါနဲ့ ကုန်းလျှောက်လုပ်ပြီး တွန်းကြပေမယ့် လေးလွန်းလို့ မရွေ့ချင်
ဘူး။ ရုပ်ပွားတော်ကြီးက တင်ပျဉ်ခွေ ညှာလက်တံတောင်ထောင် လက်ဝါး
ထောင်ပြနေတဲ့ ရုပ်ပွားတော်ကြီး။

“ဘယ်လိုလုပ်မတုံး”

ဒီမှာ ဆရာတော်ဦးစိမလက ...

“ကြီးနဲ့ဆိုင်းပြီး အပေါ်လူ၊ အောက်လူ ဆွဲကြ၊ တွန်းကြ။

ဒါနဲ့ ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ကြီးနဲ့ဆိုင်းပြီး လူအုပ်နဲ့ တွန်းဆွဲ ဆွဲ
လိုက်ကြရော မကြာဘူး ရုပ်ပွားတော်ကြီး ကုန်းပေါ်ရောက်လာတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ရေလည်း တက်လာပြီ။

မြစ်ရေတွေခပ်ပြီး သန့်စင်ဆေးကြောလိုက်ကြရော ကြာပလွင်ပါ
ငါးပေခန့်မြင့်တဲ့ တင်ပျဉ်ခွေ ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို အံ့ဖွယ်မြင်လိုက်ကြရ
တယ်။

အပြစ်အနာအဆာ၊ အပွန်းအပဲ့ လုံးဝမရှိ။

ယောက်ျား၊ အားကောင်းမောင်းသန်မှန်သမျှ ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို
ကြိုးတွေနဲ့ ဆိုင်းပြီး ဝါးဆစ်ပိတ်တွေနဲ့ ထမ်းယူပင့်သယ်လာလိုက်တာ မွန်း
လွဲပိုင်းမှာ ကျောင်းကို ရောက်လာကြတယ်။

ယာယီစံကျောင်းလုပ်ပြီး ကျောက်ခုံပေါ် တင်ကြ။ ရေချိုနဲ့ သန့်
စင်ကြပေါ့ဗျာ။

တစ်ရွာလုံး အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်၊ ဝမ်းသာကြတာနယ်။

“ဘုန်ဘုရား ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပြာပိုး၊ ငှက်ပိုး၊ ပြီးတာ... ဇိနိုး * ထု

“အေး ... ငါ့ကို အိမ်မက်ပေးပြီး လာပင့်လှည့်လို့ပြောတာ ဒီ
ကြေးဆင်းတုရုပ်ပွားတော်ကြီးပဲ နေမှာဟေ့”

“ဟုတ်ပေပေါ့ ဘုရား”

“အရေးကြီးတာ ရောင်တော်ဖွင့်ရမယ်ကွယ်”

မြေကြီးအောက်မှာ ဘယ်လောက်ကြာနေလဲ မသိဘူး။ ကြေးက
ခည်ညည်နေတယ်။

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ဘုရား”

“မြို့ပေါ်ကို တစ်ယောက်သွား။ မြို့ပေါ်က ဘုရားစောင်း
စာန်းမှာ ဘုရားရောင်တော်ဖွင့်တဲ့ ကျွမ်းကျင်သူရှိမယ်။ ပြောဆိုပြီး ခေါ်ခဲ့
ကြ”

ဒီမှာ သူကြီးမွေးစားသား တူတော်သူ တောက်ထွန်းက မြို့ပေါ်က
သူ့အသိ ရောင်တော်ဖွင့်တဲ့လူတွေ ရှိပါတယ်ဘုရားလို့ လျှောက်တယ်။

“ရောင်တော်ဖွင့်နေကျ ဟုတ်ရဲ့လားဟဲ့”

“နယ်လှည့်ရောင်တော်ဖွင့်နေကြပါ ဘုရား”

“ဒါဆိုလည်း ပြောဆိုခေါ်ခဲ့”

ဒီလိုနဲ့ ညနေပိုင်းမှာ ရောင်တော်ဖွင့်တဲ့အဖွဲ့ ရောက်လာကြတယ်။
မိုးလင်းတော့ ရောင်တော်ဖွင့်တဲ့အဖွဲ့က (၇) ရက်တိုင်တိုင် ရောင်တော်ဖွင့်
သန့်စင်လိုက်ကြတာ။

သူတို့လူ (၅)ယောက်အစုလည်း ပင်ပန်းကြပါတယ်။

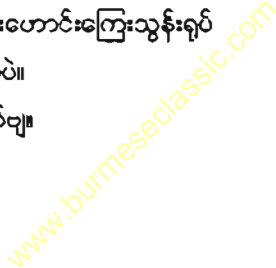
ကြေးဆင်းတုက မြေအောက်ရွံ့နွံထဲမှာ ကာလမည်မျှ ကြာကြာ
ရှိနေလဲမသိဘူး။ အညိုကို အတော်ချွတ်ယူကြရတယ်။

မန်ကျည်းပျစ်ပျစ်တွေအုံ၊ တစ်ရက်စောင့်။ ပြီးရင် ပြောင်အောင်
သုတ်။ တစ်လက်မချင်း စိတ်ရှည်ရှည်ပွတ်။ အရောင်တင်ကြ။

အိုဗျာ ... ကြည်ညိုစရာကောင်းတဲ့ ရှေးဟောင်းကြေးသွန်းရုပ်
ပွားတော်ကြီးကို အထင်သား ပူးမြော်ကြရတော့တာပဲ။

လက်ခလည်း မနည်းဘူး ပေးလိုက်ရတယ်ဗျာ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၄၄ * ဖောင်းပွန်း(သန်လျင်) ပြောရရင်တော့များ

ရှေးဟောင်းရုပ်ပွားတော်ကြီး ကျုပ်တို့ရွာကို ရောက်ပြီးနောက် တစ်နေ့တခြား ရွာဟာ အိမ်ခြေများစွာ စည်ကားလိုက်တာနယ် ...

ခုမြင်ရတဲ့အတိုင်း အိမ်ခြေ ရာနဲ့ချီပြီး စည်တဲ့ရွာကြီး ဖြစ်လာခဲ့ တယ်။ စီးပွားရေးလည်း ကောင်းလာတယ်။

လူကြီးသူကြီးတွေ ခန့်မှန်းပုံအရ ...

ကြေးသွန်းရုပ်ပွားတော်ကြီးရဲ့ နောက်ကျောမှာ သတ္တရာမိတ်ခံ တွေ့သတဲ့။

'၁၂၄၆ ခုနှစ်၊ စစ်ကဲကြီးဦးမြစ် ကောင်းမှု' ဆိုတဲ့စာတမ်းကို တွေ့ ရတယ်။ ဘယ်မြို့ဆိုတာ မပါဘူး။

ဆရာတော်ပြောပုံအရ ...

ပေါ်တူဂီလူမျိုး ငစင်ကာဆိုသူ သန်လျင်မှာ မင်းလုပ်အုပ်ချုပ်နေ တုန်းက အမြောက်လက်နက်တွေ သွန်းလုပ်ဖို့ ဘုရား၊ ပုထိုး၊ စေတီကျောင်း ကန်တွေမှာရှိတဲ့ ရှေးဟောင်းကြေးသွန်းဘုရားရုပ်ပွား၊ ခေါင်းလောင်းတော် များကို အဓမ္မယူဆောင်တယ်တဲ့။

သန်လျင်၊ ကျောက်တန်း၊ သုံးခွ၊ ပဲခူး၊ မွန်ဒေသတွေက ကြေး ခေါင်းလောင်းကြီးတွေ၊ ကြေးရုပ်တုဘုရားတွေ အမြောက်အမြားကို ငစင် ကာ အဓမ္မဖြုတ်ယူပြီး သန်လျင်မှာ အရည်ကြို အမြောက်သွန်းလုပ်တယ် လို့ သိရတယ်။

အင်း ... ပေါ်တူဂီနယ်ချဲ့ လူမျိုးခြားတွေကလည်း ကျုပ်တို့နိုင်ငံ ကို နယ်ချဲ့ကျူးကျော် စော်ကားခဲ့ပေကိုး။

ဓမ္မစေတီမင်းကြီးရဲ့ ကောင်းမှုတော်ဖြစ်တဲ့ ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်း ကြီးဟာ ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်မှာ ရှိတယ်တဲ့။

တစ်ချိန်တုန်းက အဲဒီခေါင်းလောင်းကြီး အလေးချိန်ဟာ ကြေး ပိဿာချိန် ၁၀၀၀၀၀ ကျော် ရှိဆိုပဲ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အဲဒီခေါင်းလောင်းကြီးကို ငစင်ကာက ရွှေတိဂုံဘုရားတော်ပေါ်က ဖြုတ်ယူပြီး ပဲခူးမြစ်အနီးရှိ ပန်းအလွဲချောင်းကနေ ဖောင်ပေါ် တင်လို့ သန်လျင်ကို သယ်တယ်။

သန်လျင်လက်နက်စက်ရုံမှာ အရည်ကျိုပြီး အမြောက်သွန်းဖို့တဲ့ ဟု အဲဒီအချိန်က အင်းဝနဲ့သန်လျင် စစ်ဖြစ်ဖို့ တာရှည်နေချိန်တဲ့။ အဲဒီ ဓမ္မ စေတီမင်းကောင်းမှုတော် ခေါင်းလောင်းကြီးဟာ မြစ်သုံးဆိုင်မှာ ဖောင်ကွဲ ပြီး နစ်မြုပ်သွားခဲ့တာ ဟောဟို ရန်ကုန်-ပဲခူး-ပုဇွန်တောင်ချောင်း မြစ်သုံး ဆိုင်ရေအောက်မှာ ယနေ့တိုင် ရှိနေတုန်းပဲလို့ ကြားသိရတယ်ဟု။

အခု ကျုပ်တို့ရွာသားတွေ ဆရာတော်ရဲ့ အိပ်မက်အရ ဆန်းပြား စွာရခဲ့တဲ့ ကြေးသွန်းရုပ်ပွားတော်ကြီးသည်လည်း ပေါ်တူဂီငစင်ကာတို့ လက် ချက်ကြောင့် အမြောက်သွန်းဖို့ သယ်ယူသွားရင်း ...

ဘုရားတန်ခိုး၊ မြစ်စောင့်နတ်တန်ခိုးကြောင့် ရေထဲကျ နစ်မြုပ်ခဲ့ ရောသလားပေါ့။

ဆိုကြပါစို့ဗျာ ...

ရွာကြီးလည်း စည်ကားလာပြီ။ ရွာအမည်တောင် ပေါ်တော်မူရွာ လို့ ခေါ်ကုန်ကြပြီ။

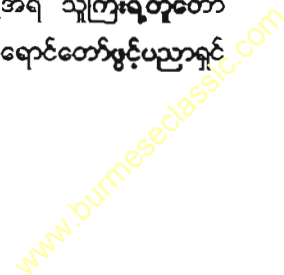
ကြေးသွန်းဘုရားပွဲကိုလည်း တန်ခူးလရောက်တိုင်း ဆွမ်းတော် ကြီးတင်ပွဲ၊ ရုပ်သေးပွဲများနဲ့ ကျင်းပခဲ့တာ (၃)နှစ်ရှိသွားပြီ။

ဘုရားပွဲနီးရင် ကြေးသွန်းဘုရားကြီးကို ရောင်တော်ပြန်ဖွင့်ကြတယ်။ ရွာကလည်း သူကြီးအုပ်ချုပ်တဲ့ခေတ်ကို ရောက်နေတော့ နေရာတကာ သူကြီးဩဇာ သက်ရောက်နေသပေါ့ဗျာ။

ဒီတော့ ကြေးသွန်းဘုရားကြီး ရောင်တော်ဖွင့်တဲ့လုပ်ငန်း ရွာ သူကြီး ဦးရေဒိုး တာဝန်ယူခဲ့တာ (၃)နှစ်ရှိခဲ့ပြီ။

ရောင်တော်ဖွင့်လုပ်ငန်းကို သူကြီးအမိန့်အရ သူကြီးရဲ့တူတော် မောင် တောက်ထွန်းက မြို့က သူ့စိတ်ကြိုက် ရောင်တော်ဖွင့်ပညာရှင် တွေနဲ့ ရောင်တော်ဖွင့်တယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၆၆ * ထောင်ပြိုင်(သန်လျင်)

ဘုန်းကြီးကလည်း ရွာများမှာပဲတွေ့ ကောင်းဖို့လုပ်တာဆိုပြီး ကျေနပ်တယ်။

ရောင်တော်ဖွင့်ပညာသည်ခကို ဘုရားပွဲ အလှူငွေကနေ စိုက် ထုတ်ပေးရတယ်ဗျ။

နောင်နှစ်တွေကျတော့ သူ့ကြီးတူတောက်ထွန်းခေါ်လာတဲ့လူတွေ ရောင်တော်ဖွင့်တာကို ရွာကလူကြီးအချို့က မနှစ်သက်ကြဘူး။ လူတွေက လည်း လူရွယ်တွေ။

တောက်ထွန်း ရန်ကုန်မှာနေတုန်းက ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ ဆရာတွေလို့ ပြောတာပဲ။ နယ်တကာလှည့် ရောင်တော်ဖွင့်၊ ရွှေချ လုပ်နေတဲ့သူတွေ တဲ့။

လက်ခပေးရတာလည်း မနည်သလို၊

ကြေးရောင်က မကြာခင် မှိန်မှိန်သွားတယ်တဲ့။ လုပ်ပုံကိုပုံ သိပ်စေတနာ မပါသလိုပဲ။ စားကြသောက် ကြတာလည်း ပါသေးကိုး။

ဘုရားရောင်တော်သာ ဖွင့်ကြတယ် ညဘက်ရောက်ရင် အရက် သောက်စားမူးယစ်။ အဲဒီမှာ ရွာဂေါပကလူကြီးတွေနဲ့ စကားများကြပါရော။

နောက်နှစ်မှာ တောက်ထွန်းရဲ့ ရောင်တော်ဖွင့်ပညာရှင် ငမူတွေ ကို မအပ်တော့ဘဲ မနန်းစုန်တို့ ဦးလေးဝမ်းကွဲတော် ရန်ကုန်ရွှေတိဂုံဘုရား ကြေးပတဉ်းတန်းက ဦးချစ်မြို့ဆိုသူကို မနန်းစုန်တို့အဖေရဲ့အဆက်နဲ့ အပ် ကြတာပေါ့ဗျ။

အဲဒီကိစ္စကို သူ့ကြီးတူတောက်ထွန်းတို့ကလည်း သိပ်မကျေနပ် ကြဘူး။ သူတို့ စားခွင်သောက်ခွင် ဖျက်သွားပြီလေ။

ကာလသားခေါင်း ငပန်ကလည်း မကျေနပ်ဘူး။ သူ့ကြီးကတော့ ဘုန်းကြီးကပါ လက်မခံဘူးဆိုတော့ မပြောသာဘူးပေါ့ဗျ။

ဟော ... မနန်းစုန်ရဲ့ဦးလေး ဦးချစ်မြို့က တကယ့် ဘုရားတရား သမားခင်ဗျ။ နောက်လိုက်တပည့်နှစ်ဦးလည်း ပါလာတယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရောင်တော်မဖွင့်ခင်မှာ ...

ဘုရားရှိခိုး ပရိတ်တရားတွေရွတ်ဆို အရပ်ရပ်ကို အဖူးအတန်း ပေးဝေတယ်။

ပြီး ... ဆရာတော်ကြီးထံမှာ ငါးပါးသီလကို ဆရာတပည့်နှစ်ဦး ခံယူဆောက်တည်ကြတယ်။

သည်နောက် ...

ကြေးသွန်းရုပ်ပွားတော်ကြီးကို လက်ယာရစ် (၃)ကြိမ် ဦးခိုက် တန်တော့ပြီးမှ ရောင်တော်ဖွင့်ခြင်းကိစ္စ အဝဝကို ဖြည်းဖြည်းချင်း စတင် ကြတယ်။

တစ်လက်မချင်း ပွတ်တိုက်သန့်စင် ရောင်တော်ဖွင့်လိုက် ...

အဝေးကနေ ရပ်ကြည့်လိုက် ...

အနီးကနေ ရပ်ကြည့်လိုက် ...

ပြီး ... ရှေ့နောက်ဝဲယာကနေ အမျိုးမျိုးကြည့်တယ်။

မကြိုက်သေးရင် ပြန်လုပ်တယ်။ ကြိုက်ပြီးရင် လက်နဲ့ မတို့ဘူး တို့ရင် ကြေးရောင် ကွက်သွားရောတဲ့။

သူတို့အနီးအမှာ အမှုန့်ဘူးတွေ၊ အရည်ပုလင်းတွေ၊ ဝက်မှင်ဘီး တွေ၊ ပိတ်အနုစ၊ အကြမ်းစတွေ သံပုရာသီးတွေ၊ မန်ကျည်းသီးတွေ ပြီး မည်သူမျှ နားမလည်တဲ့ ဆေးပုလင်းတွေနဲ့ ...

အဲဒါ (၅) ရက်တိတိ ကြိုးကြိုးစားစား ဆရာတပည့်သုံးဦး ရောင်တော်ဖွင့်လိုက်ကြတာရယ်။

ပြီးပြီ၊ စိတ်တိုင်းကျပြီဆိုမှ ဆရာတော်အပါအဝင် ဂေါပကလူကြီး များ ရပ်မိရပ်ဖများကို ခေါ်ပြတယ်။

အများရှေ့မှာ ရောင်တော်ဖွင့်ပြီး ကြေးသွန်းဘုရားကို ပထမ သဘာဝအလင်းရောင်နဲ့ ပြတယ်။

ပြီး ... ညဘက်မှာ မီးရောင်နဲ့ ပြတယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၄၈ * ထောင်ညှိပိုင်(သန်လျင်)

ပြာဏ်းဂုဏ်းပြီးတော့...မိမိ * ၄၉

ကြေးသွန်းဖုဒွ ရုပ်ပွားတော်ကြီးဟာ ကြေးရောင်လို့ မထင်ရဘဲ ရွှေရောင်တောက်ပနေတယ်လို့ ထင်မှတ်ကြတယ်ဗျာ။

ဆရာတော်အပါအဝင် ရွာလူကြီးတွေက ရောင်တော်ဖွင့်ပညာရှင် ဆရာကြီး ဦးချစ်မြို့ကို ချီးကျူးတာပေါ့ဗျာ။

“ဆရာကြီးဦးချစ်မြို့ ... တော်ပါပေ့ဗျာ”

“မနှစ်ကလက်ရာထက် ကောင်းပါ့ဗျာ”

“မနှစ်ကရောင်တော်ဖွင့်တဲ့ လူတွေက ခပ်ပေါ့ပေါ့လုပ်သွားတော့ တစ်လမှ မပြည့်သေးဘူး ကြေးညှိတက်လာတော့တာပဲ”

“လက်ခကလည်း ယူလိုက်တာ နင့်နေတာပဲ”

ဒီမှာ ရောင်တော်ဖွင့်ပညာရှင် ဆရာကြီးဦးချစ်မြို့က ...

“အရှင်ဘုရား ...”

“ဆရာကြီးဦးချစ်မြို့ ... ပြော ...”

“တပည့်တော် အရှင်ဘုရားရဲ့ ရှေးဟောင်းကြေးသွန်း ရုပ်ပွား တော်ကြီးကို ရောင်တော်ဖွင့်တာ ကျေနပ်မှုရှိပါ့လား ဘုရား”

“ကျေနပ်ပါတယ် ... ဆရာကြီး”

“ဘာများ လိုပါသေးလဲ စစ်ဆေးပါဘုရား”

“စစ်ဆေးပြီးပါပြီ။ ဘုန်းကြီးရော ရွာက လူကြီးတွေရော အား လုံးသဘောကျ နှစ်မြိုက်ပါတယ်”

“ကြားရတာ ဝမ်းသာကြောင်းပါ ဘုရား”

“ကတ္တီယကြီး ...”

“ဘုရား ...”

“ဆရာကြီးဦးချစ်မြို့ကို ပညာသည်လုပ်အားခ ပေးလိုက်ပါ ... ကတ္တီယကြီး”

သည်လို ဆရာတော်က ကတ္တီယကြီးဦးပိန်ကို ပြောလိုက်တော့ ဆရာကြီးဦးချစ်မြို့က ...

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“အရှင်ဘုရား ...”

“ပြော ... ဆရာကြီး”

“အခကြေးငွေ မပေးပါနှင့်ဘုရား။ တပည့်တော်အစ်ကိုကြီး နေ တဲ့ရွာ၊ တူမ မနန်းစုန်တို့နေတဲ့ရွာက ရှေးဟောင်းပေါ်တော်မူဘုရား ဖြစ်နေ သမို့ ပြီး ဆရာတော်နှင့် ရွာလူကြီးများကလည်း တပည့်တော်တို့အပေါ် ညှော်ဝတ်ကျေမွန်ကြတာမို့ ကုသိုလ်ဖြစ် လုပ်အားပညာဒါနပြုတယ်လို့ မှတ် တော်မူပေးပါ ဘုရား”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ... ဒကာဆရာကြီး။ ဆရာကြီး

တို့ ကြေးသွန်းဖုဒွရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ကြည်လင်သန့်ရှင်း ဝင်းဝင်းပပဖြစ် အောင် ရောင်တော်ဖွင့်ပေးခြင်း ကုသိုလ်အကျိုးကြောင့် ယခုမျက်မှောက်ဘဝ မှသည် နောင်ဖြစ်လေရာ ဘဝဘဝတိုင်း ဘုန်းကျက်သရေနှင့် ပြည့်စုံပြီး ဂုဏ်သတင်း ထင်ပေါ်ကျော်ကြား အောင်မြင်မှုများရရှိကာ လူအများ နတ် အများတို့၏ ချစ်ခင်ရိုသေလေးစား ယုံကြည်အားထားထိုက်သူများ ဖြစ်ကြ ပါစေသတည်း”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု”

ဆရာကြီးတို့ရော အနီးရှိ ဘုရားလူကြီးများ၊ ရွာမိရွာဖများအားလုံး က ဆရာတော် ဆုပေးစကားအဆုံးမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး သံပြိုင် သာဓုခေါ်လိုက်ကြလေရဲ့။

ဒီအရပ်မှာ ဘုရားပွဲကျင်းပနိုင်တာ ကျုပ်တို့ရွာပဲ ရှိတာကိုး ပြီး ဘုရားပွဲမှာ ရုပ်သေးပွဲထည့်တာလည်း ကျုပ်တို့ရွာပဲ၊ မနှစ်က ရုပ်သေး (၃)ည။

ဟိုရွာဒီရွာ ရှိရှိသမျှရွာတွေက လှည်းတပ်တွေနဲ့ လာကြတာရယ် ဗျား၊ ရွာပြင်ကွင်းထဲမှာ လှည်းပိုင်းလှည်းပိုင်းတွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေတာပဲ။

ဈေးသည်တွေလည်း ရောင်းကောင်း ...

အပျိုလူပျိုတွေလည်း ပျော်ကြပေါ့။

ရွာထဲက အိမ်တိုင်းမှာ ညဉ့်မပြတ်ကြဲဘူး။ သူ့ရွာကိုယ်ရွာ အပျို ချောတွေ အလှည့်လှည့်သလိုရှိတဲ့ ပွဲပဲဗျို့။

လာလာသမျှ ရွာပေါင်းစုံ ဘုရားဖူးများက ပေါ်တော်မူကြေးသွန်း ဘုရားကြီးကို ပန်း၊ ချေချမ်း၊ ဆီမီး ကပ်ကြတာနယ် မီးကို ထိန်နေတာ ပဲ။

ဆွမ်း၊ ခဲဘွယ်၊ သီးသီးဝလံတွေလည်း ပေါ်တော်မူဘုရားရှေ့က စားပွဲတွေမှာ ပြည့်လျှံနေသလို၊ ဆရာတော်ရဲ့ ကျောင်းပေါ်မှာလည်း သက်န်း ဒွိစုံတွေ လာလှူကြတာ အပုံကြီးထပ်လို့။

ကျုပ်တို့ တောသူတောင်သားတွေ အလှူရေစက် လက်နဲ့မကွာ ဆိုတာ ယုံတယ်ဗျား။

လာသမျှလူကို ကျွန်တော်တို့ဆရာတော်က သက်သတ်လွတ် ထမင်းနဲ့ဟင်း ကျွေးတယ်လေ။

အိုး ... တစ်ရွာလုံး မီးခိုးတိတ်ပဲဗျို့။

ကျုပ်တို့ ကာလသားတွေဆို ထင်းခွဲ၊ ရေခပ်၊ နားရတယ် မရှိ သလောက်ပဲ။ အဲဒီလို အများအတွက် ချွေးဒီးဒီးကျလုပ်ရတာကို ပျော် လို့။

နေ့ရော၊ ညပါ လာကြတဲ့ ရွာနီးချုပ်စပ် ဘုရားပွဲလာတွေကလည်း ဘူးသီး၊ ခရမ်းသီး၊ ပဲသီး၊ ခရမ်းချဉ်သီး၊ မန်ကျည်းသီး၊ ဒန့်ဒလွန်သီး၊ ကန်စွန်ဥ၊ ချဉ်ပေါင်၊ သခွာ၊ ရုံးပတီး၊ ပဲညွန့်၊ ငရုတ်သီးတောင့် စသည် ယူလာပေးကြတာကိုး။

[၆]

ကြမ္မာဝင်ချင်တော့ ပေါ်တော်မူ ကြေးသွန်းပုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီး ရောင်တော်ဖွင့်ပြီး နှစ်လအကြာ။

တန်ခူးလ ...

ပေါ်တော်မူဘုရားပွဲကျင်းပဖို့ နီးလာပြီဖြစ်လို့ ရွာကလူတွေလည်း အလုပ်များကြပေါ့ဗျား။

ကျုပ်တို့လည်း ရွာ (၉)တောင်ပြည့်ဘုရားကို ထုံး၊ သက်န်း၊ ကပ် ကြ၊ ဘုရားပရတပ်၊ ကျောင်းပရတပ်ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြ။

ရုပ်သေးပွဲဝင်မည့်ကွင်းကို မြေညှိလုပ်အားပေးကြပေါ့။

မနှစ်က မန္တလေးက ရုပ်သေးပါတာကိုး။ ရုပ်သေးကို ကျုပ်တို့ ရွာက တယ်ကြိုက်ပဲဗျား။ ကြိုက်ဆို ကလေးတွေတောင် မအိပ်ဘဲ ကြည့် ကြတာဗျား။

ဒီနှစ်ဘုရားပွဲမှာလည်း မန္တလေးရုပ်သေး ပါမယ်။

www.burmeseclassic.com

၅၂ * ဆင်ညိုပိုင်(ဆန်လျှင်)

မိုးပြဲဒယ်ကြီးတွေနဲ့ ဟင်းရော၊ ထမင်းရော သူ့တာ ကိုယ့်တာ ချက်ကြ၊ ပြုတ်ကြ။

ရွာရှိ အပျိုအားလုံး လှီးရ၊ ထောင်းရ၊ ဆေးရနဲ့ ချွေးတလုံးလုံး ရှိနေသလို၊

ကျုပ်တို့ရွာရှိ ကာလသားများမှာလည်း လူကြီးတွေလိုသမျှ ကူ နေကြရတော့ အိုးမည်းတွေပေ၊ ချွေးတွေရဲ့နဲ့ မောလို့မောမှန်း မသိပေါင်။ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ ...

ရွာကာလသားခေါင်း ငပန်က သူ့လူတွေနဲ့ ထမင်းကျွေးရုံမှာ ဩဇာလေးပြပေါ့။ ဝတ်ကောင်းစားလှလေး ဝတ်လို့။

ထမင်းရည်ချောင်းစီးဆိုတာ ဒီလိုမျိုးကို ပြောတာပဲ။ ထမင်းရည်ငဲ့ဖို့ မြောင်းတူးထားရတယ်။

နောက်တော့ ထမင်းရည်ခန်းချက်ပြီး ငှက်ပျောရွက်ခင်းထားတဲ့ တောင်းတွေထဲ ထမင်းတွေ စုပေါင်းထည့်။

ထမင်းကျွေးရုံကိုပို့။ ဟင်းအိုးကလည်း တစ်အိုးပြီးတစ်အိုး ချက်။

ချက်သမျှ ဟင်းထမင်း နေမဝင်ခင် ကုန်တာပဲ။ ကာလသားခေါင်း ငပန်ကတော့ ထမင်းကျွေးရုံထဲမှာ အသံကို

စာနေတာပဲ။ “ဟေ့ ... မောင်ပိုင်၊ ထမင်းလိုက်ပေးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုပန်” “ငသောင်း ... ဘာငေးနေတာလဲ၊ ဟင်းလိုက်”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ...” “ဟိုအပျိုတွေ မိန့်တို့၊ မိခံတို့ ...”

“ရှင် ... အစ်ကိုပန်” “မငေးကြနဲ့လော၊ စားပြီးသားပန်းတွေ ပြန်သယ်၊ ပြန်ပြန်ဆေး

ထမင်းထည့်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... ဟုတ် ... ဟုတ် ...”

“တောက်ထွန်း ...”

“ဗျာ ... အစ်ကိုပန်”

“ကျောင်းပေါ်က မစားရသေးတဲ့ညှော်သည်တွေ သွားခေါ်။ ထမင်း ပွဲ ပြင်ပြီးပြီ”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ...”

“ကျောင်းပေါ်က ညှော်သည်များခင်ဗျား ... ထမင်းမစားရသေး သူများ ကျန်ရှိနေသေးရင် ထမင်းစားရုံသို့ ကြွကြွပါခင်ဗျာ ... အဟမ်း ... အဟမ်း ...”

“အဟမ်း ... အဟမ်း ... ဟို ညီမတို့ရော စားပြီး ... အဟမ်း အဟမ်း ... အဟွတ် ... စား ... စားပြီး ... ပလားဟင်”

“ကျုပ်တို့စားပြီးပြီဗျ”

ဒီမှာ ကာလသားတစ်အုပ်က ရွဲပြီးပြောလိုက်တယ်။ “အဟွတ် ... အဟွတ် ... စားပြီးရင် ... အဲ ... အဲ ...

စားချင် ထပ်စားလို့ရ ... အဟွတ် ... အဟွတ် ...”

“ကျွန်မတို့ မစားရသေးဘူးရှင်”

“အဟွတ် ... အဟမ်း ... အဟွတ် ... မစားရသေးတဲ့ ညှော် တွေ ... နှမတွေ ... ထမင်းစားရုံကို ကြွပါ ... အဟွတ် ... အဟွတ်”

“ချောင်းဆိုးရင်း သေသွားရင် ကောင်းမယ်နော်” “အဟို ... ညည်းကလည်းအေ ... အဲလို မပြောပါနဲ့”

“စကားတစ်လုံးပြောဖို့အရေး ချောင်းပဲဆိုးနေတာ။ ပြီး ပုစွန် မျက်လုံးနှစ်လုံးက ခေါ်တောငမ်း ငမ်းသေးဟဲ့”

“ဟိုရွာကနှမများ ... အဟွတ် ... အဟွတ် ... အမယ်လေ ဗျ ...”

“ဂလွမ်း”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

၅၄ * တောင်ကြီး(သန်လျင်)

“ဂရော ... ဂွမ်း”

“ဟောတော် ... ရေခဲအိုး တက်နင်းလို့ ကွဲသွားပြီတော်”

“အား ... မလေး ... လေး ... အဟွတ် ... အဟွတ်”

“ဟ ... တောက်ထွန်း ... ဘာဖြစ်လို့တုံးဟ”

“မြွေပွေးကိုက်လို့တဲ့”

“ဟာ ... မထွက်ထဲ မြွေပွေးကိုက်ရမလားဟ၊ မြရင် တောက်ထွန်း ဘာဖြစ်တာတုံး”

“ထမင်းစားခေါ်ရင်းက ရေခဲအိုးကို တက်နင်းမိလို့တော်ရေ”

“ဟာ ... ဒီမသာကောင်နယ်ကွာ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ခပ် ... ခပ် ... ခပ် ... ခပ် ...”

“ငမ်းရင်းနင်းတာ တော်ရေ ... မျက်လုံးရော နှာခေါင်းပါ ရေခဲပူလောင်ဖို့ ကောင်းတာ ... တော်ရေ”

သူကြီးတူ တောက်ထွန်းဆိုတာကလည်း တစ်ရွာသူအပျိုအုပ်များ ရှေ့မှာ လူလုံးလူသန်တယ် ပြချင်တာကိုး။

အဲလို လူလုံးလူသန် ပြဖို့၊ ခေါ်ဖို့၊ အော်ဖို့၊ နေရာရဖို့ ကာလသားခေါင်း ကိုပန်ကို နေ့တိုင်းညှုတိုင်း အရက်တိုက်ရတာကလား။ လူက မျောက်ဟိုဒင်း သမန်းမြက်ရှုသလို ပျာယာခတ်တော့ ရေခဲအိုးနင်းမိပြီး ရေခဲပူလောင်ပါရောများ။

ယောက်ျားတန်မဲ့ အော်လိုက်တာနယ်၊ ငယ်သံပါရော။

“ရေခဲပူလောင်ရင် ငန်ပြာရည်နဲ့ ဆွတ်ပေးဟဲ့”

“ရော ... ရော ... ဒီမှာ ငန်ပြာရည်”

“လောင်း ... လောင်း ...”

“အား ... မလေး ... စပ်တယ်ဗျ”

“ဟဲ့ ... မညွန့်ရဲ့ ငါးပိရည်လောင်းရင် အရည်ကြည်စု မထဘူးဟဲ့။ ရော ... ငါးပိရည်လောင်း”

ကြာပိုင်းကျောင်းပြီးတော့...မိမိုး * ၅၅

“အေး ... အေး ... လောင်း လောင်း ... ငါးပိပိမ်းစားဖို့ရင် ဝေးစမ်း၊ ငါးပိပိမ်းစားနဲ့ လူးပေးရမယ်ဟေ့”

“အား ... အား ... တော်ပါတော့ဗျာ။ မညွန့်တို့၊ မသျှံတို့ မလုပ်ပါနဲ့ စပ်လို့ပါဗျာ။ အား ... လား လား ... အမေရေ ... အမေရဲ့”

ရွာသူတွေက သူကြီးတူတောက်ထွန်းကို မျက်နှာကြောမတည် အမြင်ကပ်လို့ ရေခဲပူလောင်တဲ့နေရာ ငန်ပြာရည်ရော၊ ငါးပိရည်ရော ခူးခေါင်းအထက်ကနေ ရွဲပြီး လောင်းချပေးတာဗျ။ နံဟောင်နေတာပဲဗျ။

ဒီမှာ တောက်ထွန်းရဲ့ဆရာ ကာလသားခေါင်း ကိုပိန်က ...

“မညွန့်တို့၊ မသျှံတို့ ...”

“ဘာတုံး ... ကာလသားခေါင်း ... ပြော”

“ကျုပ် ... ကျုပ် ကြားဖူးတာတော့ ရေခဲပူလောင်ရင် ...”

“ဘာဖြစ်တုံး ... ဆက်ပြောလေ”

“ဟို ... ဟို ... လူနို့ညှစ်ပြီး ဆွတ်ပေးရတယ်တဲ့”

ဒီမှာ တောက်ထွန်းက ညောင်နာအသံနဲ့ ပြောတယ်ဗျ။

“ဒါ ... ဒါဆိုလည်း မညွန့်တို့၊ မသျှံတို့ ... မြန်မြန်လေး နို့ညှစ်ပေး ... ပေး ...”

“ဘာ ...”

“ဟဲ့ ... ကာလနာ ... လူနို့တော့ မညှစ်ချဘူး။ နင့်ပေါ် သေးပဲလောင်းချမယ် ... အနာကျကောင် ... အငမ်းရဲ့ ... ထို့ ...”

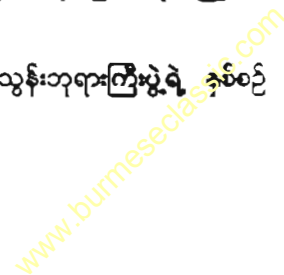
ကြည့်စမ်းပါဗျာ ...

ဟိုရွာဒီရွာ အပျိုအဆို ကာလသားများကြားမှာ ...

သူ ရေခဲပူဒဏ်ရာပေါ် ...

လူနို့ညှစ်ချပေးပါတဲ့။ အပျိုကြီးတွေနယ် ဝိုင်းပြီးဆဲလိုက်ကြတာ ဒင်းမျက်နှာမဖော်ခဲ့ဘူး။

အဲဒါ ကျုပ်တို့ရွာ ပေါ်တော်မူကြေးသွန်းဘုရားကြီးပွဲရဲ့ နှစ်စဉ် ပျော်စရာ မြင်ကွင်းတွေပေါ့ဗျာ။

၅၆ * တောင်ပြင်(သန်လျင်)

အဲဒီလို ပျော်စရာဘုရားပွဲ၊ အလှူပွဲကြီး ဒီနှစ် တန်ခူးလဆန်းမှာ
မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ကျင်းပတော့မှာမို့ ကျွန်တို့ကာလသား လူကြီးလူရွယ်၊
အပျိုအအိုတွေ ကျောင်းဝန်း၊ ကျောင်းပြင် ပွဲခင်းနေရာများကို ကြိုရှင်းလင်း
နေကြတာပေါ့။

ဒီနှစ်မှာတော့ ...

ကာလသားခေါင်းကိုပန် အရင်နှစ်များကလို စွာကျယ်စွာကျယ်
လပ်လပ်စပ်စပ် မပါခဲ့တော့ဘူး။

သင်း ကျွပ်အကြောင်းကို သိသွားခဲ့ပြီကိုးဗျာ။

ငပန်ချဲ့လက်နှစ်ဖက်က အရင်တုန်းကလို မကောင်းတော့ဘူး။
ကျွပ်ခုံရန်ဖြစ်ပြီး ကျွပ်ရိုက်လိုက်တဲ့ ရိုက်ချက်ကြောင့် လက်နှစ်ဖက်စလုံး
ပိုင်းပိုင်းကျိုးသွားတယ်လေ။ နဂိုကလို မကောင်းတော့ဘူး။

အခု သင်းလက်နှစ်ဖက်စလုံး ခွင်နေတယ်။

ကျွပ်ချဲ့ လက်စလက်နကို ကောင်းကောင်းသိသွားတော့ ကျွပ်
ကို လာပြီး ဩဇာမပေးခဲ့ဘူး။

သူ့လူ သောက်ဖော်စားဖက် ကာလသားတွေကိုပဲ ဟိုဟာလုပ်
လိုက်၊ ဒီနေရာလုပ်လိုက် ဩဇာမပေးခဲ့တော့တယ်။

“ကိုမိုးခေါင် ...”

“မနန်းစုန်ပါလား”

“ရော့ ... ရော့ ... တော်လည်း မောနေပြီ၊ မန်ကျည်းဖျော်ရည်
လေး သောက်လိုက်ဦးတော့”

“အေးဟ ... မောနေတာနဲ့ အတော်ပဲဟေ့”

မနန်းစုန်တို့အပျိုအုပ်က ပွဲကွင်းမြေညှိလုပ်နေတဲ့ ကာလသားနဲ့
လူကြီးတွေကို မန်ကျည်းဖျော်ရည်လိုက်တိုက်ရင်း ကျွပ်ကို ဖျော်ရည်တစ်
ခွက် လာပေးရှာတယ်။

ကျွပ်ကလည်း အားရပါးရကို သောက်လိုက်တာပေါ့ဗျာ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပြာကိုးလှူပိုးပြီးတော့...မိမိ * ၅၇

“ယူဦးမလားတော့ ...”

“အေး ... ပေးဟ ... နောက်တစ်ခွက်”

သည်အချိန်မှာ သူကြီးတူ တောက်ထွန်းရယ် ...

ကျွပ်တို့အနီးကို ထန်းရည်နဲ့သင်းသင်းနဲ့ ရောက်လာပြီး ...

“မနန်းစုန် ... အေ့ ... ဟေ့ ...”

“ကိုတောက်ထွန်း ... ဘာလဲ”

“ငါလည်း မောနေတယ်ဟ ... ငါ့ကိုလည်း ဖျော်ရည်လေးတစ်
ခွက်လောက် ... အေ့”

“တော်က မောရအောင်၊ ပန်းရအောင် ဘာတွေလုပ်နေရလို့
ထုံး၊ ညောင်ပင်အောက်ထိုင် လေပန်းနေပြီး ... ဟွန်း”

“လေပန်းတာလည်း အာခြောက်ပြီး မောတယ်ဟ။ လုပ်ပါဟ ...
နှင်တိုက်တဲ့ဖျော်ရည် သောက်ချင် ...”

“ရော့ ... ရော့ ...”

“အဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ပေး”

“အို ... အို ... တော် ... ဘာလုပ်တာတုံး ... ကိုတောက်
ထွန်း ... ဟင် ... ဟင်”

“အေ့ ... ဟ ... ငါက ဘာလုပ်လို့တုံး”

မနန်းစုန်လှမ်းပေးတဲ့ မန်ကျည်းဖျော်ရည်ခွက်ကို တောက်ထွန်း
အ ရိုးရိုးမယူဘဲ ခွက်ရော၊ လက်ရော ဆွဲလို့ မနန်းစုန်က ရုန်းပြီး အသံ
မာမာနဲ့ မေးလိုက်တာဗျာ။

“တော် ဘာလို့ ကျွပ်လက်ကို ဆွဲတာတုံး ဟင်။ ရှင် မယုတ်မာ
နဲ့နော်။ တော် ကျွပ်ကို ဘာကောင်မ မှတ်နေလဲ”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... အဟတ် ... အဟတ် ...
အဟတ် ... မတော်တဆ ကိုင်မိ ထိမိတာပါ ... နန်းစုန်ရာ။ ဘာလဲ နင်က
မကျေနပ်ဘူးပေါ့ ... ဟတ်လား ... ဟား ဟား ဟား ဟား ... ဒါဆို
ဒီလက်ကိုပြန်ကိုင် ... ရော့ ... ကိုင်လေ ... ဟား ဟား ဟား ဟား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၅၈ * ထောင်ညှိင်း(သန်လျင်)

“နင် ... နင် ... မိုက်ရိုင်း ...”

ဒီမှာ ကျုပ် မနေနိုင်လို့ ဝင်ပြောရတော့တယ်ဗျာ။

“တောက်ထွန်း ... သွားပါတော့ကွာ”

“မိုးခေါင် ... မင်း ဝင်မပြောနဲ့။ မင်းနဲ့မဆိုဘူး။ ထောင်ထွက်က ထောင်ထွက်လိုနေ”

“ဘာ ... မင်းက ငါ့ကို ...”

“မင်းက ထောင်ထွက်လေ။ ထောင်ထွက်မို့ ထောင်ထွက်ပြောတာ ငါ့လူက နာလို့လား ... အဟတ် အဟတ်”

“အေး ... ထောင်ထွက်အကြောင်း သိရမယ်။ ကိုင်း ...”

“မလုပ်နဲ့ ... မိုးခေါင် ... မလုပ်နဲ့”

“ဟေ့ ... ဟေ့ကောင်တွေ ... ဟေ့ကောင်တွေ ...”

ကျုပ် လက်ထဲကပေါက်တူးကို မြှောက်ပြီး တောက်ထွန်းခွဲခေါင်းကို ခုတ်ချမလို့ လုပ်လိုက်တာ။

သင်းလည်း အပြေးမြန်လို့။

မနန်းစုန်နဲ့ အနီးရှိလူကြီးတွေကလည်း ဝင်ဆွဲတာ မြန်ပေလို့ပေါ့။

နို့မို့ သင်း နေရာတင် ပွဲချင်းပြီးပဲ။

ဘာကြာလဲဗျာ ...

တောက်ထွန်းခွဲခေါင်းလေးသူကြီး ရောက်ချလာပါရော။

“မိုးခေါင် ... မင်းက ငါ့တူတောက်ထွန်းကို ပေါက်တူးနဲ့ ခုတ်မလို့ဆိုကွာ။ မင်းက ဘာလဲဟေ့ ... လူသတ်မလို့လား ... ဟုတ်လား”

“သူ ... သူ ... မခုတ်ပါဘူး ... သူကြီးရှင့်”

“နင့်ကိုမေးတာမဟုတ်ဘူး။ နင်ဝင်ပြောရအောင် နင်က မိုးခေါင်မယားလား”

“အို ...”

“ဟာဗွာ ...”

“သူကြီးကလည်းဗျာ ... မဟုတ်တာရယ်”

“မင်း လူမိုက်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... သူကြီး”

“မိုက်ရင် ခုတ်စမ်းကွာ။ ရော့ ... ငါ့ခေါင်းကို ခုတ်စမ်းကွာ ... ခုတ်စမ်း”

သူကြီးဦးရေအိုးက ကျုပ်ကို ခေါင်းထိုးပေးနေတယ်။

“ကျုပ် လူမိုက်မဟုတ်ဘူး”

“မင်း ထောင်ကထွက်လာပြီးကတည်းက ရွာထဲမှာ ထောင်ထောင်ထောင် သိပ်လုပ်နေ ... ဟုတ်လား။ မင်း လူတစ်ယောက်ကို အန္တရာယ်ပြုဖို့ ပေါက်တူးနဲ့ရွယ်တာ အပြစ်ရှိတယ်။ နားလည်လား”

“သူကြီးတူက ကျုပ်ကို ထောင်ထွက်လို့ပြော ...”

“ဟ ... ထောင်ထွက်ဟုတ်လို့ ထောင်ထွက်ပြောတာ နားလည်လား”

“တောက် ...”

“အမ်မာ ... မင်းကများ ငါ့ကို တောက်ခတ်လို့”

“ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

“နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ။ မင်း နောက်ထပ်မမှားစေနဲ့။ ငါ အုပ်ချုပ်ငှားတဲ့ရွာမှာ နောက်တစ်ခါ ပြစ်မှုတစ်ခုခု ကျူးလွန်ခဲ့ရင် မင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ထောင်ထဲထပ်ပြီးပို့မယ် ... ထို့ ...”

သူကြီးဗျာ ... ပြောရင်းကနေ ကျုပ်မျက်နှာကို တံတွေးနဲ့ လှေ့လိုက်တယ်။ ကျုပ် ပေါက်တူးရိုးကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး အံကြိတ်နေတုန်း ဆရာတော်ရောက်လာပြီး သူကြီးကို ဆွဲခေါ်သွားလို့သာပေါ့။ မနန်းစုန်ကလည်း တောင်းပန်လို့သာပေါ့။ မိန့်ရင်လား ...

“မိုးခေါင် ...”

“မိုးခေါင် ...”

၆၀ ❀ တောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

“ပြော ... နန်းစုန်”

“နောက်ထပ်ရာဇဝတ်မှု မလုပ်ပါနဲ့တော့ ... မိုးခေါင်ရယ် ...

နော် ... နော် ...”

“အခု ဘယ်သူလွန်လဲ ... နန်းစုန်”

“သူ့တူက နင့်ကို စော်ကားမော်ကားလုပ်တယ်၊ ငါ့ကိုလည်း

ထောင်ထွက်တဲ့၊ ပြီး သူ့ဦးလေးညွှန်ကြီးက ငါ့မျက်နှာကို တံတွေးနဲ့ ထွေး

သွားတယ်။ အဲဒါ ငါ လွန်လား ... လွန်လား”

“ငါသိပါတယ် ... ငါသိပါတယ် မိုးခေါင် ... ငါ ... ငါ ... နင်

အဖမ်းခံရမှာကို ... မ ... မလိုလားဘူး ... အင့် ... ဟီး ...”

မနန်းစုန်ရယ်ဗျာ ...

မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ပြီး ကျုပ်အပါးကနေ ပြေးထွက်သွားခဲ့

တယ်။

ကျုပ်ကတော့ ...

ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ မြေခွေးတစ်အုပ်ရဲ့ ရန်ရှာနေတာကို ခံနေ

ရတာလားမသိဘူး။ ပြဿနာတွေက ကျုပ်ရိုရာကို ဆီလိုအပေါက်ရှာပြီး

ရောက်ရောက်လာနေတယ်ဗျာ။

နောက်ဆုံးတော့ ပေါ်တော်မူကြေးသွန်းဘုရားကြီး ဘုရားပွဲကျင်းပ
ဖို့ တစ်လအလိုမှာ ကျုပ် မမျှော်လင့်ဘဲ အဖမ်းခံခဲ့ရတယ်။

အမှုကတော့ ...

ပေါ်တော်မူကြေးသွန်းဘုရားကြီးရဲ့ မျက်နှာတော်ကို ရှုပ်ပျက်ဆင်း
ပျက်ဖြစ်သွားအောင် ငရဲမီးနဲ့ပက်ပြီး ဖျက်ဆီးမှုတဲ့။

ထောင်တစ်နှစ်ခွဲ ကျသွားတယ်။

ဟော ... အခု သံသရာတစ်ပတ် လည်ကုန်ပြီ။

အလွန်အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်တွေ ကျုပ်တို့ရွာ
မှာ ဖြစ်ကြပြီး အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။

ဖြစ်ပုံက ဒီလို ...

ကျုပ်တို့ရွာသား သာဒင်ကြီးရဲ့မိန်းမ မနွဲ့ မီးဖွားတယ်တဲ့။

မီးဖွားတော့ ယောက်ျားလေး။

၆၂ * သာဓိဋ္ဌိပိုင်(သန်လျင်)

ရွာလက်သည် ဒေါ်စိန်ဥယ်နဲ့ မွေးတာရယ်။

ပြဿနာတက်ချင်တော့ ...

မနွဲ့မွေးတဲ့ ကလေးရဲ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးဟာ မည်းတူးပြီး အပေါက် အပေါက်တွေနဲ့ အရေအပြားကို စားသလိုဖြစ်နေတာ အံ့ဖွယ်မြင်ရပြီး ပြောစရာတွေ ဖြစ်ကုန်ပါရော။

မနွဲ့ကလေး မျက်နှာရဲ့ မည်းတူးအရေပြားရှုံ့တွ့ အပေါက်အပေါက် ဖြစ်နေပုံက ရွာတောင်ကျောင်းက ပေါ်တော်မူရှေးဟောင်း ကြေးသွန်းရုပ်ပွား တော်ကြီး ငရဲမီးနဲ့ အပက်ခံရလို့ မျက်နှာရုပ်ပျက်မည်းတူးနဲ့ တစ်ပုံစံတည်း သွားတူနေတာကို အံ့ဖွယ် မြင်ရပါရောတဲ့ဗျား။

မျက်စိတစ်လုံးပျက်နေတာ၊ နှုတ်ခမ်းစားသွားတာ၊ နှာခေါင်းတစ် ခြမ်း မရှိတာပါ အံ့စရာကောင်းအောင် တစ်ထေရာတည်း တူနေပါရောတဲ့။

ရွာထဲမှာလည်း ချက်ချင်း ပြောကုန်ကြပြီ။

သာဒင်နဲ့ မနွဲ့မွေးတဲ့ ကလေးက မျက်နှာကြီးမည်းပြီး အချိုင့် အပေါက်တွေ ဖြစ်နေသတဲ့တော်။

“ငရဲမီးနဲ့အပက်ခံရတဲ့ ကြေးသွန်းဘုရားမျက်နှာလို ဖြစ်နေတာ ဟဲ့”

“အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုံး”

“ရှူး ... တိုးတိုး”

“ပြော ... ဘာတိုးတိုးတုံး”

“ဝဋ်လိုက်တာတဲ့”

“ဘာ ... ဘယ်လိုဝဋ်လိုက်တာတုံး”

“ရွာထဲမှာ ပြောနေကြပြီအေး၊ မဟုတ်မှလွဲရောတဲ့။ အဲဒါ မနွဲ့ ယောက်ျား သာဒင်လက်ချက်ကြောင့် သူတို့မွေးတဲ့ကလေးမှာ ကြေးဘုရား မျက်နှာမည်း ပျက်သလို ပျက်တာတဲ့”

“ဟဲ့ကောင်မရဲ့ ... ညည်းပြောတာ မရှင်ဘူးအေး၊ ရှင်းအောင် ပြောစမ်းပါ။ သာဒင်နဲ့ ဘာဆိုလို့တုံး”

“ဒီလိုအေး ... ကြေးသွန်းဘုရားကြီးမျက်နှာကို သာဒင်ပါ ငရဲမီး နဲ့ပက်လို့သာ အဲဒီမကောင်းမှုဒဏ်ကို သူတို့ကလေးမှာ ဒဏ်ထိပြီး ဝဋ်လည် သလို လာဖြစ်တာတဲ့”

“ညည်းပြောတာက သာဒင်လုပ်ခဲ့လို့ သာဒင်ကလေးမှာ ဝဋ်ကြွေး သက်သေခံ လာပေါ်တာပေါ့”

“အေးပေါ့ ... တစ်ရွာလုံး ပြောနေကြပြီအေး”

“ဘုရားရေ ... ဒါဆို မိုးခေါင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောချင် ကြတာလား။ မိုးခေါင်တော့ အဲဒီအမှုနဲ့ ထောင်ကျနေပြီမဟုတ်လား”

“သာဒင်ပါ မိုးခေါင်နဲ့ ကြုံရာပါဖြစ်နေလား မသိဘူး”

ရွာထဲမှာ အဲဒီလို ဝေဖန်သတင်းတွေ ပျံ့နှံ့နေတယ်။

အချို့က မိုးခေါင်ကူးလွန်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သာဒင်ကူးလွန်လို့ သာ ဝဋ်လည်ပြီး သက်သေခံပြနေတာ ဖြစ်ကုန်ကြပါရော။

ဒီသတင်းတွေ နေ့ချင်းညချင်း ကျယ်ပြန့်လာတော့ ...

သူကြီးဦးရေအိုးက သာဒင်ကိုခေါ်ပြီး မေးမြန်းရတော့တယ်။

“သာဒင် ...”

“ခင်ဗျာ ... သူကြီး”

“မင်း ငါမေးတာ မှန်မှန်ဖြေ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ”

“မင်းနဲ့ မိုးခေါင်နဲ့က ငါးရှာဖွားရှာဖွေက ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ”

“မင်းရော ပေါ်တော်မူဘုရားကြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်အောင် ငရဲမီးနဲ့ပက်ရာမှာ ပါတယ်မဟုတ်လား”

၆၄ * မောင်ညိုမင်း(သန်လျင်)

“မ ... မပါ ... ဝါ ... ဘူး ... ခင် ဗျ”

“ဒါဆို ဘာကြောင့် မင်းမွေးတဲ့ကလေးရဲ့ မျက်နှာက ငရဲမီးနဲ့ အပက်ခံရတဲ့ ကြေးသွန်းဘုရားကြီးမျက်နှာလို မည်းပြီး ငရဲမီးစားသလိုမျိုး ခွံတွဲဖြစ်နေတာလဲ”

“မ ... မသိပါဘူးဗျ ... မွေးလာမှ မြင်ရ ...”

“မင်းလည်း မင်းကလေးရဲ့မျက်နှာကို မြင်ပြီးပြီပဲ ... သားခင်၊ မင်းကလေးရဲ့ မွေးရာပါမျက်နှာပေါ်က ချိုယွင်းပျက်စီးနေပုံက ကြေးသွန်း ဘုရားကြီး ငရဲမီးနဲ့ အပက်ခံ၊ ဖျက်ဆီးခံရပုံနဲ့ ထပ်တူဖြစ်နေတယ်”

“... ..”

“အဲဒါ နတ်တွေ၊ အစောင့်တွေက တရားခံအစစ် ဘယ်သူလဲဆို တာကို အချိန်စောင့်၊ သက်သေပြပြီး ဖော်ထုတ်လိုက်တာပဲ။ မင်းပါ မိုးခေါင် နဲ့ ပူးပေါင်းလုပ်ခဲ့လို့သာ ခုလို တူသောအကျိုးကို မင်းကလေး ဝင်္ဂ္ဂလည် ခံစားရတာ”

“မ ... မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ဗျ”

“မင်း မိုးခေါင်နဲ့ ပူးပေါင်းကြစည်မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး ... ကျုပ် ... ကျုပ် မလုပ်ဘူး”

“မင်း ဝန်မခံဘူးလား ... သားခင်”

“ကျုပ်မှမလုပ်တာ ဝန်မခံဘူး”

“အေးလေ ... ဒါဆို ရဲစခန်းရောက်မှ ရှင်းပေါ့”

“ဗျာ ... သ ... သကြီး ... ကျုပ် ... ဘုရားစူး ... မလုပ်ပါ

ဘူးဗျာ ... သ ... သကြီးရာ”

“အခု ဘုရားစူးနေပြီကွ ... တို့ ...”

ဒီလိုနဲ့ သားခင်ကို ရဲစခန်းအပ်လိုက်တော့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ အမြန် ဝင်းလာပြီး စစ်ဆေးကြတယ်တဲ့။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပြာပုန်းတူပုန်းပြီးသော...မိန်း * ၆၅

သားခင်ကလည်း မဟုတ်ပါဘူးလို့ ငြင်းပြော ဘူးခံ။

အမှုစစ်တွေကလည်း သားခင်ကလေးရဲ့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်မျက်နှာ နဲ့ မပြုပြင်ရသေးတဲ့ ကြေးသွန်းရုပ်ပွားတော်ကြီးရဲ့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မျက်နှာကို ယှဉ်ကြည့်ပြီး ထပ်တူဖြစ်နေတာကို မြင်ရတော့ အလွန်ကိုပဲ အံ့သြကြတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရဲစခန်းခေါ်သွား၊ ရဲစစ် စစ်ပေး ရတာပေါ့။

“ကြေးသွန်းဘုရားကြီးကို ငရဲမီးနဲ့ပက်ပြီး ဖျက်ဆီးတုန်းက မင်း မိုးခေါင်နဲ့ ပူးပေါင်းပါဝင်သလား”

“မပါ ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် မင်းတို့မွေးတဲ့ကလေးရဲ့မျက်နှာ ဟိုပုံပျက် နေတဲ့ ပေါ်တော်မူကြေးသွန်းဘုရားရဲ့ မျက်နှာနဲ့ တူနေရတာလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း နားမလည်တော့ပါဘူးခင်ဗျ”

“မင်းနဲ့မိုးခေါင်က ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ”

“မိုးခေါင်ကတော့ ဘုရားဖျက်ဆီးမှုနဲ့ ထောင်ကျသွားပြီ။ အဲဒါ သိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မိုးခေါင်ကရော အဲဒီကြေးသွန်းဘုရားကို အက်စစ်နဲ့ပက်ပြီး ဖျက် လိုဖျက်ဆီးလုပ်တာ မင်း ယုံလား”

“မယုံပါဘူးခင်ဗျ”

“မင်း မယုံဘူး။ ထောင်လည်း ကျသွားဥစ္စာ။ မင်းက မိုးခေါင် မလုပ်ဘူးလို့ ဘာကြောင့် ပြောချင်တာလဲ”

“မိုးခေါင်က လူယုတ်မာ လုံးဝမဟုတ်ဘူး”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

၆၆ ❁ မောင်ညိုပိုင်(သန်လျင်)

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလုပ်တယ် ထင်လဲ”

“မသိပါဘူး”

“မင်းမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး”

ဒီမှာ အမှုစစ်ရဲအုပ်က တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားပြီး မေးပါရော။

“မင်းတို့လင်မယား ...”

“ဟုတ် ...”

“ကြေးသွန်းဘုရားကြီး ငမဲ့မီးနဲ့ ပက်ခံရတုန်းက သွားကြည့်ကြ သေးလား ... မောင်သာဒင်”

“ကျွန်တော်တို့လင်မယားလည်း သွားကြည့်ခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျ”

“ဟုတ်ပြီ”

“အဲဒီတုန်းက မင်းမိန်းမမှာ ကိုယ်ဝန်စရှိပြီလားဟေ့”

“မရှိသေးဘူး ဆရာ၊ နောက်တစ်လခန့်နေမှ မိန်းမ ကိုယ်ဝန်ရှိ တာပါခင်ဗျ”

“ဘုရားကိုသွားကြည့်တော့ မင်းမိန်းမက ဘာပြောခဲ့တုံး”

“မည်းပြီး အပေါက်အပေါက်ဖြစ်၊ နှာခေါင်းပျက်၊ ပါးစပ်ပျက်၊ မျက်လုံးပျက်ပြီး ကြည့်မကောင်း၊ ရှုမကောင်း မျက်နှာကြီးမည်းနေတာကို မြင်ရရော လန့်ဖျပ်ဝမ်းနည်းပြီး ချုံးပွဲချ ငိုပါတယ်ဆရာ”

“ဟုတ်ပြီ ... နောင်တော့ရော ဘာပြောတုံး”

“မိုးခေါင်လုပ်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ နေ့နေ့ညည တဖွဖွ ပြောလေ့ ရှိတယ်ဆရာ၊ ဘုရားကြီးရဲ့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပုံကို အိပ်မက်မက်ပြီး မကြာ ခဏ လန့်လန့်နိုးပါတယ် ဆရာ”

“အင်း ... အင်း ... စိတ်က စွဲလမ်းသွားသကဲ့”

တိုတိုပြောရရင် ...

သာဒင်ကို ရဲက မဖမ်းဘူးဗျ။

လိုအပ်ရင် ခေါ်မေးမယ်။ ဘယ်မှ ခရီးမသွားပါနဲ့လို့ ပြောပြီး ပြန် လွတ်လိုက်တယ်။

သာဒင် ရွာအိမ်ပြန်ရောက်ပြီး မိန်းမမီးထွက်တဲ့နေ့မှာ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် မွေးခါစကလေးလေး သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ သူ့မိန်းမလည်း သွေး လန့်လို့ မြန်မာဆေးဆရာနဲ့ အတန်ကြာ ကုလိုက်ရသတဲ့။

သာဒင်ကို မဖမ်းရကောင်းလားဆိုပြီး သူ့ကြီးတူတောက်ထွန်းနဲ့ ကာလသားခေါင်း ငပိန်တို့က အတော် မကျေမချမ်းဖြစ်ကြဆိုပဲ။

အင်း ... သူတို့အုပ်စုက ကျုပ်ကို မကျေနပ်ကြဘူးကိုး။

ကျုပ်ကိုကြည့်မရတော့ ကျုပ်သူငယ်ချင်း သာဒင်ကိုပါ မျက်မှန်း ကျွမ်းကြတာပေါ့ဗျား။

ပြောရရင် အဲဒီနှစ်က ဘုရားပွဲ အကျဉ်းရုံးမျှပဲ လုပ်ရတယ်။ ရင် သေးပွဲလည်း မပါခဲ့ဘူး။

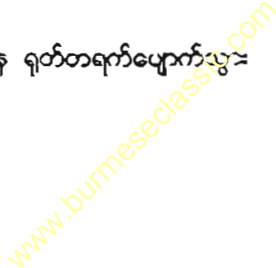
ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေတဲ့ ကြေးသွန်းရုပ်ပွားတော်ကြီး ပြန်လည် ပြုပြင်ဖို့ ငွေက လိုနေတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာလည်း စဉ်းစားကြ တယ်။

ကြားကြားသမျှတို့ကလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ဘုန်းကြီး ကျောင်းလာ ငွေကြေးလှူကြသတဲ့။

အဲဒါ မြို့ပေါ်တက် ကြေးသွန်းပညာရှင်တွေနဲ့ တိုင်ပင်ကြတာ ပေါ့။ လူတစ်ထိုင်နီးပါး တင်ပို့ခွေရုပ်ပွားဘုရားကြီးကို သယ်ယူဖို့နဲ့ ပြင် ဆင်စရိတ်က အတော်များနေတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ...

တောက်ထွန်းတစ်ယောက် ရွာထဲကနေ ရုတ်တရက်ပျောက်သွား သတဲ့။ ဘယ်သွားလို့သွားမှန်း မသိဘူး။

၆၀ ❀ ထောင်ညှိပိုင်(သန်လျှင်)

တောက်ထွန်းနဲ့ တွဲဖော်တွေ့ပြောကြတော့ ရုပ်ပွားတော်ကြီး ပြုပြင်

ဖို့ ငွေသွားရှာတယ်တဲ့။

တော်လိုက်တာလို့ ချီးမွမ်းသူက ချီးမွမ်း။

အချို့... သာဓုခေါ်ကြပေါ့။

အချို့ကတော့ ဖောင်ကြည့်ကြဦးတဲ့။

နောက် မကြာဘူး...။

ကာလသားခေါင်း ကိုငပန် ရွာထဲကနေ ထပ်မံပျောက်သွားခဲ့

တယ်။ တောက်ထွန်းနောက် လိုက်သွားသလိုလို။

ဘယ်သွား ဘယ်ရောက်မှန်း မသိကြဘူး။

သူကြီးကလည်း သူ့တူတော်မောင်နဲ့ ကာလသားခေါင်း ရွာကနေ

ဘာမသိ၊ ညာမပြော ပျောက်သွားလို့ ဟိုဟိုဒီဒီ စုံစမ်းပေါ့ဗျာ။

ဘယ်လိုမှကို စုံစမ်းမေးမြန်းလို့ မရဘူးတဲ့။

တစ်နေ့လည်း ကျရာ သူကြီးဦးရေအိုးထံကို ကရင်လူမျိုး လူတစ်
ယောက် စာတစ်စောင် လာပေးတယ်။

“ဘယ်သူပေးလိုက်တာလဲကွယ်”

“ကိုတောက်ထွန်းပါခင်ဗျ”

“ဟေ... တောက်ထွန်း၊ ငါ့တူ တောက်ထွန်း... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

ဒါနဲ့ စာကို အမြန်ဖွင့်ဖောက်ဖတ်လိုက်တယ်။

ဘထွေးသူကြီး

ကျွန်တော် တောက်ထွန်းပါ။ ကျွန်တော့်ကို ရိုးမတောင်
ခြေက ‘ကလို့လယ်’ ကရင်ရွာမှာ လာတွေ့ပါ။ ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်နေ
တယ်။ ကျွန်တော် ရွာကို ပြန်လာချင်လို့ အမြန်လာခေါ်ကြပါ။

တောက်ထွန်း

“သူ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲဟင်”

“ကျန်းမာရေး တော်တော်ဆိုးနေတယ်။ သူနဲ့ နောက်တစ်ယောက် လည်းပါတယ်”

“ဟုတ်လား ... နောက်တစ်ယောက်နာမည်က ဘယ်လိုခေါ် တုံး”

“ကိုပန်တဲ့”

“ဟေ ... ငယ်ရာ အဲဒီမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ ... သူ့ကြီး အမြန်လိုက်ခဲ့ပါခင်ဗျ”

ဒါနဲ့ သူ့ကြီးနဲ့ ရာအိမ်ခေါင်း ကိုစိန်ကြီးတို့ လှည်းတစ်တန်း၊ လှေ တစ်တန်းနဲ့ ရိုးမတောင်ခြေ ကရင်ရွာကို လာခဲ့လိုက်တယ်။ တောက်ထွန်းက မိဘနှစ်ပါးစလုံး မရှိတော့ဘူး။ သူ့ကြီးက တူသားလိုသဘောထားပြီး မွေးစား ထားတာရယ်။ ကိုယ့် မှာလည်း သားသမီးသားယောက်ျားမရှိတော့ ဒါပဲ သား။ ဒါပဲသမီး။

နောက်တစ်နေ့ မွန်းတည့်ချိန် ...

ရိုးမတောင်ခြေက ‘ကလို့လယ်’ ဆိုတဲ့ ကရင်ရွာလေးအစွန်က မြေစိုက်တဲတစ်လုံးကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်။

သူ့ကြီးတို့ရောက်ချိန်မှာ လူတစ်ယောက်ကို သင်္ကြိုဟ်ဖို့ ကရင် အဘိုးကြီးတွေနဲ့ ကရင်လူငယ်တွေ အလုပ်များနေချိန်ပေါ့။

“ဖထီး ...”

“ဝေ ... စောသာဖိုး၊ နင် ပြန်ရောက်ပကော”

“ဖထီး ... ဘယ်သူဆုံးလို့တုံး ဝေ”

“ဟို မြန်မာကလေးလေး၊ လက်ကောက်နေတဲ့လူ မနက်က ဆုံး သွားပြီ”

“ကိုပန်ဆိုတဲ့လူလား ဖထီးခေ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဟင် ...”

သူ့ကြီး ကိုပန်လိုကြားလိုက်ရော ငါးကပ်ပေါ်မှာ စောင်အုပ်ထား တဲ့ အလောင်းကို ကျောက်ယာ လှန်ကြည့်လိုက်တယ်။

“အို ... ဘုရား ... ဘုရား ...”

“စောသာဖိုး ... ဒါ ငယ်ဟုတ်ရဲ့လား ဟင်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ ... ဒါ ငယ်ပဲ။ လက်နှစ်ဖက် ကျိုးပြီး ကောက် နေတယ်”

“ဘုရား ... ဘုရား ...”

ကာလသားခေါင်း ငယ်တဲ့။ ကရင်စောသာဖိုးပြောလို့သာ ငယ် လို့ ယုံလိုက်ရတယ်။ နို့မဟုတ် မယုံဘူး။

ကြည့်စမ်းပါဗျာ ...

သေသူငယ်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ မှည့်ရွဲနေတဲ့ သပြေသီးလို အဖု အသီးတွေ၊ အနာလုံးတွေ ပြည့်လို့။ အချို့အနာလုံးတွေ ပြည်နဲ့သားငန် ရည်ပေါက်ပြီး ဖြူးပျစ်မည်းရွဲအရည်တွေ စီးကျနေတယ်။

ပါးစပ်ဟာပြီး သေနေတော့ ပါးစပ်ထဲကလည်း အပုပ်အရွဲအရည် တွေက စီးကျလို့။ နံလိုက်တာလည်း လွန်ရော။

အပေါ်က ရွှေသွားနှစ်ချောင်းကို အထင်းသား မြင်လိုက်ရလို့သာ ဒါ ရွာကာလသားခေါင်း ငယ်ရယ်လို့ လက်ခံခဲ့တယ်လေ။

ရင်ဘတ်ပေါ် ယှက်တင်ထားတဲ့ လက်နှစ်ဖက်ပေါ်မှာလည်း အနာ လုံးတွေ ပေါက်ပြီး ကွဲပြီး နံနံဟောင်ဟောင် အရည်တွေထွက်လို့။

“စောသာဖိုး ...”

“ဝေ ... ဖထီး”

“ဟိုလူကြီးက ဘယ်သူတုံးဝေ”

“အဲဒါ ဗမာလူတောက်ထွန်းရဲ့ မွေးစားအဖေ သူ့ကြီးပ ... ဖထီး”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၇၅ * ယောင်ျိုင်း(သန်ကျင်)

“ဪ ... ဪ ... နင်တို့ ရောက်လာကြပြီကိုး။ အထဲကို ဝင်ကြကွယ်။ ဟေ့ ... ငလူးနဲ့ငပု ...”

“ပြော ... ဖထီး”

“နင်တို့ သင်္ကြိုဟ်ဖို့ လုပ်ထားလိုက်တော့”

“အေး ... အေး ... ဝေ”

“ဖထီးခင်ဗျာ ...”

“ပြော ... သူကြီး ... ပြော”

“ကျုပ် ... ကျုပ်တို့တောက်ထွန်း ဘယ်မှာလဲဟင်။ ကျုပ် သူ့ကို တွေ့ချင်နေပြီ ... ဖထီးရာ”

“လာ ... လာ ... လာကြပါ”

“ဟိုမှာပဲ ... ဟောဒါ တောက်ထွန်းပဲဝေ”

“ဝုန်း ...”

“ဟယ် ...”

“ဝေါ ... ဝေါ ...”

“အမယ်လေး ... အော့ ... အော့ ... ဝေါ ... ဝေါ ...”

“အော့ ... ဝေါ ... ဝေါ ...”

ကရင်ဖထီး လက်ညှိုးထိုးပြတဲ့ ပြတင်းပေါက်နားက ဝါးကွပ်ပျစ် အနားကို တိုးကြည့်လိုက်ရော ဝေါခနဲမြည်သံနှင့် ယင်မမဲရိုင်းအုပ်ကြီး ထပျံ့ လိုက်တာ။

ယင်ကောင်တွေက သူကြီးနဲ့အဖော်ပါလာတဲ့ ရာအိမ်ခေါင်း ကိုစိန်ကြီးတို့ကို တိုးဝေ့ပြီး ပျံ့လိုပျံ့ သူတို့မျက်နှာနဲ့ ပါးစပ်ကို နားလိုနား ဖြစ်ကုန်ကြလို့ အော့အန်လိုက်ကြတာ ဟိုက်နေတာပဲ။

ဒီမှာ ဖထီးက မိန်းမိုင်းနဲ့တိုက်လိုက်မှ ယင်မမဲရိုင်းအုပ်ကြီး ကွယ် ပျောက်သွားတယ်။

“သူ ... သူက ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“နင်တို့ကို ခေါ်ပေးဖို့ပြောတဲ့ တောက်ထွန်းလေ ... ဝေ”

“ဗျာ ...”

“ဘုရားရေ ...”

တောက်ထွန်းတဲ့ဗျာ ... မျက်နှာကြီး မီးသွေးလို၊ အိုးဖင်လို မည်း တူးနေတယ်။ နှာခေါင်းမရှိတော့ဘူး။ ပါးစပ်အပေါ်ပိုင်းဟာ စုတ်ပြတ်ပြီး သွားတွေကို အတိုင်းသား မြင်နေရတယ်။

ပြီး ညာဘက်မျက်လုံးလည်း ကန်းလို့။

ဦးခေါင်းအရေပြားဟာ အသားနီရဲရဲလန်ပြီး အဆီတဝင်းဝင်းနဲ့။

နားရွက်တစ်ဖက်ကတော့ ပြတ်လုတ်တဲ့နဲ့ ညှိပုပ်လို့။

ဒါပေမယ့် သူ အသက်ရှူနေတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း နာကျင်သံ နဲ့ ညည်းနေတယ်။

ဘထွေးသူကြီးရဲ့ မျက်စိထဲမှာ ငရဲမီးနဲ့ပက်ပြီး ဖျက်ဆီးခံရတဲ့ ပေါ်တော်မူကြေးသွန်း ရုပ်ပွားတော်ရဲ့ မည်းမည်းညစ်ညစ် ပေါက်ပေါက်ပြိုင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်မျက်နှာကို ပြေးမြင်လိုက်ပြီး ရင်တွေ တုန်ခါလာခဲ့တယ်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အင်္ကျီမရှိဘူး။

ခါးမှာတော့ ပုဆိုး လျော့လျော့ရဲရဲ ဝတ်ထားလို့။

ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ မီးလောင်ဖုကြီးတွေဟာ လက်သီးဆုပ်လောက်၊ ကွမ်းသီးလုံးလောက် တန်းစီနေတာ မြင်ကြရတယ်။

“တောက် ... ထွန်း ...”

“လူလေး ... တောက်ထွန်း ...”

“အား ... အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ် ...”

“တောက်ထွန်း ... ငါရောက်နေပြီလေ။ မင်း သတိရရဲ့လား ...”

ငါတူရယ် ... ဟင် ... ဟင်”

“ဘယ် ... သူ ... လဲ ... အား ...”

“မင်းဘာထွေးသူကြီး ရေအိုးလေ ... သားရဲ့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၇၄ ❁ ဖောင်ညိုပိုင်(သန်လှိုင်)

“ဘ ... ထွေး ... ဘထွေး ... ဟီး ...”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

“ဘထွေး ... သ ... သ ... ကြီးလား”

“ဟုတ်တယ် ... ငါ့သား၊ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ... သားရယ် ... ဟင် ... ဟင် ...”

“ဘ ... ထွေးရယ် ... ဟီး ... ဟီး ...”

“လူလေး ...”

“ကျုပ် ... ကို ... ရွာ ... ပြန် ... ခေါ် ... သွား ... ပေး ... ကြ ... ပါ ...”

“ခေါ်သွားပါ့မယ် ... သားရယ်၊ ဘထွေး မင်းကိုခေါ်ဖို့ ရောက်လာတာပါ။ လူလေး ... ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး ဟင်”

“ရွာကို ... ပို့ ... ပေး ... ရွာကို ... ပြန် ... ပို့ ... ပေး”

“အေး ... အေး ... သွားကြမယ်၊ စိတ်ချ”

သည့်နောက် ကရင်တောင်သူတို့ပေးတဲ့ စောင်ပုခက်နဲ့ သူ့ကို ရေဆိပ်ရောက်အောင် ထမ်းသယ်ယူခဲ့ရတယ်။

“စောသာဖိုးရဲ့ ...”

“ပြောပါ ... သူကြီးခင်ဗျ”

“သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရိုးမတောင်ခြေ မင်းတို့ကရင်ရွာကို ရောက်လာကြတာလဲဟင် ... စောသာဖိုးရယ်”

“သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်လာတုန်းက မျက်နှာနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ မီးလောင်ဖုကြီးတွေ ဖြစ်နေတယ်။ တောက်ထွန်းဆိုသူကတော့ ကျားကုတ်ခံထားရသလိုမျိုး ရုပ်ပျက်နေတယ်ဗျာ။ အစာအာဟာရလည်း ပြတ်ပြီး အားပြတ်လဲနေတာ။ ကျုပ်တို့တောင်သူကရင်တွေ တွေ့ပြီး ကရင်လူကြီး ဖထီးတို့ အကူအညီနဲ့ ဆေးကုပေးကြတာပဲ။ ကျုပ်တို့ ကရင်တိုင်းရင်း ဆေးဆရာတွေက ကျားကိုက်၊ မြွေကိုက်သာမကဘူး နှုနေတဲ့ ကိုယ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရေပြားရောဂါသည်တောင် ပျောက်အောင်ကုနိုင်တယ်။ သူတို့နှစ်ဦးကလည်း ငိုယိုပြီး ဆေးကုပေးပါလို့ ပြောလို့ ဆေးဆရာက ကုပေးပါတယ်။ ကုလို့ မရဘူး။ ဆေးမတိုးဘူးလို့ ဆေးဆရာက ပြောတယ်။ ဝဋ်နာ ကံနာတဲ့”

“ဝဋ်နာ ကံနာ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဝဋ်နာ ကံနာမို့ ကုလို့မရတာတဲ့”

“ဟူး ...”

သူတို့ ပဲ့ထောင်လှေပေါ်ကို လူနာတင်လိုက်ပြီး စောသာဖိုးတို့ကို နှုတ်ဆက်လို့ လှေထွက်ချိန်မှာပဲ ...

ကာလသားခေါင်းငပန်ရဲ့ အလောင်းတင်ဝါးကတ်ကို ကရင်ရွာသားတွေ သင်္ချိုင်းရှိရာ ထမ်းယူသွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်တဲ့။

[e]

ဒီနေ့ကတော့ ကျုပ်ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးနေ့ပဲဗျ။ ဘာတဲ့ ...

ရှင်လိင်ပြန်တဲ့နေ့။

မိန်းမရတဲ့နေ့။

ထောင်ကလွတ်တဲ့နေ့ .. ဒီသုံးနေ့ဟာ ယောက်ျားဘဝမှာ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးတဲ့။ ဟုတ်ပဲဗျာ ... မိန်းမ မရဘူးသေးတော့ မိန်းမရတဲ့နေ့အရသာ မသိပါဘူးဗျာ။

ထောင်ကထွက်တဲ့နေ့ကတော့ ကိုယ်တွေ့မို့ ပျော်လိုက်ရတာ။ လွတ်လူထဲမှာ ကျုပ်နာမည်ပါတော့ ...

ဘဝတူရဲဘက်တွေလည်း ပျော်ကြပေါ့ဗျာ။ ထောင်မှူးကြီး ဦးရွှေမြိုင်က ကျုပ်ကို အနားပေး အားပေးခွင့် ပေးထားတာဗျ။

ကျေးဇူးကြီးပဲ ထောင်မှူးကြီးခင်ဗျာ။

လွတ်တဲ့နေ့တုန်းကများ လွမ်းလိုက်ရယ်ဗျာ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပြာပိုးလှုပ်ပြီးတော့...မိန်းမ * က

ထောင်ပိုင်နဲ့ ထောင်မှူးများကို ကျုပ် ရိုရိုသေသေ ကန်တော့ခဲ့တယ်။ ပြီး ဘဝတူရဲဘက်တွေကို မျက်ရည်နဲ့ ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်ပြီး သူတို့ စုပေါင်းချီးမြှင့်လိုက်တဲ့ငွေနဲ့ ရွာကို ဝမ်းသာအားရ ပြန်ခဲ့လိုက်တယ်။

နှစ်ရက်မြောက်မှာ ရွာကို ရွှေချမိပေါ့။

အလို ...

ရွာထဲက လူတွေ ပျောက်ချက်သား၊ တိတ်ချက်သား ကောင်းလှချည်လား။

ရွာမှာ ဘာတွေဖြစ်နေကြပါလိမ့်ဗျာ။

မဆိုစကောင်း ဆိုစကောင်း ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကြီးများ

ရုတ်တရက် ယုံလွန်လို့များလား။

ဒီမှာ သာဒင်ရဲ့မိန်းမ မနွဲ့ကို မြက်ထုံးရွက်ကြီးနဲ့ သွားတွေ့ပုံရော။

“မနွဲ့ ...”

“ဟင် ... မိုးခေါင် ... နင် ... နင် ... လွတ်လာပြီ ... ဟုတ်လား ... ဟင် ... ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ... ငါ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့က ထောင်ကလွတ်လာတယ်”

“အို ... ဝမ်းသာလိုက်တာတော်။ အမယ်လေး ... ငါ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ကျုပ်က ထောင်ထဲမှာ ကောင်းမွန်စွာနေခဲ့လို့ လျှော့ရက်များများ ချပြီး စောစီးစွာ လွတ်လာတဲ့အကြောင်းကို ပြောပြတော့ ...

မနွဲ့ရယ်ဗျာ ...

မြက်ထုံးကြီး ခေါင်းပေါ်ကပစ်ချပြီး ဝမ်းသာလို့ ခုန်ပေါက်နေပါ

ရော။

“မနွဲ့ ...”

“အေး ... အေး ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၇၈ * ဘောင်ညိုဦး(သန်ကျင်)

“ရွာထဲကလူတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်တုံးဟ”

“ဟုတ်ပ ... မိုးခေါင်ရယ်၊ ငါ အဲဒါပြောဖို့ မေ့သွားတယ်။ မိုးခေါင် နင်အမှုဖြစ်ရတဲ့ ကြေးသွန်းဘုရားကြီး ... သိလား”

“သိပါတယ် ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“အဲဒီဘုရားကျောင်းကို မြန်မြန်သွားဟေ့။ အဲဒီကို ကိုသာဒင်တို့ သွားတယ်ဟဲ့။ ငါလည်း ဒီမြက်ထုံးထားပြီး လိုက်ခဲ့မယ်။ မြန်မြန်သာ သွားတော့”

“ဟဲ့ ... မနွဲ့ရဲ့ ကျောင်းထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလို့တုံး။ ရင်ထိတ်လိုက်တာဟာ”

“မြန်မြန်သွားပါဆိုနေ ... သွား ... သွား ...”

မနွဲ့က ကျွပ်ကို တွန်းလွှတ်နေတာနဲ့ မျက်နှာကို ပုဆိုးခေါင်းပေါင်း၊ ရုပ်ပျက်သလိုလုပ်ပြီး ပေါ်တော်မူကြေးသွန်းဘုရားကျောင်းရှိရာ ခပ်သုတ်သုတ် လာခဲ့လိုက်တယ်များ။

အလို ... ကြေးသွန်းဘုရားပိုင်း ဓမ္မာရုံထဲမှာ လူတွေပြည့်လို့ပါကလား။ အသာ တိုးဝှေ့ကြည့်လိုက်တော့ ...

မျက်နှာမည်းပြီး ရုပ်ပျက်နေတဲ့ ကြေးဆင်းတုရှေ့မှာ ကျွပ်တို့ ဆရာတော်ကို အရင် မြင်လိုက်ရတယ်များ။

ဆရာတော်ရဲ့ရှေ့မှာ လူနှစ်ယောက်ကို ရွာသားအချို့က ထူမတ်ထိန်းပေးထားတယ်။

“လူယုတ်မာတွေလေ ... ခုတော့ ပေါ်ပြီပေါ့တော်”

“သင်းတို့ ငတို့ပေါ်တော်မူဘုရားကြီးကို ဖျက်ဆီးကြတော့ အခု ဒဏ်ထိပြီပေါ့”

“ဟဲ့ ... ရုပ်ပျက်နေတဲ့သူက ဘယ်သူတုံးဟဲ့ ... မြကြည်”

“အဲဒါ တောက်ထွန်းလေ”

“ဟေ ... သူကြီးမွေးစားသား တောက်ထွန်းလား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဟုတ်ပတော် ... အမျိုးယုတ်ကောင် ကြောင်သူတော် ကြက်သူခိုးလေ”

“ဟဲ့ ... ခေါင်းနဲ့ လက်တွေမှာမီးလောင်ဖုတွေ ပြည့်နေတဲ့ လိုကရော ဘယ်ခံခံတုံး ... ကိုဖေငယ်”

“ထထဆုံး ပေါ်တော်မူဘုရားကြီးရတုန်းက ကြေးသွန်းမျက်နှာရောင်တော်ဖွင့်တဲ့လူတဲ့။ တောက်ထွန်းတို့ ခြို့ကခေါ်လာတဲ့ အရက်သမားလေ”

“ဟောတော် ... ခု ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာတုံး။ အဖယ်လေး ... ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်တွေပါလားဟဲ့။ ထိုင်တောင် မထိုင်နိုင်ကြဘူးဟဲ့”

တောက်ထွန်းနဲ့ ရောင်တော်ဖွင့်သမားဆိုတာနဲ့ ကျွပ်လည်း မြင်သာတဲ့နေရာက ကြည့်လိုက်ရော ...

အလိုလေး ... လေးဗျာ ...

တောက်ထွန်းရယ် ...

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ငရဲမီးနဲ့ အပက်ခံရသလိုမျိုး လော့ဂ်ကျွန်းလို့ပါလားဗျာ။

ညာဘက်နားရွက်မရှိတော့ဘဲ နားရွက်ကနေ အရည်တွေကျနေသလိုမျိုး။ သူညာဘက်မျက်လုံးနဲ့ နဖူးအရေပြား၊ ဦးခေါင်းအရေပြားတွေ စုတ်ပြတ်ပျက်စီး အရေလန် အသားနီရဲရဲတွေ ဖြစ်နေတယ်ဗျာ။

နာခေါင်းနဲ့ ပါးစပ်လည်း အရိုးပေါ် သွားပေါ်ပြီး စုတ်ပြတ်ခွဲယဲယဲ ညှို့ဖို့နံ့ဟောင် အရည်တရွှဲခွဲကျနေတယ်။

ဒီဘက်က တောက်ထွန်းရဲ့အဖော် ပထမရောင်တော်ဖွင့် ဆဏ္ဍာန်များမှာလည်း ဦးခေါင်းနဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ မီးလောင်ဖုကြီးတွေဖြစ်ပြီး ပေါက်ပြဲအရည်ကျ ယင်ကောင်တွေ အုံလို့။ တောက်ထွန်းရဲ့မျက်နှာ ပျက်စီးနေပုံက ကြေးသွန်းရုပ်ပွားတော်ကြီး ငရဲမီးနဲ့ အပက်ခံ ပျက်ဆီးတုန်းကနဲ့ နဲ့ ထပ်တူဖြစ်လို့ဗျာ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၀၀ * ဖောင်ပုဂံ(သန်လှင်)

ဒါနဲ့ အသာခေါင်းပြီးပြီ ဟ,လို့ နားထောင်နေတုန်းမှာပဲ ...

ဆရာတော်ဦးစိမလရဲ့ အသံကို စတင်ကြားရတော့တယ်။

“ရွာသူရွာသား၊ ဒကာ ဒကာမအပေါင်းတို့ ... ဒီနေ့ ဘုန်းကြီး အပြစ်သားတို့ရဲ့ ဝန်ချတောင်းပန်ပွဲကို ရွာသူရွာသားတို့ရှေ့မှာ ပြုလုပ်ပါ တော့မယ်။ မှန်ရာကို ဝန်ခံရာမှာ မည်သူမျှ ဒေါသမထွက်ကြဖို့ ဘုန်းကြီး ကြိုတင် မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ အားလုံး နားလည်ကြရဲ့လား”

“နားလည်ပါတယ် ဘုရား”

“အေး ... နားလည်ရင် ပြောပြမယ်။ ဟောဒီရှေ့မှာ ဒုက္ခ ဝဋ် ဆင်းရဲကြီးစွာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဝေဒနာခံစားရသူက ငါတို့ရွာသား တောက် ထွန်းနဲ့ သူ့အသိ ရောင်တော်ဖွင့်ဆရာ ကိုပိန်တို့ပဲ။ သူတို့နှစ်ဦးဟာ ယခု ခံစားနေရတဲ့ ရောဂါဝေဒနာနဲ့ မကြာခင် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်မှာကိုလည်း ကြိုသိနေကြပြီဖြစ်လို့ ကြေးသွန်းဘုရားကြီးနဲ့တကွ ဘုန်းကြီးကိုရော၊ ရွာသူ ရွာသားများကိုပါ သူတို့ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်ကို ဒီနေ့ ဝန်ချတောင်းပန်မှာ ဖြစ်တယ်။

သူတို့နှစ်ဦးအပြင်ကို နောက်အပြစ်သားတစ်ယောက် ရှိသေး တယ်”

ဆရာတော်က ခဏရပ်ပြီး ပရိသတ်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။

“နောက်တစ်ယောက်က ဘယ်သူတုံးမသိဘူး”

“နားထောင်ပါဟဲ့ ... ဆရာတော် ပြောမှာပေါ့”

“နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဒီရွာရဲ့ ကာလသားခေါင်း မောင် ငပန်ပဲ”

“ဟယ် ...”

“ဟာ ...”

“ဒါကြောင့် ငပန်ကိုပါ မတွေ့တာကိုး”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပြာပျိုးရေပူပြီးတာ...မိန်း * ၀၀

“မောင်ငပန်ကတော့ သူ့အကုသိုလ်ဝင်္ဂနဲ့သူ့ အရင်ဦးဆုံး ကွယ် သွန်အနိစ္စ ရောက်သွားခဲ့ပါပြီ”

သူတို့သုံးဦးအပြစ်ကတော့ ဒကာတို့၊ ဘုန်းကြီးတို့ ကိုးကွယ်နေ ဆဲ ပေါ်တော်မူကြေးသွန်းရပ်ပွားတော်ကြီးကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်အောင် ချေခီးနဲ့ပက်တဲ့ အပြစ်ပါပဲ။

“ဟာ ... ဘုရား ... ဘုရား ...”

“အလိုလေးလေးတော် ...”

“တောက် ... ယုတ်မာလိုက်လေကွာ”

“ဒါ ... ဒါဆိုရင် ... ဟို ... ဟို ...”

“အသံတွေ တိတ်ကြပါ။ ဒေါသတွေ မထွက်ကြပါနဲ့လို့”

“ဘုန်းကြီး ကြိုမေတ္တာ ရပ်ပြီးပါပြီ။ အခု အပြစ်သားတွေဟာ ဗုဒ္ဓ ခုန့်ပွားတော်ကြီးကို ဖျက်ဆီးခိုက်မှားမိကြလို့ ဘယ်လိုဆေးဆရာမှ ကုသ လို့မရတော့တဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခဝေဒနာတွေ ခံစားပြီး သေမည့်ရက်ကို အသင့် စောင့်နေကြပါပြီ”

“မြန်မြန်သေလေ ကောင်းလေပဲကွ”

“အဝီစိသွားမှာများ မြန်မြန်သွားပါတော်”

“ ... သူတို့ အပြစ်သားနှစ်ယောက်ကတော့ အပြစ်ကိုဝန်ခံပြီး အားလုံးကို ကန်တော့တောင်းပန်ပြီးမှ သေပါရစေဆိုတာကြောင့် ပထမ ဘုရားရှင်ကို တောင်းပန်ပါလိမ့်မယ်။ ကိုင်း ... အပြစ်သားတို့ လက်အုပ် ချီပြီး လိုက်ဆို”

တောက်ထွန်းနဲ့ ရောင်တော်ဖွင့်မောင်ပိန်တို့က ယိုင်ယိုင်နည်နည် ထူတွဲနဲ့ အားယူလက်အုပ်ချီကြတယ်။

“တပည့်တော်တို့သည်”

“တပည့်တော်တို့သည်”

“ကြေးသွန်းဗုဒ္ဓ ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

“ကြေးသွန်းပုဒ် ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ...”

“ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း ပြခဲ့မိပါသည် ဘုရား”

“ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း ပြခဲ့မိပါသည် ဘုရား”

“ဤဖြစ်မှုအတွက် မှားယွင်းကြောင်းကို သိရပါသည်ဘုရား”

“ဤဖြစ်မှုအတွက် မှားယွင်းကြောင်းကို သိရပါသည်ဘုရား”

“အပြစ်ရှိသမျှကိုလည်း လိုလားစွာ ခံယူပါမည်ဘုရား”

“အပြစ်ရှိသမျှကိုလည်း လိုလားစွာ ခံယူပါမည်ဘုရား”

“ကိုင်း ... ရိုရိုသေသေ တန်တော့ကြ”

“ကြေးသွန်းရုပ်ပွားတော်ကြီးကို သူတို့ ငှက်တို့နဲ့ ဦးသုံးကြိမ်ချလို

မျက်ရည်နဲ့ တန်တော့ကြတယ်။

ပြီး ... ဆရာတော်ကို မနည်း အားယူတန်တော့ကြတယ်။

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ... ဓါထို့သံယာဏတော့ အပြစ်ကို ဝန်ခံရင် သာဓုခေါ်ကြစေပါ ... ဒကာတို့၊ ငါတို့က ခွင့်လွှတ်ပါသော်လည်း ငရဲနှင့် ဥပဒေက ခွင့်လွှတ်၊ မလွှတ် ဒါတော့ ငါမခံ”

သည်နောက် သူတို့ ရုပ်ပွားဆင်းပျက်နှစ်ဦးတို့ ရွာသူရွာသားများ ဘက်ကိုလှည့်၊ လက်အုပ်ချီပြီး တုန်ယင်အားနည်း မပီမသအဆံနဲ့ ပြောလို့ တန်တော့ကြတယ်။

ဒီမှာ သာဒင်က လူ့အုပ်ကြားကနေ ဆရာတော်ကို မေးလျှောက်တယ်ခင်ဤ။

“ဆရာတော်ဘုရား ... လျှောက်တင်ပါရစေဘုရား”

“မောင်သာဒင်လား ... လျှောက်ပါတယ်”

“ပေါ်တော်မူကြေးသွန်း ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ငရဲမီးနဲ့ပတ်ပြီးမျက်လိုပျက်ဆီးလုပ်တာ တောက်ထွန်းနဲ့ သူ့ဆရာ ရောင်တော်ဖွင့် ကိုပိန်တို့၊ ကာလသားခေါင်းငပန်တို့ မှန်နေရင် ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း ဒီရွာသားမိုးခေါင်အပြစ်မရှိဘူးပေါ့ဘုရား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“အိမ်း ...”

“မိုးခေါင်ခမျာ သူမကျူးလွန်တဲ့အမှုကို ရွာသူကြီးနဲ့ တောက်ထွန်းတို့အုပ်စုက မတရားအမှုဆင်ပြီး ထောင်ကျအောင်လုပ်သလို ဖြစ်မနေဘူးလားဘုရား”

ဒီလို သာဒင်က မေးတော့ ကျုပ် ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ။ ရွာသူရွာသားတွေလည်း ခုမှ ဖွစ်ဖွစ် ဖြစ်ကုန်ပြီဗျ။

သာဒင်ဟာ တောသားဖြစ်ပေမယ့် သတ္တိရှိတယ်။ ပြောရဲဆိုရဲတယ်။ အတွေးအခေါ် ရှိတယ်ဗျ။

ဒီမှာ ဆရာတော်က ရွာသူကြီးဦးရေအိုးကို မေးရတော့တာပဲ။

“သူကြီး ...”

“ဘုရား ...”

“မောင်မိုးခေါင် မကျူးလွန်ရပါပဲနှင့် ထောင်ကျရတာ မနစ်နာဘူးလား”

“မှန်ပါ ... နစ် ... နစ် ... နာ ... ရပါတယ် ... ဘုရား”

“အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မတုံး ... ပြော”

“တပည့်တော်လည်း ခုမှ သူတို့ ဖွင့်ဟဝန်ခံပြောပြလို့ မောင်မိုးခေါင်မဟုတ်မှန်း သိရကြောင်းပါဘုရား”

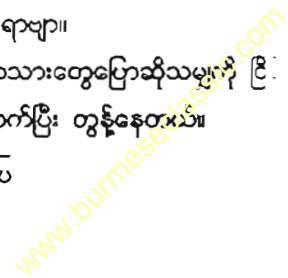
“ဟုတ်ပြီ ... မိုးခေါင် ထောင်ထဲမှာ မကျူးလွန်ဘဲ ဖြစ်ဒဏ်ခံစားနေရတယ်။ သူကြီး မိုးခေါင်အတွက် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သူကြီးတူသနဲ့ ဒီတရားခံကို ရဲစခန်းခေါ်သွားပြီး အပြစ်မှန်ကိုဖွင့်ပြောလို့ မိုးခေါင်က ပြန်ထုတ်ပေးမှာလား”

“မှန်ပါ ... ဒီလိုပဲ လုပ်ပေး ... ပေးပါမယ် ... ဘုရား”

ရွာသူရွာသားတွေဟာ မိုးခေါင် မတရားခံရမှန်းသိပြီး မခံမရ ဖြစ်လို့ သူကြီးကို ဝိုင်းဝေဖန် ဖြစ်တင်ကြပါရောဗျာ။

သူကြီးဗျာ ... မျက်နှာကြီးငုံပြီး ရွာသားတွေပြောဆိုသမျှကို ငြိမ်ခံနေရတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရှက်ကြောက်ပြီး တွန့်နေတယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၀၄ ❁ ဆင်ညိုပိုင်(သန်လျင်)

ဒီမှာပဲ လူအုပ်ထဲကနေ မိန်းမသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာတယ်။

“ဘုန်းဘုန်းဘုရား ...”

“ဟဲ့ ... ဘယ်သူတုံး”

“ကိုသာဒင့်မိန်းမ မိနွဲ့ပါဘုရား”

“ဟဲ့ ... မိနွဲ့ ဘာပြောမလို့တုံးဟဲ့”

“မိုးခေါင်ကို အကျဉ်းထောင်ကလွတ်ပေးဖို့ လူစားလဲ သွားပြောစရာ မလိုတော့ပါဘူးဘုရား”

“ဟေ ... ဘာကြောင့်တုံး ... ဒကာမ ... မိနွဲ့”

“မိုးခေါင် တစ်နေ့ကပဲ လျှော့ရက်နဲ့လွတ်လာပြီး အခု ဒီလူအုပ်ထဲကို ရောက်နေပါပြီဘုရား”

“ဟေ ...”

“ဟယ် ... မိုးခေါင် လွတ်လာပြီ၊ မိုးခေါင်လွတ်လာပြီ ... ဟုတ်လား။ အစ်မမိနွဲ့ ... အစ်မမိနွဲ့ ... ကိုမိုးခေါင် ဘယ်မှာလဲဟင်”

လူအုပ်ထဲက အသံကျယ် စူးစူးနဲ့ ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်မေးမြန်းနေသံ ဘယ်သူပါလိမ့် သိချင်လို့ ခေါင်းငြိမ်းခြုံပုဆိုးကို အသာဟပြီး ကြည့်လိုက်ရော ...

“ဟင် ...”

“မနန်းစုန် ...”

အို ... မနန်းစုန်ပါကလားဗျာ။

သူမက မနွဲ့လက်ကိုကိုင်ပြီး ဝမ်းသာအားရ မေးနေတာကို။

“ဒကာမ မနွဲ့ ...”

“ဘုရား ...”

“မိုးခေါင် ဘယ်မှာတုံး”

“ဟောဟိုက ပုဆိုးခေါင်းငြိမ်းခြုံထားတာ မိုးခေါင်ပါဘုရား”

မနွဲ့က ကျုပ်ရှိရာကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ရော ကျုပ် ခေါင်းပေါ်က ခေါင်းငြိမ်းခြုံပုဆိုးကို အနီးရှိ ရွာသားများက ဆွဲချကြ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“မိုးခေါင် ...”

“ဟ ... မိုးခေါင်ကြီး”

“ငါ့လူ မိုးခေါင်ကြီး အစစ်ဟေ့”

ရွာသားတွေက ကျုပ်ကို ဝမ်းသာအားရ ပြေးဖက်ကြပေါ့ဘု။ မနန်းစုန်ကလည်း လူအုပ်ကို တိုးဝှေ့ပြီး ကျုပ်အနားကို တိုးလာနေတု။ ဗျာ။ သာဒင်ကလည်း အော်ဟစ်ဝင်လာလို့ဗျ။

“ဒကာမိုးခေါင် ...”

“ဘုရား ...”

“ငါ့ရှေ့ကို လာခဲ”

“မှန်ပါ ... ဘုရား”

ကျုပ်လည်း ဆရာတော်ရှေ့ကိုရောက်ရော လူတစ်ယောက် ငါ့ပြင်ကို ပစ်လဲကျသွားတယ်။ ပြီး ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် အကြောဆွဲနေပါရော။ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ...

သူကြီးတူ တောက်ထွန်း။

သူကြီးက သူ့တူကို ထိုးပွေ့ပြီး တတွတ်တွတ်ခေါ်နေတယ်။

“မိုး ... မိုး ... ခေါင် ... မိုးခေါင် ...”

ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နဲ့ တောက်ထွန်းဟာ ကျုပ်နာမည်ကို တုန်တုန်ယင်ယင် ခေါ်နေလို့ ကျုပ် သူ့အနီးကို တိုးသွားလိုက်ရော ...

တောက်ထွန်းက လက်နှစ်ဖက်ကို အားယူမ,လို့ ကျွန်တော့်ကို

လက်အုပ်ချီကြည့်ရင်း စက်ကျိုးကျသွားလေရဲ့ဗျာ။

ဆရာတော်က ကရုဏာသက်စွာနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“ငါ့ပြည်ကို နောက်တစ်ယောက် သွားပြန်ပြီပေါ့” တဲ့။

ကျုပ်တို့အိမ်ပေါ်မှာ လူတွေကို ပြည်နေတာပဲချို့။ အမေက
ဝမ်းသာလွန်းလို့ ငါ့၊ ငိုရင်းက စားစရာတွေချပေး။

မနန်းစုန်တို့၊ မနွဲ့တို့ကလည်း ငါးခြောက်စုတ်ဆီဆမ်း၊ ငှက်ပျော
သီး၊ ထန်းလျက်၊ ပေါက်ပေါက် ယူလာကျွေးကြ။

ရေနှေးအိုးကျိုသူက ကျိုး၊ ထောင်ထဲကအကြောင်းတွေ မေးသူ
က မေးဗျာ။

ဒီမှာ ကျုပ် အလွန်သိချင်တဲ့ကိစ္စကို ရာအိမ်ခေါင်း ကိုစိန်ကြီးတို့
ကို မေးရတယ်။

- “ဦးစိန်ကြီးရ ...”
- “ပြော ... မိုးခေါင်း ပြောဟာ။ ငှက်ပျောသီးကလည်း ချို့ပါဗျာ”
- “ငါ့ရဲ့ခြောက်ဆီဆမ်းကရောတော့”
- “ငါ့လခွေး ... ကောင်းမှကောင်းဟေ့ ... အဟတ် ...”
- “ကုန်အောင်လည်း မစားနဲ့ပေါ့တော်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဟာ ... မိနွဲ့ရာ၊ ငါတို့အကုန်စားမလားဟ”

“အပြောင်စားမှာတဲ့ဟေ့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ပြောင်အောင်သာလျက် ကိုစိန်ကြီးရေ ...”

“ထို့ ... ဒေါ်ခေါင်းရာ ... ရွံ့စရာကြီးဗျာ ... ထို့”

“အဲဒီရွံ့စရာကြီးပဲ ခင်ဗျားကြိုက်တာပါဗျာ ... ရာအိမ်ခေါင်း
ရာ”

“အေ ... ဝေါ့ ... ထော်ကွာ ... ရွံ့စရာကြီး ... အေ ...
ဝေါ့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“အရမ်းကြိုက်မဲ့ ရုပ်ကြီးတော်”

အမျိုးကြီးတွေရော၊ မုဆိုးမတွေပါ ဝိုင်းပြော သမပြီး ရယ်လိုက်
တာ အုန်းအုန်းညံ့ရော။

“ဦးစိန်ကြီး ... ကျုပ် မေးပါရစေဗျာ”

“မေးလကွာ ... မင်းဟာမတွေ ဝိုင်းပြောနေတာ မင်းကို င
ဘယ်လိုပြောရမှာတဲ့ ... မေး”

“ထောက်ထွန်းတို့က ကျုပ်ကို ဘာလို့ ထောင်ကျအောင် ဟက်ဟက်
စက်စက် ကြံစည်ရတာလဲဗျာ ... ဟင် ... ဦးစိန်ကြီး”

“အေး ... ချီခိုရောက်မှတော့ ဇာတ်စုံခင်းရတော့မှာပေါ့ကွာ။
ဒီတောင်ခွဲပုန် ရိုးမတောင်ခြေမှာ လာခေါ်ပါဆိုလို့ ငါတို့လိုက်ချွေးတော့
ပုန်က သိုးသိုးဝါးဝါး သေနှင့်နေပြီ။ ထောက်ထွန်းကတော့ မသေသေး
ဘူး။ အဲဒါနဲ့ ရွာကို ပြန်ခေါ်လာပြီး ကြိုးစားကုတာပေါ့။ ဒီမှာ သူက
အကြောင်းရုံ ဝန်ခံပြီး ပြောတယ်”

“အဓိကက မင်းနဲ့ မနန်းစုန်တို့မိသားစုကို မုန်းမို့ လှုပ်တာ”

“ဗျာ ... မနန်းစုန်တို့လည်း မုန်းလို့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၀၀ * မောင်ညိုဝင်း(သန်လှိုင်)

“ဟုတ်ပေဗျာ ... မင်းကိုမုန်းတာက မင်းက မဟုတ်မခံ လုပ်တဲ့ လူကိုး။ မိသိန်းရှင် လင်နောက်လိုက်တုန်းက ခဲဖိုး ထိုက်ထိုက်တန်တန် မရဘဲ ငပန်တို့၊ တောက်ထွန်းတို့ ခံလိုက်ရတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီမှာ မိသိန်းရှင်တို့လင်မယား ရွာထဲဝင်ရင် ခြေရော၊ လက်ရော ဖြတ်မယ်ကြိမ်း တော့ ဒီမှာ မိုးကြိုးကုန်းရွာသား ကာလသားခေါင်း ငမဲလုံးက ဓားချင်းယှဉ် ခုတ်ဖို့ ချိန်းတဲ့နေ့ မှတ်မိလား”

“မှတ်မိတယ်။ ကျွန်ုပ်နဲ့ မိသိန်းရှင်အဖေ နှစ်ဖက်ရွာသားတွေ သွေးချောင်းစီးမှာစိုးလို့ အမြန်သွားကြတာ”

“အေး ... အဲဒီအရေးအခင်းမှာ မင်းကို ဝင်ရှုပ်တယ်ဆိုပြီး မင်း ကို ရန်ရှာတော့ နောက်ဆုံး ငပန် လက်နှစ်ဖက်ကျိုး။ မင်းလည်း ဒုတိယ အကြိမ်ထောင်ကျ။ အဲဒီကတည်းက မင်းကို သူတို့က အသေသတ်ချင် နေကြတာ။ တစ်ခါ မင်းနဲ့မနန်းစုန် ခင်ခင်မင်မင် ရှိနေ၊ မြင်နေရတာကို တောက်ထွန်းက မနှစ်မြို့ဘူး”

“ဘာလို့ သူက မနှစ်မြို့တာတုံးဗျ”

“သူက မနန်းစုန်ကို ကြိုတ်ကြိုက်နေတာတဲ့”

“ဖို့ ... ဒင်းများတော် ဆယ်ကမ္ဘာ လုံးဝပါတော်”

“ဖြစ်ချင်တော့ ပေါ်တော်မူဘုရားကို နှစ်စဉ် ရောင်တော်ဖွင့်တာ သူကြီးတူ တောက်ထွန်းရဲ့ လူတွေကွ။ စားဖော်သောက်ဖက်တွေပေါ့ကွ။ ဟိုဆရာကွာ ... ကိုပိန် ... ရှေးနန်းကလည်းကြီး။ ရောင်တော်ဖွင့်တာ ကြာရှည်မခံလို့ မနန်းစုန်တို့အဖေက တောက်ထွန်းရဲ့ မြို့ကလူကိုမအပ်ဘဲ သူညီ ရွှေတိဂုံဘုရားက ရောင်တော်ဖွင့်ဆရာကြီးဦးချစ်မြို့ကို ဆရာတော် သဘောတူညီချက်နဲ့ ခေါ်အပ်တဲ့ကိစ္စ။ အဲဒါ သူတို့စားခွင့်ကို ဖျက်တာဆို ပြီး မနန်းစုန်တို့သားအဖကိုပါ ပြီးထားကြတာ။

ဆရာကြီးဦးချစ်မြို့ ရောင်တော်ဖွင့်တာကို ဆရာတော်ရော ရွာ လူကြီးတွေပါ ကြိုက်နေတော့ ...

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရောင်တော်ဖွင့်ဆရာကြီးဦးချစ်မြို့လည်း နာမည်ပျက်၊ မင်းလည်း ထောင်ကျအောင် တောက်ထွန်းတို့က သူတို့ရောင်တော်ဖွင့်ဆရာဟောင်း အရက်သမားကိုပိန်နဲ့ သွားတိုင်ပင်တယ်။ ဆရာကြီးဦးချစ်မြို့ ရောင်တော် ဖွင့်ထားတဲ့ဘုရားကြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်၊ နာမည်ပျက်အောင် ဘယ်လို့ လုပ်ရင် ကောင်းမလဲပေါ့ကွ။

ကိုပိန်ကလည်း သူ့စားနေတဲ့ ခွင်ပျက်တော့ အကြံပြုလိုက်တယ်။ ကြေးသွန်းဘုရားပျက်နာကို ငရဲမီးနဲ့ပက်ရင် ငရဲမီးက ကြေးကိုစားပြီး မည်း သွားရောလို့ အကြံပေးပြီး ငရဲမီးပါ ပေးလိုက်တယ်။

မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်တာပေါ့။

တစ်ညဦး မိုးခေါင် ဘုရားဖူးပြီး ပြန်ထွက်ချိန်မှာ ...

တောက်ထွန်းနဲ့ ငပန်က ကြေးဘုရားပျက်နာတော်ကို ငရဲမီး အက်စစ်နဲ့ ပက်ခဲ့တာတဲ့။

ပြီး ... သက်န်းစုတ်အစကို မိုးခေါင်အိမ်ခြံဝည်းရိုးမှာ ချိတ်ခဲ့ပြီး သူတို့ဘထွေး သူကြီးကို မိုးခေါင်လုပ်တာပဲဆိုပြီး တိုင်တော့ ...

အဲဒီ သက်န်းစ သဲလွန်စရယ် ...

ထောင်ကျဖြစ်ချက်ဟောင်းရယ် ပေါင်းပြီး ငွေများ တရားနိုင်ခေတ် မှာ မင်း အသားလွတ် ထောင်ကျခဲ့ရတာပဲ။ မင်းရဲ့ တရားခံပြသက်သေ သာဒင်တို့ မနန်းစုန်တို့ တရားရုံးမလာနိုင်အောင် ခြိမ်းခြောက်ဟန့်တားတာ လည်း သူကြီးတို့ပဲ။

တစ်ရွာလုံးကလည်း မင်းပဲလို့ ထင်သွားကြတာပေါ့။

မင်းက ရွာကို မကျေနပ်လို့ လုပ်တယ်လို့ သတင်းလွှင့်ကြတယ်။ သို့သော် ...

မိုးခေါင် ဒီလိုမယုတ်မာဘူးလို့ ယုံကြည်နေတာက သာဒင်တို့ လင်မယားနဲ့ မနန်းစုန်တို့ မိသားစုပဲ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မိုးခေါင် မရှိချိန်မှာ တောက်ထွန်းတို့နဲ့ သာဒင်တို့ မကြာခဏ အတိုက်ခံခံ အပြုပြစ်ကြရတာပဲ။ ဒီမှာ ပြစ်ချင်တော့ မနွဲ့ကလေးမွှေးတော့ မွှေးတဲ့ကလေးက ပုံပျက်ကြေးသွန်းဘုရားနဲ့ မျက်နှာပျက်ပုံ သွားတူနေလို့ သာဒင်ပါ ဘုရားမျက်တာဝါတယ် လုပ်ပြန်ရောကွ။

သာဒင်ပါ ထောင်ကျအောင် ရဲဝခန်းမှာ ချောက်တွန်းကြပေမည် ရဲက နားလည်လို့ သာဒင် ထောင်မကျတာဟေ့။

မနွဲ့က စွဲလမ်းစိတ်နဲ့ အန္တေတည်တာပါတဲ့။ တော်သေးတာပေါ့ကွာ ... နို့ခွံ သာဒင်လည်း ဘဝပျက်မှာ ဟေ့။

ဒီလို မင်း ထောင်ထဲရောက်နေတုန်း ဘုရားပွဲကလည်း အကျဉ်း ရုံးလုပ်တယ်ကွ။ ဒီမှာ တောက်ထွန်းက မနန်းစုန်ကို လှည်းတင်မြှေးဖို့ ငပိန်တို့နဲ့ တိုင်ပင်နေတုန်း ...

ကံဖယ်ချင်တော့ဟေ့ ...

ငပန်နဲ့တောက်ထွန်း ...

တစ်ကိုယ်လုံး ယားယံပြီး မီးလောင်ဖုကြီးတွေလိုလို့ ဆင်ရေယုန် လိုလို အဖုတွေထွက်ပြီး ကိုယ်ပျက်သလိုဖြစ်လို့ ရွာကနေထွက်ပြေး။ အခြား မှာ ဆေးကျကြတယ်တဲ့။

နောက်ဆုံး ရိုးမတောင်ခြေက ကရင်ရွာမှာ သောင်တင်ပါရော။

အဲဒီမှာ ထူးဆန်းတဲ့အိပ်မက်တွေကို တောက်ထွန်းနဲ့ ငပန် မက် ကြပါရောတဲ့ကွ။

ညဘက် ရောဂါသည်းလို့ အိပ်ပျော်ကာစရိသေး ...

တောက်ထွန်းနဲ့ ကာလသားခေါင်း ငပန်ရှေ့မှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ကြေးသွန်းဘုရားကြီး ပေါ်လာတာပဲတဲ့ဟ။

ကြေးသွန်းဘုရားကြီးကလည်း ဝါးပိုးဝါးတစ်ပြန်လောက်ရှိတယ် လို့ ပြောတယ်ကွ။

ဘုရားကြီးရဲ့ ပျက်နေတဲ့ မျက်လုံးက မီးတောက်မီးလျှံတွေ ထွက် နေသလို မီးလျှံတွေက သူတို့ကိုယ်ပေါ် လာလာလောင်သတဲ့။

ရွဲ့ပဲနေတဲ့ ကြေးဘုရားကြီးရဲ့ ပါးစပ်ထဲကလည်း အငွေ့တထောင်း ထောင်းထနေတဲ့ ရေခွေးပူပူတွေဟာ ရေတံခွန်က ရေကျသလို သူတို့ကိုယ် ပေါ်ကို ကျလာတာတဲ့။

သူတို့နှစ်ဦး သူတို့ ငရဲမီးနဲ့ပက်ခဲ့လို့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်သွား တဲ့ ဘုရားကြီးရဲ့ မျက်နှာကနေ မီးတောက်မီးလျှံနဲ့ ရေခွေးတွေ သွန်ကျလာ တာ မြင်ရော။ မီးမိုး၊ ရေပူမိုး ရွာချတယ်ဆိုပြီး အော်တာတဲ့။

နှစ်ဦးသား အော်ဟစ်ပြီး ပြေးကြတာတဲ့။

သူတို့ကပြေးလေ ... ရေပူလှိုင်းလုံးတွေ တပေါပေါမြည်ပြီး သူ တို့နောက်က ထက်ကြပ်မကွာလိုက်၊ ပြီး ခေါင်းပေါ်ကို ပြာပူမိုးတွေ ရွာချ လို့ ပူလောင်ပြီး လူးလွန့် ...

သူတို့ ပြာမိုးအောက်မှာ အသက်လုပြေးလိုက်၊ လဲကျလိုက်၊ ထ ပြေးလိုက်။

ပုန်းဖို့ကြတဲ့ နေရာတိုင်းကို ရေပူရေဆူတွေ ဒီရေစီးသလို ဝင်လာ လိုက်၊ ခေါင်းပေါ်မှာလည်း မီးလျှံတွေက မီးမိုးရွာသလို လိုက်နေတော့ ဆံပင် တွေလည်း မီးတွေလောင် ...

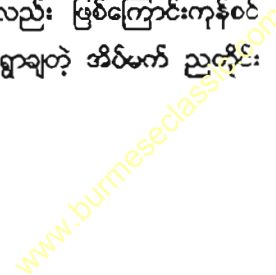
ဒီမှာပဲ သူတို့ရှေ့ကနေ ...

မတ်မတ်ရပ်နေတဲ့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ကြေးဘုရားကြီးကို မြင် လိုက်ရလို့ မော့ကြည့်တုန်းမှာပဲ ...

အိမ်လုံးတမျှ ကြီးမားလှတဲ့ ... ကြေးဘုရားဦးခေါင်းကြီးဟာ လည်ပင်းပြတ်ပြီး သူတို့နှစ်ဦးပေါ်ကို ပြုတ်သွားရော ...

သူတို့လည်း လန့်အော်ကြ။

ကရင်ဖထီးတို့ နီးလာပြီး မေးတော့လည်း ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ကို မပြောခဲ့ကြ။ အဲဒီ မီးမိုး၊ ပြာပူမိုး၊ ရေပူမိုးရွာချတဲ့ အိပ်မက် ညကိုင်း မက်၊ ညတိုင်း လန့်နိုးတယ်။

ဖြစ်ပုံထူးနေတာက ...

အဲဒီ အိမ်မက်ဆိုးကို နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူမက်ပြီး လန့်အော် နေကြတာပဲ။

သူတို့အပြစ် သူတို့သိနေတော့ ...

ကရင်လူကြီးတွေနဲ့ ကရင်ဆေးဆရာကြီးကို သူတို့အမှား သူတို့ ဝန်မခံခဲ့ကြဘူး။ ဝန်ခံရင် လူယုတ်မာတွေကို ချက်ချင်း မောင်းထုတ်ပစ်ကြမှာကို သိနေကြတယ်။

ဆိုးတာက ...

ဝေဒနာခံစားနေရချိန် ...

မြွေဟောက်တွေ အများကြီး သူတို့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ကို တက်လာကြတဲ့ အဖြစ်ပဲ။

တောက်ထွန်းပြောပုံအရဆို မြွေဟောက်တွေ၊ ငန်းစောင်းနဲ့ငန်းထိ အကောင်လေးငါးရာက ပါးပျဉ်းတွေထောင်ပြီး သူတို့နှစ်ဦးကို ဝိုင်းထားတဲ့ အဖြစ်။ ပြီး မြွေတွေရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာက မီးလျှံရဲရဲနဲ့တဲ့။

သူတို့ ဟစ်အော်ကြတယ်။

“မြွေ ... မြွေတွေ ... လာကြပါဦးဗျ”

“ဖထီး ... အမိုး ... မြွေ ... မြွေတွေ ... ကယ်ပါဦးဗျာ”

အလန့်တကြား အော်သံတွေကြောင့် ကရင်အဘိုးကြီးလင်မယား မီးခွက်ထွန်းပြေး ဝင်လာကြည့်။ ဘာမြွေမှ မရှိဘူး။ ကရင်ဖထီးက ရူးသွားပြီ နဲ့တူတယ်လို့ ပြောကြတယ်။

“ဖထီးနဲ့အမိုး ...”

“အေး ... ပြော ... ဖိုးခွား ... ပြော ...”

“ကျွန် ... တော့် ... ကို ... အိမ် ... ပြန်ပို့ ... ပေး ...

ပါ”

“အိမ် ...”

“အင်း ... အင်း ... ကျွတ် ... ကျွတ် ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“နင့်အိမ်က ဘယ်အရပ်မှာတုံးဟဲ့။ လိပ်စာ ... သိလား ... ကောင်လေး”

“အင်း ... အင်း ...”

“သိရင် ... ပြော ... နင် စာရေးလို့ ရမလား”

“အင်း ... ရ ... တယ်”

“ရရင် ရေးပေး။ ငါ စောသာဖိုးကို ခေါ်ခိုင်းမယ် ဝေ”

စောသာဖိုး သူကြီးဆီကို စာလာပေးချိန်မှာပဲ ...

ကာလသားခေါင်းငပန်ရဲ့ မျက်နှာနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ဆင်ရေယုန် လို့ခေါ်တဲ့ လက်သီးဆုပ်ခန့် မီးလောင်ဖုကြီးတွေ ပေါ်လာတာ။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပတ်လို့တဲ့။

ဆင်ရေယုန် ခါးတစ်ပတ်ပတ်ရင် ဆေးကုလို့ မရဘူးတဲ့။ ဒီမှာ ငပန် ပူလွန်း ယားလွန်းလို့ ကယောင်ကတမ်းတွေ ပါးစပ်က အော်နေပြီး ...

“မလိုက်ဘူး ... မလိုက်ဘူး ...”

“ငါ ... ကို ... မခေါ်နဲ့ ... မဆွဲကြနဲ့ ... သွား ... သွား ... လာခေါ်နေပြီ ... ကယ်ကြပါဦး ... အမလေး ... မလိုက်ဘူး ... ငါက မဆွဲနဲ့”

မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်စမ်းကွာ ...

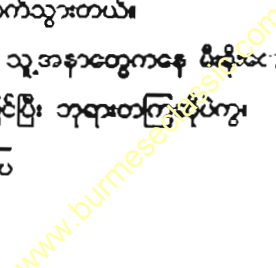
အိမ်ရာထဲ မထနိုင်တဲ့ကောင်က ဝုန်းဆို ထပြေးတာတဲ့ဗျာ။ မှာ အဝတ်မပါဘူး။ ကိုယ်လုံးတီး။

ငပန်ဟာ ပြည်သားနံ့ရည်တရွဲနဲ့ အော်ဟစ်ပြေးရင်း ကျင်းတစ်ကိုနင်း လဲကျသွားတယ်။

လဲရင်း ကျင်းထဲမှာပဲ အသက်ပျောက်သွားတယ်။

ထူးဆန်းတာက သေသေချင်းမှာပဲ သူ့အနာတွေကနေ မီးခိုးခင်း ထွက်နေတာကို ဖထီးတို့ အမိုးတို့ အံ့ဖွယ်မြင်ပြီး ဘုရားတကြီးလိုပဲကွာ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကရင်ပထီး ပြောပုံဆို ပပန်ရဲ့ မျက်လုံးနှစ်လုံးဟာ သေသည် တိုင် အလွန် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်တဲ့ပုံ ပေါ်နေသတဲ့။

တောက်ထွန်းရဲ့မျက်နှာကတော့ မင်းတို့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ကြေး သွန်းပေါ်တော်မူတဲ့ရားကို သူပြုခဲ့တဲ့အတိုင်း တစ်ထေရာတည်း ဖြစ်နေ တယ်။

အဲဒီအကြောင်းပုံကို တောက်ထွန်းက ငါနဲ့သူကြီးကို အသေးစိတ် ဖွင့်ဟဝန်ခံ ခဲ့တာပဲကွ။

ရွာမှာ ပြန်ရောက်လို့ ဆေးကုနေရင်းက ညဘက်ရောက်ရင် ကြောက်လန့်တကြား ကျုံးအော်ပြန်ရောဟေ့။

“မီးတွေ ... မီးတွေ ခေါင်းမှာလောင်နေတယ်”

“ဘထွေး ... ဘထွေး ... ကျုပ်ကို ကယ်ပါဦးဗျာ”

သူကြီးရော့ ငါရော ဒီကောင်ကို ထကြည့်နေတော့ ဒီကောင် သွေးရှူးသွေးတန်း ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့။

“တောက်ထွန်း ... ”

“ဗျာ ... ဗျာ ... ”

“မင်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ဟင်”

“ကျုပ် ... ကျုပ် ... အသံတွေ ကြားနေရတယ်”

“ဘာသံများ မင်းကြားလို့တုံး ... သားရဲ့ ... ဟင်”

“တ ... တ ... တခါး ... ဖွင့် ... ဖွင့်သံ ... ”

“ဘယ်တံခါးဖွင့်သံတုံးဟ ... တောက်ထွန်းရဲ့ ငါတို့လည်း တံခါး မဖွင့်ပါဘူးကွာ”

“ကျုပ် ... ကျုပ် ... ကြားတယ်၊ ကြားနေတယ်၊ ဟော ...

ဟော ... တံခါးဖွင့်သံ ... တံခါးဖွင့်သံ ... မြေကြီးအောက်က တံခါးဖွင့် သံဗျာ ... ”

“ဘာ ... ”

“ဟေ ... မြေကြီးအောက်က တံခါးဖွင့်သံ ... ဟုတ်လား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“အင်း ... အင်း ... အင်း ... ဟုတ် ... တယ် ... ကျုပ် ... ကို ... ဆွဲသွင်းကြဖို့ ... ဖွင့်နေတာ”

“ဟူး ... ”

“သူကြီးရေ ... မလွယ်တော့ဘူး”

“ငါထင်တာတော့ ငါ့ပြည်က တံခါးဖွင့်သံ ကြားနေပြီနဲ့ တူပါရဲ့ ကွာ”

ဒီတော့မှပဲ မင်းတို့ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ဘဝနဲ့ သူတို့ ယုတ်မာတဲ့ ဘဝကို ငါတို့ နားလည်သိရှိရတာ။

ဒါပေမယ့် ဒီကောင် သူ့အမှားကို သူသိပြီး အဝီစိငရဲ သွားရမှ ကို ကြိုသိနေတော့ အားလုံးကို တောင်းပန်ပြီးမှ သေပါရစေတဲ့။ တဖွပု ပြောနေရဲ့ကွ။

ကြေးသွန်းဘုရားကြီးလည်း ကန်တော့တောင်းပန်ပါရစေ၊ ဆရာ တော်လည်း တောင်းပန်ပါရစေ၊ ရွာသားတွေကိုလည်း တောင်းပန်ပါရစေ ဆိုလို့ ငါတို့လည်း စီစဉ်ပေးရတာ။

ဒီမှာ သူတို့ဆရာ ရောင်တော်ဖွင့်ကိုပိန်လည်း ဆင်ရေယုန်လ် အပူလောင်အနာတွေဖြစ်ပြီး မနေနိုင်တဲ့အဆုံး ကြေးသွန်းရုပ်ပွားတော်ကြီး ကို လာတောင်းပန်တာနဲ့ လူရုံဖြစ်သွားတာပဲ။

“ငါ့အမြင်မှာတော့ တောက်ထွန်း ကျေကျေနပ်နပ် သေသွား တာပဲကွ”

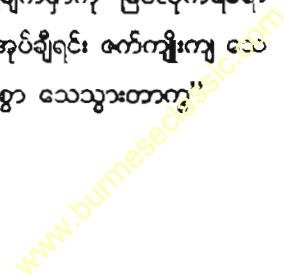
“သေတာတောင် ကျေနပ်တာ ရှိသေးလားဗျ ... ကိုစိန်ကြီးရဲ့”

“ရှိတာပေါ့ ... သာဒင်ရာ”

“ဘယ်လိုရှိတုံး ... ပြောပါဦး ... ရာအိမ်မှူးရဲ့”

“ထောင်ကလွတ်လာတဲ့ မိုးခေါင်ရဲ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရရော မင်းတို့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ။ မိုးခေါင်ကို လက်အုပ်ချီရင်း ဇော်ကျိုးကျ သေ သွားတာ။ သူ မင်းကို တောင်းပန်ပြီး ကျေနပ်စွာ သေသွားတာကွ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၉၆ ❁ ဘေးညှိုး(သန်လျင်)

“တရားကို နတ်စောင့်တာပဲပေါ့ဗျာ”

“ကိုင်း ... ဒီနေ့ တောက်ထွန်းရဲ့အသုဘကို နေ့ချင်းချမှား မင်းတို့ရော လိုက်ပို့ဦးမလား”

“ဒီလိုကောင်မျိုးများ လိုက်ပို့ဦးမှာလားဗျ”

“သာဒင် ... သူ့မကောင်းတဲ့အထိ သူခံသွားပြီး သူဟာ မသေခင် လူစိတ်ကို နောက်ဆုံးမွေ့ခဲ့တယ်။ သူ ငရဲကိုပဲသွားသွား။ သင်္ချိုင်းပဲ သွားသွား မင်းတို့ငါတို့ လူစိတ်မွေ့ပြီး အသုဘ လိုက်ပို့သင့်တယ်လေ”

ဒီမှာ ကျွပ်က ဝင်ပြောရတယ်။

“ကျွပ်တို့လိုက်ပို့မယ်”

“ဒါမှပေါ့။ ဘယ်သူတရားပျက်ပျက် ကိုယ် မပျက်စေနဲ့”

“ကိုင်း ... ကြေးစည်သံ ကြားတယ်၊ သွားကြစို့”

ကျွပ်တို့လူစု တောက်ထွန်းရဲ့အသုဘကို လိုက်ပို့ဖို့ ထလိုက်ကြ

ချိန်မှာပဲ ...

ဆယ်အိမ်ခေါင်းကိုပု အမောတကော ပြေးဝင်လာတယ်ဗျ။

“ကိုစိန်ကြီး ... ကိုစိန်ကြီး ...”

“ကိုပုလားဟေ့ ... ငါတို့ အခုပဲ လာမလို့ပါကွ”

“နေဦးဗျ ... အရေးကြီးတာ ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာတုံးဟာ ... ကိုပုရ”

“ဟို ... ဟို ... ရန်ကုန်က ရောင်တော်ဖွင့်တဲ့ဆရာလေဗျာ ...

ဘာတဲ့ ...”

“ဆရာပိန်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... သူ ... သူ ...”

“သူ ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“သူ စောစောကပဲ သေသွားပြီ”

“ဟေ ... ဘယ်အိမ်မှာ သေတာတုံး ... ကိုပု”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဟို ... ဟို ... ရွာထိပ်မှာဗျ။ လာပါ ... အားလုံး သိုက်ကြည့်ကြစမ်းပါဗျာ။ ကျွပ်တို့တော့ ကြောက်ကြောက်လာပြီ ... ကိုစိန်ကြီးဗျာ”

ရောင်တော်ဖွင့်ဆရာ ကိုပိန်လည်း တောက်ထွန်းတို့နဲ့ ကြံရာပါပဲ။ သူလည်း တစ်ကိုယ်လုံး ရေယုန်ကြီး(ဆင်ရေယုန်) တွေ ပေါက်၊ နွဲ့သလို ခြစ်ပြီး ဘုရားမှာ လာဝန်ချတောင်းပန်ခဲ့တာ။

ကျွပ်တို့ ရွာထိပ်ကိုရောက်တော့ ...

ရွာလူအုပ်ကြီးကို တိုးတိုးဝေ့ဝေ့ မြင်လိုက်ရတယ်ဗျ။

ကျွပ်လည်း မနန်းစုန်ရဲ့လက်ကို ဆွဲပြီး လူအုပ်ကြီးနား ရောက်

သွားရော ...

“အလိုလေး ... ဘုရား ... ဘုရား ...”

“ဟင် ...”

မြင်ရတဲ့မြင်ကွင်းက စိတ်မသက်သာစရာပါဗျာ။

ကုက္ကိုပင်ကိုင်းတစ်ကိုင်းမှာ ကြိုးတန်းလန်းနဲ့ ကြိုးဆွဲချသေနေ သူတစ်ယောက်၊ မျက်လုံးပြူးပြီး လျှာထွက်လို့။

ဪ ... ပထမရောင်တော်ဖွင့် ပညာရှင်ဆရာလေး ကိုပိန်ပါ ထား။ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ဘဝကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီပေါ့။

အင်းလေ ...

သူတို့ မကောင်းမှုဒုစရိုက် အကုသိုလ်အမှုကို အဖော်အပေါင်းနဲ့ အကောင်အထည်ဖော် လုပ်ခဲ့ကြတာကိုး။

အကြွေးဆပ်ဖို့ အချိန်ကျလာတော့လည်း ...

အဲဒီအကုသိုလ် ဒုစရိုက် အကျိုးပေးကြောင့် သူတို့အားလုံး တစ်စုတစ်ဝေး ဆိုးဝါးစွာ သေဆုံးခဲ့ကြတယ်။

သေပြီးရင် နောက်ဘဝဆိုတာရှိတယ်လို့ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် က ဟောကြားခဲ့တယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မောင်ညိုမြိုင်(သန်လျင်) ရာဇဇေတို့၏

၉၈ * မောင်ညိုမြိုင်(သန်လျင်)

အဲဒါ ဗုဒ္ဓရဲ့ ဓမ္မအဆိုအမိန့်ပဲ။ တစ်သက်လုံး မှတ်ထားကြည့်
မိန့်တယ်ဗျ။

ကုသိုလ် သုစရိုက်နဲ့ အသေသန့်ရင် နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မပြည်ကို
လားရမည်တဲ့။

အကုသိုလ် ဒုစရိုက် အမှုအစွဲနဲ့ သေရင်တော့ အပါယ်လေးဘုံ
ကို ရောက်ရသတဲ့။

ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ဗြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်ဆိုတဲ့ အပါယ်လေးဘုံ ...
တဲ့။ သူတို့(၃) ယောက် ဘယ်အပါယ်ဘုံမှာ စံကြမှာပါလိမ့်။

သူတို့ရောက်လေရာအရပ်မှာ ပြာပူမိုး၊ ရေပူမိုးနဲ့ မီးတောက်
မီးလှုံမိုးတွေ သူတို့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ရွာချနေကြဦးမှာလားလို့။

မောင်ညိုမြိုင်(သန်လျင်)

ကျွန်တော်က ဂန္တီဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် အကြောင်းအရာတွေကို စိတ်ဝင်စားတဲ့သူဆိုတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်ရပ်တွေ၊ အစီအရင်လုပ်ငန်း တွေကို တယ်လည်း စိတ်ဝင်စားတာပေါ့ခင်ဗျား။

ဒါကြောင့် ...

အောက်လမ်းဆရာဆိုသူ ဆရာအိမ်လည်း ရောက်ခဲ့တာပဲ။ သီချင်တာတွေ မေးမြန်း၊ မှတ်တန်မှတ်ပေါ့။

အထက်လမ်းဆရာဆိုသူ ဆရာကြီးများအိမ်လည်း ရောက်ခဲ့တာပဲ။ ဆရာကြီးတွေရဲ့ အတုယူလေးစားဖွယ် အပြုအမူများကို မြင်ခွင့်ရခဲ့တယ်။

ရောက်ရင်လည်း ကိုယ်သိချင်တာတွေ မေးမြန်းမှတ်သားရတာ ပါ့ဗျား။

ရွှေရင်ကျော်ဂိုဏ်းဆရာ ...

မနောစေတုပ္ပတ်ဂိုဏ်းဆရာ ...

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မနောမဟိဒ္ဓိဂိုဏ်းဆရာ ...

စေတင်လုံးဂိုဏ်းဆရာ ...

မြေလျှောက်ငိဇ္ဇာ၊ ယောဂီရသေ့၊ ဆာဒူး ...

အဂ္ဂိရတ်ဆရာ၊ ဗေဒင်ဆရာ၊ နက္ခတ်ဆရာ ... စသည့် ဆရာ ဆရာများထံလည်း ရောက်ခဲ့တာပဲ။

သူတို့ထံမှာ လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ အထူးအဆန်း ပညာရပ်ကောင်း တွေ အနည်းနဲ့အများ ရှိကြတယ်ခင်ဗျား။

အချို့က ရေမန်းစွမ်းတယ်။

အချို့က ယတြာစွမ်းတယ်။

အချို့ဆရာက အဆောင်ပစ္စည်း စွမ်းတယ်။

အချို့သောဆရာများက ဆေးမှာ စွမ်းတယ်။

အချို့ဆရာများကျတော့ ရှေ့ဖြစ်ဟော၊ နောက်ဖြစ်ဟော တယ် မှန်ပဲကိုး။

အချို့သောဆရာက နတ်တွေကို ဗလိဒါန ပြုကြသလို၊ အချို့သော ဂိုဏ်းဆရာများကျတော့ အိမ်တွင်းအုန်း (ဆွဲအုန်း) ရော၊ နတ်စင်ရော လွှင့်ပစ် ဖျက်ဆီးတယ်ဗျား။

သူ့အယူအဆ၊ သူ့မူနဲ့ သူပေါ့ဗျား။

တစ်နေ့ ကျွန်တော် အစွမ်းထက်တဲ့ အထက်ဂိုဏ်းဆရာကြီးတစ်ဦး နဲ့ ဆုံတွေ့ပြီး ကာလအတန်ကြာ ဆရာကြီးရဲ့ ပယောဂပြဿနာပေါင်းများစွာ ဖြေရှင်းပေးတာတွေကို အံ့ဖွယ် ကြုံခဲ့ရတယ်ခင်ဗျား။

အဲဒီထဲက အလွန်အံ့ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းတစ်ခုကို ကျွန်တော် ပြောပြချင်ပါတယ်ခင်ဗျား။

[၂]

ဆရာကြီးရဲ့အမည်ကို ဦးဂန္တီရလို့ပဲ ခေါ်ကြပါစို့ဗျာ။
 ဆရာကြီးဦးဂန္တီရနဲ့ကျွန်တော် ဆေးကုခန်းစဉ် အတော်များများကို
 တပည့်တစ်ဦးအနေနဲ့ လိုက်ပါခဲ့ဖူးတယ်။
 တစ်နေ့ ဆရာကြီးကို ရွာကြီးတစ်ရွာက လာပင့်လို့ ကျွန်တော်
 နဲ့ ဆရာကြီး 'ထန်းလည်ပြတ်' ဆိုတဲ့ ရွာကြီးကို ရောက်ခဲ့ပါရော။
 'ထန်းလည်ပြတ်' ဆိုတဲ့ ရွာအမည်က ကျွန်တော်အမည်လွှဲရေး
 လိုက်တဲ့ နာမည်ပါနော်။
 မူလ ရွာအမည်ကို မရေးချင်လို့ ကိုယ့်ဘာသာ ရွာအမည် (၁၅)
 ပြောင်းရေးရတာ ခင်ဗျာ။
 လာပင့်တဲ့ မိန်းမရဲ့အမည်က မရွှေဝံ့တဲ့။
 "ဆရာကြီး... ကျွန်မတို့ရွာကို လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်ခဲ့ပါ ..
 ဆရာကြီး"
 မရွှေဝံ့ဆိုတဲ့မိန်းမက မရမကကို ခေါ်တာ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

"ညည်းတို့ရွာက ဘယ်ရွာတုံး... မရွှေဝံ့"
 "ထန်းလည်ပြတ်ရွာပါ... ဆရာကြီးရှင့်"
 "ဝေးသလားဟဲ့"
 "ဒီဗြူကနေ ကားနဲ့ ဝိုင် (၂၀) ခန့် စီးရပါမယ်... ဆရာကြီး
 ကိုရောက်ရင် မော်တော်နဲ့ (၂)နာရီကျော် စီးပြီးရင် ထန်းလည်ပြတ်
 ရွာကို ရောက်ပါတယ်ရှင့်"
 "နေပါဦး... ညည်းတို့ရွာမှာ ဘယ်လိုအကြောင်းအရာတွေ ဖြစ်
 နေလို့ အရေးတကြီး ငါ့ကို လာပင့်ရတာတုံးကွယ်"
 "ဒီလိုပါ... ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်မတို့ရွာက အိမ်ခြေ (၁၀၀)ခန့်
 ရှိတဲ့ ရွာပါ ဆရာကြီးရယ်။ ရွာနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ လင်းတကျန်းရွာ၊ နတ်
 ပေါင်ရွာ၊ ရွာပြောက်ရွာ စသည်ရွာတွေလည်း ရှိပါတယ်ရှင့်"
 "နတ်ပေါင်ရွာ... ဟုတ်လား... မရွှေဝံ့"
 "ဟုတ်ကဲ့ရှင့်"
 "ဘာလို့ နတ်ပေါင်ရွာ ခေါ်သတုံးဟဲ့"
 ဒီမှာ မရွှေဝံ့ဆိုသူ အမျိုးသမီးနဲ့ပါလာတဲ့ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် အသက်
 (၅၀)ခန့်၊ ဖျက်လုံးစွေစွေ မပိန့်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးက ဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်တယ်
 ဗျာ။
 "နတ်ပေါင်ရွာဆိုတာက ..."
 "အိမ်... ပြောပါဦးကွယ်... ငါ စိတ်ဝင်စားလို့"
 "ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နတ်ပေါင် (၅၀)ကျော် (၆၀)ခန့်တုန်းက အဲဒီရွာ
 ထိပ်မှာ ရွာတော်ရှင်နတ်ရုပ်ကြီးရှိတယ်... အဘရဲ့။ ရွာတော်ရှင်နတ်ရုပ်
 ကြီးက လူကြီးတစ်ရပ်ခန့် ရှိပါတယ်ရှင့်။ အဲဒီ ရွာတော်ရှင်နတ်ရုပ်ကြီးကို
 လှေသူကြီးတစ်ဦးက ရွှေအပြည်ချထားလို့ ရွာတော်ရှင်ရွှေနတ်ကြီးလို့
 တောင် နောင်အခါ ခေါ်ကြတာပေါ့... ဆရာကြီးရယ်။ အဲဒီရွှေနတ်ကြီးကို

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရွာထဲက ဝဲသမား၊ ကြက်သမား၊ အရက်သမားတွေက ခိုးယူသွားပြီး ဟိုး အရှေ့ကွင်းက ရွာတစ်ရွာက နတ်ကတော်တစ်ဦးထံမှာ ငွေ(၅၀၀)နဲ့ သွား ပေါင်ထားလို့ နောင်အခါ အကြောင်းစုံသိရပြီး လှေသူကြီးက ငွေ (၅၀၀) အရင်းအတိုးထည့်ပြီး ပြန်ရွေးခဲ့ရတယ်။ နတ်ပါပေါင်ပြီး သောင်းကျန်းကြ လို့ မန်ကျည်းကုန်းရွာကနေ နတ်ပေါင်ရွာ ဖြစ်သွားရတာပါ ... ဆရာကြီး ရှင်”

“တကယ့်ကောင်တွေပဲကိုး။ အဲဒီကောင်တွေရော ဘာမှမဖြစ် ဘူးလား”

“ဖြစ်ပေါ့ ... ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်မတို့ရွာရောက်မှ သင်းတို့ အထဲက လက်ကျန်ကောင်တွေနဲ့ တွေ့ပေးပါမယ် ... ဆရာကြီး”

“အေး ... အေး ... ခုလာရတဲ့ အကြောင်းအရင်းက ...”

“ကျွန်မတို့နေတဲ့ ထန်းလည်ပြတ်ရွာမှာ မိသားစုတစ်စု ရောဂါ ခေါ်ရမလား၊ လူပြုစားတယ် ပြောမရမလား မသိဘူး။ အဖြစ်ဆန်းတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။ ဖြစ်ပုံက အဲဒီအိမ်မှာ မိသားစု (၆)ဦး ရှိတယ် ... ဆရာကြီး ရယ်။ အဖေ၊ အမေရယ်၊ သမီး (၄) ယောက်ရယ်ပေါ့။ သမီး (၄) ယောက် စလုံးလည်း အချောအလှတွေပဲ ... ဆရာကြီး။ ခု ဖြစ်နေတာက လွန်ခဲ့ တဲ့ (၇)ရက်ခန့်ကစပြီး မိသားစု (၆) ယောက်ဟာ ရုတ်တရက် ငိုကြွတာ ရှင်။ ထူးဆန်းပုံက ငိုရင် (၆)ယောက်စလုံး ပြိုင်တူငိုကြတာ”

“ဟေ ...”

“ပြီး ငိုလို့ဝရင် ဟစ်အော်ရယ်ကြပါရော ... ဆရာကြီးရယ်”

“ဆန်းလှချေကလား ... ဖပိနဲ့ရဲ့”

“ရယ်တာမှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်ညှိုးထိုးပြီး အားရ ပါးရ ရယ်ကြတာ ဗုန်းဗုန်းလဲတဲ့အထိပဲ ... ဆရာကြီး”

“နေတိုင်း ငိုတာ၊ ရယ်တာလား”

“နေတိုင်းပဲ”

စိတ်ကူးဆစ်စာပေ

“တစ်ယောက်က စဉ်လို အဲဒီဒီသံကြားရင် ကျန်တဲ့ (၅)ယောက် ငါ ပြေးလာပြီး ရင်ထုလူးလို့နဲ့ အော်ဝိုကြွတာပါရှင်”

“သူတို့မိသားစု ဟစ်အော်ငိုနေရင် ဘယ်သူမှ ချောလို့၊ ဖျောင်းဖျ လို့ မရဘူး။ ငိုလို့ဝမှ တိတ်သွားကြပြီး ရှက်ကြတာပေါ့ ဆရာကြီးရယ်။ ချောများ ရှက်လို့ အပြင်လည်း မထွက်ခွံကြပါဘူးရှင်”

“အခြားဆရာများနဲ့ရော ပြမကြည့်ကြဘူးလား”

“ပြပါတယ် ... ဆရာကြီး”

“ပြတော့ ဘယ်လိုထူးခြားသတဲ့”

“တစ်နေ့ ပဲခူး ဘုရားကြီး၊ ဘုရားလေးက ပယောဂဆရာကြီး ဦးလက်ရှာဖွဲ့ဆိုသူကို ပင့်ပြီး ကျကြတာပေါ့ရှင်။ ဆရာကြီး ဦးလက်ရှာဖွဲ့လည်း အိမ်ခြံဝရောက်ရော ...”

[၃]

“အမယ်လေး ... အဖေရဲ့ သင်းတို့ပြောတော့ အဖေသေပြီဆို။
 ငါ့အဖေ မသေဘူး ... ငါ့အဖေမသေဘူး ... ဟီး ... ဟီး ...”
 “အဖေ ... အဖေ ... ပြန်လာပြီတော် ... ဟီး ...”
 “အဘိုး ... အဘိုး ... အမယ်လေး ... အဘိုးရဲ့ ... ဟင့် ...
 ဟီး”
 ခြံဝရောက်နေတဲ့ ဆရာကြီးဦးလက်ျာယုံကို ပြေးဖက်ပြီး မိသားစု
 တစ်စုလုံး ဝိုင်းငိုကြတာကလား။
 “ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ငါ့ကို မဖက်ပါနဲ့”
 “အဖေ ... အဖေရဲ့ ... ဟီး ...”
 “အို ... အို ... နေ ... နေကြပါဦး ... ဟ ... ဟ ... ဟ ... ငါ့
 ပုဆိုး ... ကျွတ် ...”
 “အဘိုး ... အဘိုး ... မသေဘူးနော် ... ဟီး ...”
 “ဟာ ... ငါ နင့်တို့အဘိုး မဟုတ်ဘူး။ နင် ... နင် ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“အို ... အဖေရဲ့ ... အဖေ ကျွန်မတို့ကို မမှတ်မိတော့ဘူး
 ထား ဟင်၊ ကျွန်မ အဖေသမီး စုဖုရားလေ”

“ဟာ ... မဟုတ်က”

“အဖေ ... သားလေ ... အဖေသမက်ကြီးလေ ... ဘုရင်
 မင်းခေါင်လေ”

ပယောဂကုမ္ပဏီလာတဲ့ ဘုရားကြီး၊ ဘုရားလေးက ဆရာကြီး
 ဦးလက်ျာယုံဟာ ဝိုင်းဆွဲဖက်ငိုကြလို့ ပုဆိုးပါ ကျွတ်လုလုဖြစ်၊ ဆေးလွယ်
 အိတ်ကြီးလည်း ပြုတ်ကျ။

နောက်ဆုံး လာပင့်သူနဲ့ အနီးဝန်းကျင် အိမ်ကလူတွေ ဝိုင်းဆွဲ
 ကြမှ အလွမ်းသည်၊ အငိုသည် (၆)ဦး ငိုရင်းတန်းလန်း အိမ်ပေါ်ကို တက်
 ခဲ့ကြတယ်။

ဆရာကြီး ဦးလက်ျာပြန်လည်း မျက်စိမျက်နှာ ပျက်လို့၊ နဖူးမှာ
 ထည်း ချွေးတွေ သီးနေပြီ။

ဆရာကြီးက ဘုရားစင်အောက်က ဖျာပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ရှေ့မှောက်
 မှာ အားရပါးရ ငိုနေတဲ့သူ (၆)ဦးကို ကြည့်ရင်းက ...

“တိတ်ကြစမ်း ...”

“အမယ်လေး ... အဖေရဲ့ ... မတိတ်ပါရစေနဲ့ ... ဟီး ...”

“အဖေ မသေဘဲပြန်ရောက်လာတာ ... ဝမ်းသာ ...”

“တိတ်လို့ပြောနေတယ်မဟုတ်လား ... တိတ်စမ်း”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟင့် ... ဟင့် ... ဟီး ...”

“အားရပါးရ ငိုပါရစေ ... အဖေကြီးရဲ့ ... အီး”

“နင်တို့ မတိတ်ဘူးလား”

“မြန်း ... မြန်း ...”

ဆရာကြီးက ပါးစပ်ကလည်းအော်၊ ကြမ်းပြင်လည်း လက်မီးခွဲ
 ရိုက်၊ ရိုက်လည်း ရိုက်ရိုက်ပါပဲ။ ရိုက်လေ ဟစ်ပြီးငိုလေမို့ ဆရာကြီး အော်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၀၀ * မောင်ညိုပိုင်(သန်လျင်)

လည်းမအော်၊ ငေါက်လည်း မငေါက်တော့ဘူး။ လွယ်အိတ်ထဲ လက်နှိတ် ပြီး ယွန်းဘူးလေးတစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ပြီး ရှုပ်တုပစ္စည်းလေးတစ်ခု ကို ညာလက်နဲ့ကိုင်ပြီး အင်္ဂါသည် (၆)ဦးရဲ့ရှေ့မှ ပြလိုက်ရော ငိုနေတဲ့ အင်္ဂါသည် (၆)ဦးဟာ ဆရာကြီးဦးလက်ရှာပြန်ရဲ့ ညာလက်ထဲက ရှုပ်တုကို အံ့ဩဟန် နဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး အင်္ဂါရပ်သွားရောတော်။

ကျွန်မတို့လည်း အံ့ဩသွားတယ်။

ဆရာကြီးရဲ့လက်ထဲက ရှုပ်တုက ကြေးရုပ်တုဘီလူး။

သန်လျက်ကို ညာလက်နဲ့မြှောက်ပြီး ကြိုးဝါးနေတဲ့ ကြေးဘီလူး ရှုပ်တု ဆရာကြီးရဲ့။ ဟိုအရင် ဆရာတွေဆို ဒီလိုရုတ်ခြည်း အင်္ဂါတိတ် အောင် ဟန်လို့၊ တန်လို့ မရဘူးရှင်။

အညာသားဆရာကြီးတစ်ဦးဆို အင်္ဂါမတိတ်လို့ နားအူပြီး ဒေါစွ ပြန်သွားတယ်။

ဒုတိယမြောက် ဆရာကြီးတုန်းက ငိုတဲ့လူကငို၊ ရယ်တဲ့လူက ရယ်နဲ့။

ဆရာကြီးကို ဝိုင်းဆွဲကြလို့။

နောက်ဆုံး ပယောဂဆရာကြီးက ‘ယီးမှမကုဘူး’ လို့ ဆဲပြီး အိမ် ပေါ်က ဆင်းပြေးရတယ်။

အခု ဘုရားကြီး၊ ဘုရားလေးက ဆရာကြီးက ကြေးရုပ်တု(နောင် သိရတာက အာဠာဝက ဘီလူးရုပ်တုတဲ့)ကို ပြလိုက်ရော ဒင်းတို့ အင်္ဂါရပ် သွားပြီး ကြေးဘီလူးရုပ်တုကို စူးစိုက်ကြည့်နေကြတယ်လေ။

သည်မှာ ဆရာကြီး ဦးလက်ရှာပျံ့က ဟိတ်ဟန်နဲ့မေးရော ...

အဘရေ။

“နင်တို့ ဘာတွေလဲ”

“နင်တို့အစွမ်းက ဒါပဲလားဟေ့ ဟင်”

“နင်တို့ တစ်ယောက်မှ ငိုသံမထွက်နဲ့၊ ဒါ ငါ့အပိန့်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ခပ် ...”

“ခပ် ... ခပ် ... ခပ် ...”

“ဟိုတစ်ယောက် ဘာအသံထွက်တာတုံးဟေ့”

“အဟတ် ... အဟတ် ...”

“ခပ် ... ခပ် ... ခပ် ... ခပ် ...”

“ဟေ့ ... နင်က ဘာရယ်တာလဲ ဟင်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

“ဟေး ... ဟေး ... ဟေး ... ဟေး ...”

“အဟား ... အဟား ... အဟတ် ... အဟတ် ... အဟတ်”

“ပေး ... ပေး ... ငါ့အရုပ်ပေး ...”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... မလုပ်နဲ့လေ။ အို ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ...”

ဆရာကြီးရယ် ... အင်္ဂါရပ်ပြီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရယ် လိုက်ကြတာနယ် ဆရာပျံ့ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးထိုးပြီး ခွက်ထိုးခွက်လှန် ဝိုင်း လှောင်ရယ်ကြတာ၊ ဝိုက်ကိုနှိပ်ပြီး ရယ်ကြတာ ... သိလား။

ဆရာကြီးမမျှာ ကြေးဘီလူးရုပ်တုကြီး ကိုင်ပြီး လက်တုနဲ့၊ မျက်လုံး ပြူးကျယ်လာသလို ကျွန်မတို့လည်း ဆရာကြီးအတွက် စိုးရိမ်စ ပြုလာ ကြတာပေါ့။

“ရပ်လိုက်ကြစမ်း ... ရပ် ... ရပ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

“အဟေး ... ဟေး ... ဟေး ... ဟေး ...”

“အဟတ် ... အဟတ် ... အဟတ် ... ခပ် ... ခပ် ... ခပ်”

“လုကြဟေ့ ... လုဟေ့ ...”

“ပေး ... ပေး ... ငါ့ဟာ ... ငါ့ဟာ ... အဲဒါ ... ငါ့ဟာ

ဟေ့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၁၀ ❀ ယောင်ျိုင်း(သန်လှင်)

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... အို ... လုပ်ကြပါဦးဟ ... ဟဲ့ ... အို ..”

(၆) ဦးသား အော်ဟစ်ရယ်ရင်းက ဆရာကြီးကို လုံးဝ ဂရုမစိုက် တော့ဘဲ ဆရာကြီးလက်ထဲက ကြေးနီလူးရုပ်တုကို သူ့ထက်ငါ ဝိုင်းလှ လိုက်ကြတာ။

ဆရာကြီးမယျာ ရုန်းလို့လည်းမရ။

ဝရုန်းသုန်းကားနဲ့ ဝုန်းသိုင်းကျနေစဉ်မှာပဲ ဝိုင်းကြည့်နေကြတဲ့ ရွာ ထဲက မိန်းမ၊ ယောက်ျား ဆယ်ယောက်ခန့်ဟာ ဆရာကြီး အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်မှာစိုးလို့ သင်းတို့ခြောက်ဦးကို ဝိုင်းဆွဲလိုက်ကြတာ ...

ပုဆိုးကျွတ်၊ ထမီကျွတ်ပဲ ဆရာကြီးရယ်။

တိုတိုပြောပြရရင် ...

ဆရာကြီး လက်ျာယုံဟာ ရှက်လည်းရှက် ဒေါသလည်းဖြစ်ပြီး ဆဲရေးတိုင်းထွာလို့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြေးသွားတော့တာပါပဲရှင်။

မရွှေခံနှင့် ဒေါ်ပိနဲ့တို့နှစ်ဦးရဲ့ စကားဆုံးတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆရာ ကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ နားထောင်ရင်းက ...

“တော်တော်ကို ဆိုးတာပဲကိုး”

“ဟုတ်ပါ၊ ဆရာကြီးရယ် ... အဲဒါ ... ဆရာကြီးဦးကန္တီရကို သွား ပင့်ကြလို့ ရွာကျောင်းဆရာတော်က မိန့်တာနဲ့ အဘဆရာကြီးကို လာရောက် မေတ္တာရပ်ရတာပါ ဆရာကြီးရှင်”

“သူတို့ကို ဆရာဘယ်နှစ်ယောက် ကုပြီးပြီတုံး”

“ဘုန်းကြီးဆရာရေး လူ ပယောဂဆရာရေးဆို ငါးဦးရှိသွားပဲ ပြီရှင်”

“ဘယ်လိုနေမျိုးမှာ အင်အရယ် ဖြစ်တတ်တုံးကွယ်”

“မနက်မိုးလင်း နေ့ ဖွန်းတည့်နဲ့ ညဉ့်သန်းခေါင်မျိုးမှာ ဖြစ်တာများ ပါတယ် ဆရာကြီး”

“သောကြာနေ့ကများ ငိုကြွားရည်လိုက်တာနယ် ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၂ * ဘေးညှိုး(သန့်လှိုင်)

“အစား ထမင်းဟင်းရော စားကြရဲ့လား”

“မစားတာ များပါတယ်ရှင်။ ဆွေမျိုးများက သနားကြလို့ ချက်ပြုတ်ပို့ပေး ကျွေးမွေးလည်း တစ်လုတ်နှစ်လုတ်ပဲ စားကြတယ်”

“ငိုရင် အချိန်ဘယ်လောက်ကြာကြာ ငိုတုံး”

“တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် ငိုတယ် ဆရာကြီး၊ နားလိုက်၊ သတိရရင် ငိုလိုက် ... ရယ်လိုက်ပါပဲရှင်”

“ကျွန်တို့အချိန် ဘယ်လိုနေကြလဲ”

“မောပန်းပြီး အိပ်တာလည်းရှိသလို၊ တိုင်မှီပြီး ငေးငေးငိုငို ဖြစ်နေတာ များပါတယ်ရှင်”

“ညည်းတို့ကရော ကာယကံရှင်များနဲ့ ဘယ်လိုတော်စပ်ကြတုံးကွယ်”

“ဆွေမျိုးသားချင်းပါ အဘဆရာကြီး”

“ကောင်းပြီ ...”

သို့ကလိုပြောပြီး ဆရာကြီးက ဘုရားစင်ရှေ့မှာ အတန်ကြာ အာရုံပြုသလို လုပ်နေတယ်။

ထူးခြားတာက ...

ကျွန်တော်တို့ဆရာကြီးဦးကမ္ဘီရဟာ ရောက်လာသူရဲ့ လက်ချောင်းတွေကို ပညာနဲ့ခွဲပြီး ‘ခေါင်းစွဲ’ မရှာဘူး။

“သမီးတို့ ပြန်နှင့်”

“ရှင် ... အဘဆရာကြီး မလိုက်ဘူးလားဟင်”

“အဘ အဖိတ်နေလာခဲ့မယ်။ သမီးတို့ ရေဆိပ်က စောင့်ကြိုနေကြပါကွယ်။ ရော ... ဒါလေးယူသွား”

ဒေါ်ပိနဲ့ဆိုသူက အဘဆရာကြီး လှမ်းပေးလိုက်သည့် ကျောက်ခဲကဲ့သို့သော ပစ္စည်းလေးကို လက်ဝါးနှင့်ဖက်နှင့် ခံယူလိုက်တယ်။

“ဒါကို ဘယ်လိုလုပ်မှမှာလဲ အဘဆရာကြီး”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကထိတ် * ၁၃

“အဲဒီပစ္စည်းကို ကာယကံရှင်များရဲ့ အိမ်ရောက်ရင် ဘယ်သူမှ မမြင်အောင် သောက်နေကျသောက်နေအိုးထဲ ထည့်ထားလိုက်၊ သူတို့ကို ဆည်း တိုက်၊ ပြီး ... ဘယ်သူလာသောက်တာလဲရှိလည်း ကြည့် ... မှတ်ထား၊ ဆရာကြီးရောက်ရင် သိချင်တယ်။ ကိုင်း ... သွားတော့”

“ကန်တော့ပါတယ် ဆရာကြီးရှင်”

“အိမ်း ... အိမ်း ... သာဓု ... သာဓု ... သာဓု”

“အဘ ... သမီးတို့ အဖိတ်နေ စောင့်နေမယ်နော်၊ မနက်နော်”

“အိမ်း ... မနက်ဆယ်နာရီလောက်ပေါ့”

သည်နောက် သူတို့နှစ်ဦး ပြန်သွားကြပြီးရော ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ...

“မောင်မှိုင်း ...”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာကြီး”

“အဖိတ်နေ အားရဲ့လား”

“အားပါတယ် ဆရာကြီး”

“အားရင် လိုက်ခဲ့။ မင်းအတွက် ပညာတစ်မျိုး ရနိုင်မယ်ကွယ်”

“စိတ်ချပါ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် ဆက်ဆက် မပျက်မကွက် လိုက်ခဲ့ပါ့မယ် ခင်ဗျ”

ချောင်းပြင်ကျယ်ပေါ်မှာ သမ္ဗန်များ၊ ပဲ့ထောင်ကြီး၊ ပဲ့ထောင်ငယ်
များ၊ လှေများဟာ အသွားနဲ့အပြန် ဆုံနေကြရဲ့ခင်ဗျ။ အချို့ပဲ့ထောင်ကြီး
တွေမှာ ကုန်တွေပါတယ်။

စပါး၊ အိုး၊ ဝါး၊ ဆန်အိတ်တွေလည်း မြင်ရတယ်။ မော်တော်
အချို့ကတော့ အသံချဲ့စက်တွေပါ ဖွင့်ထားကြသမို့ ဟင်္သာတထွန်းရင်နဲ့
အံ့တေးသိန်းတန်တို့ရဲ့ သီချင်းတွေကို မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ကြားနေရလေရဲ့
ဗျာ။

ချောင်းရှည်လျားထဲမှာ တစ်လှေနဲ့တစ်လှေ၊ ဒီမော်တော်နဲ့ ဟို
မော်တော်၊ ဟိုပဲ့ထောင်နဲ့ ဒီပဲ့ထောင် အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်ကြ၊ စားစရာတွေ
လှမ်းပစ်ပေးကြ ...

အရှိန်လျှော့ပြီး စကားရပ်ပြောကြ ...

“သမီး မပိနဲ့ ...”

“ရှင် ... အဖေကြီး”

ဒေါ်ပိနဲ့က 'အဘဆရာကြီး' လို့လည်း ခေါ်သလို အများတပည့်များ
ခေါ်သလို 'အဖေကြီး' လို့လည်း ခေါ်ထူးတယ်ခင်ဗျ။

“အဖေကြီးပေးလိုက်တဲ့ပစ္စည်း ကာယကံရှင်အိမ်က သောက်ရေ
အိုးထဲ ထည့်ထားရဲ့လားဟဲ့”

ကျွန်တော်တို့ ပဲ့ထောင်ဟာ ရေပြင်ပေါ်မှာ တစ်ရိပ်ရိပ်ပြေးနေ
တယ်။

“ရေအသစ်လဲပြီး အဖေကြီးပေးလိုက်တဲ့ 'ကျောက်ခဲ' လိုပစ္စည်း
လေး ထည့်ထားလိုက်တယ် ဖေကြီးရဲ့”

“ဟုတ်ပြီ ... ဟို ... ငိုလိုက်ရယ်လိုက်တွေရော သောက်ရဲ့လား
သမီးရဲ့”

“သောက်တယ် ဖေကြီးရေ ...”

“အေး ... သောက်တော့ ဘယ်လိုထူးခြားတုံးဟဲ့ ပြောပါဦး”

ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ဦးတို့ အဖိတ်နေ့မှာ ထန်းလည်ပြတ်
ရွာ သွားမည့်ရေဆိပ်ကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်။

ဒေါ်ပိနဲ့က အသင့်ကြိုလို့ခင်ဗျ။

“စောင့်နေတာ ကြာပလားဟေ့ သမီး”

“မနက်မိုးလင်းကတည်းကပဲ အဘရေ ... ပေးပေး အဘ”

“နေပါစေ သမီး၊ ရတယ်။ ဘယ်လှေနဲ့သွားမတုံး”

“ဟိုး ... ပေါင်းဝန်းနဲ့ လှေပဲ ဆရာကြီး။ လှေသမားက ကျွန်မ
မောင်လေးပဲရှင့်”

“ဟုတ်လား ...”

ပေါင်းဝန်းစက်တပ် ပဲ့ထောင်လှေကြီးပေါ်ကို ကျွန်တော်တို့တက်
ပြီး နေရာကျရာ ပဲ့ထောင်လှေကြီးက တကူတကူ စက်သံပေးပြီး
ချောင်းပြင်ကျယ် ရေပြင်ပေါ်ကနေ ဟိုး ... အရှေ့ရူးရူးကို ဦးတည်သွား
တော့တယ်။

၁၁၆ ❁ ထောင်ပြိုင်(သန်လှိုင်)

“အံ့စရာတော့ ကောင်းပါ့... အဖေကြီးရယ်။ ရယ်လိုက်နိုလိုက် ဝပြစ်ကတည်းက အစာမစားသလောက်ရှိတဲ့ အဲဒီမိသားစုဟာ အဆပစ္စည်းလေးစိမ်ထားတဲ့ သောက်ရေလည်းသောက်ပြီးရော အစားအစာ စားကြပါရော... အဖေကြီးရယ်။ ကျွန်မတို့ အမျိုးတွေလည်း သူတို့ ထမင်း ပြန်စားလာတာမြင်တော့ ဝမ်းသာကြတာပေါ့။ အဲဒါ ဟိုအိမ်ဒီအိမ် ချက်ပြုတ်ပို့ပေးကြတာ နေ့စဉ်ပဲ။ ဝပြစ်တဲ့နေ့ကစပြီး ပိန်ချိုးချောင်ကျနေတာ။ အခု အသားအရည် စိုစပြုပေါ့... အဖေကြီးရဲ့”

“ဒါဆို အရင်လို ငိုကြသေးလားဟဲ့”

“ငိုတာတော့ ငိုပေါ့အဖေကြီးရယ်။ ဆိုးတာက သန်းခေါင်သန်း လွဲ ဟစ်ပြီးငိုကြတော့ ရွာထဲက အိမ်နီးနားချင်းတွေ အိမ်လို့မရဖြစ်တာ အဆိုးဆုံးပဲ အဖေကြီးရေ”

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့စီးလာတဲ့ ပဲ့ထောင်လှေဟာ နှစ်နာရီခန့်မောင်း ပြီးရော ရေဆိပ်ကမ်းတစ်ခုမှာ ထိုးကပ်လိုက်တယ်ခင်ဗျ။

“အဘဆရာကြီး...”

“ဟဲ့... ငါ့ကိုခေါ်တာ ဘယ်သူတုံး”

“သမီးလေ အဘဆရာကြီးရဲ့ မရွှေဖဲပါရှင့်”

“ဖြော... သမီး မရွှေဖဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်။ ပေး... ဆရာကြီး အိတ်တွေပေး။ ဖြည်းဖြည်း ဆင်း။ မောင်ဆိုင်နဲ့ဒေါ်ပိန် ဆရာကြီးကို တွဲကိုင်ပေး။ ဟို... မောင်ကြီး ရော ရရဲ့လား”

“ရပါတယ် နှမရေ ဆင်းလို့ရပါတယ် ခင်ဗျ”

ကျွန်တော်တို့ ပဲ့ထောင်လှေကြီးပေါ်ကနေ ကမ်းနဖူးပေါ်လည်း ရောက်ရော လှေစီးခရီးသွားအချို့ ရေဆိပ်ကိုဆင်းလာတာကို မြင်ရတယ်။ မရွှေဖဲတို့နှင့်လည်း ပြောကြဆိုကြတယ်။

ဒီမှာ ထူးခြားတာက ဆံပင်ဖားလျားချထားတဲ့ မိန်းမကြီးနှစ်ယောက် နဲ့ မိန်းမရွယ်တစ်ယောက်ပဲဗျ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့် မိန်းမဝဝကြီးက တစ်ယောက်၊ အသက်ငါးဆယ်ခန့် မိန်းမ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် အသားမည်းက တင်ယောက်၊ တစ်ယောက်က အသက်သုံးဆယ်အရွယ်ခန့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်တောင့် မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း ခပ်ချောချော အမျိုးသမီးတစ်ဦး။

သူတို့သုံးဦးစလုံး ဆံပင်ရှည်တွေ ဖားလျားချပြီး ရေဆိပ်ညောင်ပင် အောက်ကနေ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုကို ခါးထောက်လို့ကြည့်နေကြတာရယ် ဗျ။

သူတို့ကြည့်နေပုံက စူးစူးရဲရဲ အာရုံစိုက်ကြည့်နေပုံမျိုး။

“ဆရာကြီး...”

“ဘာတုံး... မောင်မိုင်း... ပြော”

“ရှူး... တိုးတိုး”

“အေး... ပြောပါ... ပြော”

“ဟို.. ဟို.. ဆံပင်ဖားလျားချ မိန်းမသုံးယောက် ကျွန်တော် တို့ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်”

“မိန်းမသုံးယောက်...”

“ဟုတ်တယ်... ဆံပင်ဖားလျားချလို့ခင်ဗျ”

“ဘယ်နေရာမှာတုံး မောင်မိုင်း”

“ရေဆိပ်အောက် ရှေ့က ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်အောက်မှာ”

ကျွန်တော်က တိုးတိုးပြောလိုက်ရော ဆရာကြီးက ညောင်မှတ် ဆိတ်ပင်ကြီးအောက် (ညောင်ပျဉ်းနှင့် အမျှင်အတန်းများကျနေတဲ့ ညောင်ပင်) ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရော။

အမ်မယ်... မိန်းမသုံးယောက်က မြန်လိုက်တာရယ်။

ဖျတ်ခနဲ နောက်ကျောခိုင်းလိုက်ပြီး ညောင်ပင်မှာကပ်ခိုက်ထားတဲ့ နတ်စင်လေးကိုကိုင်လို့ စကားပြောနေသလိုမျိုး လုပ်လို့ဗျ။

“ဟိုသုံးယောက်လား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၁၀ * ဆောင်ပုဒ် (သန်လှိုင်)

“ဟုတ်”

“နေပါစေ ... သွားမကြည့်နဲ့။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား”

ကျွန်တော်လည်း ဆရာကြီးစကားကြောင့် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ သူတို့နဲ့မလှမ်းမကမ်းကနေ ရွာခံအမျိုးသမီးများနဲ့အတူ ဖြတ်သွားလိုက်ကြ တယ်။

ဒီလိုသွားနေရင်းက ကျွန်တော် ကြက်သီးဖြန်းခနဲထပြီး ခေါင်းနုပန်း ကြီးသလိုဖြစ်သွားတာနဲ့ ဖျတ်ခနဲ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်မိလိုက်ရော ...

ဝဝပြုံး ဆံပင်ဖားလျားကြီးနဲ့ မိန်းမကြီးက ကျွန်တော့်ကိုဘက် ကိုလက်ညှိုးဆန့်တန်း ထိုးပြလိုက်လို့ ကယျာကယာ မျက်နှာပြန်လှည့်ပြီး အဘဆရာကြီးတို့နောက်ကို ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးလိုက်ခဲ့လိုက်တော့တယ် ဟေ့။

[6]

ကျွန်တော်တို့ လူနာရှင်များအိမ်ကိုရောက်ရော ကြုံရပါလေရော ဟေ့။

လူနာရှင် အဖေနဲ့အမေ ...

ပြီး ... သမီးပျိုလေးယောက်။

မိန်းမပျိုလေးယောက်ကလည်း အမွှာမွှေးတွေလား မှတ်ရပါ့ဗျာ။ ချောလိုက်လှလိုက်တာ ငေးယူရမတတ်ပဲခင်ဗျာ။

ရွာကြီးရဲ့ ကွမ်းတောင်ကိုင်တွေတဲ့။

“အမယ်လေး ... အဖေရဲ့ ဟီး ...”

“အဖေ ... အဖေ ... အဖေပြန်လာပြီနော်။ ဖြစ်ရလေ အဖေ ရဲ့ ဟီး ...”

“အဖေကြီးရေ ... အဖေကြီးရဲ့ ဟီး ... ဟီး ... ဟင့် ... အီး ...”

မြတ်စွာဘုရား ... ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ဦးလည်းမြင်ရော အဖေရေ ... အဖေကြီးရေနဲ့ ရင်ထုပြီး ငိုကြွပါရောဗျာ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၂၀ * ထောင်ညိုပိုင်(သန်လျင်)

ဒေါ်ပိနဲ့တို့ ဆရာကြီးအိမ်မှာ ပြောခဲ့တာမျိုးနဲ့တော့ တူနေပြီများ။

“ဆရာကြီး ဘယ်လိုကြီးလဲဟင်”

“နေပါစေ ... ငိုပါစေ ... မျက်ရည်ပေါ်လို့ငိုတာ ငိုစမ်း”

ဒီမှာ သားအမိသားအဖ ခြောက်ယောက်ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်ပြီး ရင်ထုခိုလိုက်၊ ကြမ်းပြင်မှာ လူးလိုပုံငိုလိုက်၊ ကြမ်းပြင်ကို လက်ဝါး နှင့်ပုတ်ပြီးငိုလိုက် ...

သူတို့ခြောက်ဦးငိုနေပုံက သေသွား၊ ကွယ်လွန်ရှာပြီဖြစ်တဲ့ အဖေ အဘိုးတို့ ကိုယ်ထင်ပြလို့ မြင်ပြီး ရွိုက်ကြီးတင် ဝမ်းနည်းဝမ်းလို့က် ငိုနေပုံမျိုးပါများ။

“ဟဲ့ ... ငသောင်းနဲ့ မိကြည်စိန်၊ မငိုနဲ့ ရပ်တော့။ ဒါ ... ငါ တို့ဆရာကြီးဟဲ့။ နင်တို့ဝေဒနာ ရောဂါကို ကုပေးမလို့ လာခဲ့တာ ရပ်တော့”

“အမလေး ... အဖေရဲ့ ... သေပုံဆန်းလို့ပါတော် ဟီး ...”

“ဟာ ... မိကြည်စိန် ... တော်တော့ဆိုနေဟာ”

“အဘိုးရေ ... အဘိုးရဲ့ ... ဟီး”

“ကျွန်မကို အချစ်ဆုံးဆို အဖေကြီးရဲ့ ... ဟီး .. ဟီး ...

ဟီး”

အကုန်လုံးပါပဲများ။ ပြောလေ ငိုလေး။

“မပိနဲ့ ... သမီးရေ”

“ရှင် ... အဖေကြီး”

“ငိုပါစေ ထားလိုက်”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ...”

သူတို့မိသားစုခြောက်ဦးဟာ အမျိုးမျိုး ဖွဲ့နွဲ့ပြီးငိုတာ နာရီဝက် ကျော်သွားပြီ။ မျက်ရည်သုတ်လိုက်၊ နှပ်ချေးညစ်လိုက်၊ တံတွေးထွေးလိုက်၊ ကြမ်းပြင်ကို လက်ဝါးနှင့်ရိုက်လိုက်။

ခေါင်းချင်းဆိုင်ဖက်ပြီး ငိုလိုက်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဒီလို အင်သန် ငိုကြောရှည်တာမျိုး ဘယ်အသုဘအိမ်မှာမှ

မတွေ့ဖူးဘူး။ ဘုရားစူးရပါစေရဲ့များ။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နာရီနီးပါးကြာ ငိုနေတာ မရပ်သေးဘူး။

ဒီမှာ ငိုရင်းကနေ သူတို့က ထခုန်ပြီး ကြမ်းချင်ပုံ ပြလာပါရောများ။ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ယိမ်းယိမ်းထထ ဖြစ်နေကြတယ်။

အဘဆရာကြီးက လွယ်အိတ်ထဲက ဆေးတောင့်မြေဖြူတစ်ချောင်းထုတ်ပြီး ရှေ့မှာ စည်းသုံးစည်း တားလိုက်တယ်ခင်ဗျ။

တော်သေးတာပေါ့များ။

ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း ...

မိသားစု အင်သည်ခြောက်ဦးရယ် ...

ထမီ၊ ပုဆိုး တို့တို့ပြင်ဝတ်လိုက်ကြပြီး ဆရာကြီးကို လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုး၊ အပြစ်၊ အဆဲတွေပြောပြီး ပွဲကြမ်းမလို့ ပြေးဝင်လာကြတာ။

ဒီမှာ ဆရာကြီး တားလိုက်တဲ့ မြေဖြူစည်းကိုနင်းမိပြီး ...

“အမလေးဗျ ...”

“အား ...”

“ပူတယ် ... ပူတယ် ..”

“အဖေရေ ... ပူလိုက်တာတော့ အား ...”

“ပူတယ်တော့ အမလေး ... ပူတယ်တော့”

အံ့ဩစရာပါပဲများ။ မြေဖြူစည်းကို နင်းမိဝင်မိလိုက်တဲ့ သူတို့ အင်ကြမ်းခြောက်ဦးဟာ ခြေဖဝါးတွေကို လက်နှင့်ဆုပ်ပြီး ပူလွန်းလို့ ထွန်ထွန်လူးဖြစ်ကုန်တာကို ကျွန်တော်အပါအဝင် ရွာသူရွာသား ဆွေမျိုးသားချင်း တွေမြင်ပြီး အံ့ဩကုန်ပါရောများ။

သူတို့ခြောက်ဦးဟာ ဆရာကြီးကို ညစ်ညမ်းစွာ ဆဲရေးတိုင်းလွှာပြီး နောက်တစ်ကြိမ်ရန်ပြုဖို့ ပြေးဝင်ပြန်တယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၂၂ * ဘေးညှိုး(သန်လျင်)

မြေဖြူစည်းကို နင်းမိတာနဲ့ ...

အမလေး ... အဘလေး တ၊အော်ပြီး ဖင်ထိုင်လဲကျ၊ မြေဖမ်း

ကိုကိုင်ပြီး ပူလို့ အော်ဟစ်နေကြပါရော။

“ဟဲ့ ... အယုတ်တမာတွေ ထိုင်လိုက်ကြစမ်း ...”

“တောက် ...”

“ဟင်း ... ဟင်း ...”

“အမယ် ... ငါ့ကိုများ တောက်ခတ်လို့၊ ခုချက်ချင်း ထိုင်လို့

ပြောနေ မဟုတ်လား”

“မ ... ထိုင် ... ဘူး ... ဟေ့ ...”

ကြည့်စမ်းပါဗျာ ...

အမေလုပ်သူမိန်းမက ကျုံးအော်ပြောလိုက်တာ ...။

“ငါ ... တို့ ... ကို ... ဘာ ... မှတ် ... လို့ ... တုံး ...

ဟင်း ... ဟင်း ...”

ဒီမှာ အဘဆရာကြီးက ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သလို လုပ်နေကြတဲ့ သူတို့
ခြောက်ဦးကို သာယာညင်းညင်းသံနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

“ကောင်းပါပြီ၊ သင်တို့ ဘာတွေပါလဲ ပြောပါ”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ...”

“ဟူး ... ဟူး ... ဟူး ... ဟူး ...”

“ဖြောက် ... ဖြောက် ... ဖြောက် ... ဖြောက်”

“ဖတ် ... ဖတ် ... ဖတ် ... ဖတ် ...”

သူတို့ခြောက်ဦးဟာ နတ်ဝင်သည်တွေလိုလို၊ တစ်စုံတစ်ခုသော

ပယောဂ ပူးဝင်နေသလိုပဲဗျာ။

လက်ဝါးချင်းပွတ်လိုက်၊

သွားချင်း ဖျစ်ဖျစ်မည်အောင် ကျိတ်လိုက်၊

လက်ဝါးချင်း အသံမည်အောင်ရိုက်လိုက်၊

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဟူး ... ဟူး ... ဟီး ... ဟီး ... အော်လိုက်၊

ကတုန်ကရီ၊ ကယိမ်းကယိုင် ဖြစ်နေကြတယ်။

“ပြောပါ ... သင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဘာ ... မကျေနပ်လို့ပါလဲ”

“ဘာများ အလိုရှိလို့ ဒီမိသားစုခြောက်ဦးကို နောက်ယုတ်ပူးဝင်
အရက်ရအောင် လုပ်ရပါသလဲ ပြောပါ။ သင်တို့ကျေနပ်အောင် ကျွန်ုပ်
တို့အားလုံးက ဘာလုပ်ပေးရပါမလဲ ပြောပါ”

ဒီမှာ အမေလုပ်သူ မကြည်စိန်ဆိုသူ နတ်ဝင်သည်လိုမိန်းမက
ဆရာကြီးကို လက်ညှိုးထိုးရင်း ခုန်ခုန်ပြီးပြောလိုက်တယ်။

“နင် ... နင် ... နင် ...”

“ကျွန်ုပ်လား”

“အေး ... အေး ... အေး ...”

“ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြောပါ”

“နင် ... နင် ... ထွက် ... သွား ... ခု ... ထွက်သွား”

“ဟင် ...”

“နင် ... ပြန် ... ပြန် ... မပြန်ရင် နင်တို့ဆရာတပည့် ...”

အလို ...

“နင်တို့ နှစ်ဦးစလုံး အ ... အသက် ... ပျောက်ပြီမှတ်။ သွား

ငါ ... တို့ ... နယ် ... မြေ ... က ခုချက်ချင်း ထွက်သွား ... သွား”

ကျွန်တော့်ကိုပါ သူတို့ခြောက်ဦးက လက်ညှိုးထိုး ငေါက်ပြောနေ
လို့ ကျွန်တော်လည်း ကြက်သီးထ၊ ခေါင်းနပန်းကြီးနေပြီဗျာ။

အဘဆရာကြီးနဲ့လိုက်လာတာ ...

မှားတော့မှားပြီနဲ့ တူပါရဲ့။

ဘုရား ... ဘုရား ... ဘုရား ...။

သူတို့ခြောက်ဦးက လက်ညှိုးဆယ်နှစ်ချောင်း ဆန့်တန်းထိုးပြီး

ယိမ်းထိုး ရှေ့တိုးနောက်ငင် အော်ဟစ်နှင်လွှတ်နေကြတာဗျာ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၂၅ • ဆောင်ပုဒ်(ဆန်းလျင်)

ဝိုင်းကြည့်နေကြတဲ့ လူတွေလည်း စိုးရိမ်စပြုကြလို့။

အလျင်ဆရာကြီးတွေလို ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျ အောင် ပြေးရလိမ့်မယ်နဲ့တူခဲ့လို့ တိုးတိုးဝေဖန်တာကို ကျွန်တော် ကြားနေရတယ်ခင်ဗျ။

အခြေအနေမဟန်ရင် အမြန်ပြေးဖို့ ပြေးပေါက်ကိုလည်း မသိမသာ လှည့်လှည့်ကြည့်နေရတယ်။

“သွားလို့ ပြောနေတယ်၊ ဆရာစုတ်ရဲ့။ နားကန်းနေလား”

“ဟင် ...”

“နင်လို ဆရာစုတ်ကများ ငါတို့ကို လာစမ်းတော့ ဟီး ... ဟီး ... ဟင် ... ဟင် ... ဟင် ... ကဲဟာ”

“ဝုန်း ... ဝုန်း ...”

“ဝုန်း ... ဝုန်း ... ဝုန်း ... ဒုန်း”

ဘုရားရေ ... ခြောက်ယောက်ပါးစင်ကနေ မြင်းဟီသံလိုလို အသံ တွေပြုပြီး အိမ်ပေါ်မှာ ခုန်နေကြတာ အိမ်ပါ သိမ့်သိမ့်တုန်နေပြီများ

“ဘ ... ဆ ... ရာကြီး ...”

“ဂျီး ...”

“ဟန် ... ဟန် ... ပျံ ... မလားဟင် ... ဟင် ...”

“အသာနေစမ်းပါ”

ဒီမှာ အဘဆရာကြီးက ရေတစ်ဖန်ခွက် တောင်းယူလိုက်ပြီး ဆေး တောင့်တစ်တောင့်ကို ရေဖန်ခွက်ထဲ ထိုးဓမ္မ ဆယ်သိမ်းလိုက်ရင်း ...

“ငါ ... ငါ ... မင်းတို့ခြောက်ဦးကို မေတ္တာနဲ့ပြောပါတယ်။ ရပ်ကြပါ”

“မရပ်ဘူး ... လုံးစ မရပ်ဘူး”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“အား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“အဟတ် ... အဟတ် ... အဟတ် ... ဟေး ... ဟေး ... ဟေး ...”

အဘဆရာကြီးက သုံးကြိမ်သုံးခါ မေတ္တာရပ်ခံလိုက်တယ်။ သူ တို့ကလည်း ရှေ့တိုးပြီးရယ်လိုက်ကြ၊ ကြိမ်းဝါးဆဲရေးလိုက်ကြနဲ့ ပိုပြီး ပွဲက ကြမ်းလာတုန်းမှာပဲ ...

အဘဆရာကြီးက ရေကို ဘယ်ညာ လက်ညှိုးအစုံနဲ့ မွှေလိုက်ပြီး မန္တန်တစ်ပုဒ်ကို အသံမထွက် ရွတ်ဆိုပြီးနောက် ...

“အားလုံးရပ် ...”

“မ ... ရပ် ... ဘူး”

“ရပ်ကြ”

“လုံးဝ ... မရပ်ဘူးဟေ့”

“နောက်ဆုံးပြောမယ် ... ချက်ချင်းရပ်”

“မရပ်ဘူးဟေ့ ... မရပ်ဘူး”

“ကိုင်းဟာ ...”

“ဖြန်း ...”

“အမလေးတော့”

“အား ... သေပါပြီဗျ”

“အမလေး ... အမလေး ... အား ... အား”

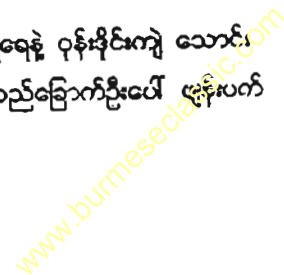
“ပူတယ် ... ပူတယ် ... စပ်တယ် ... အား ... အား ... အား ... အစ် ... အစ် ... အစ် ... အ ... အ ... အ ...”

“ဝုန်း ...”

“ဘုန်း ...”

“ဝုန်း ...”

ဆရာကြီးဟာ လက်က ရေဖန်ခွက်ရှိရေနဲ့ ဝုန်းဒိုင်းကျ သောင်းကျန်း ဟင်အော်ဆဲရေးနေတဲ့ လူ၊ ပယောဂသည်ခြောက်ဦးပေါ် ဖြန့်ပတ်

၁၂၆ * ဆာဗီဗိုင်း(သန်လျင်)

ထည့်လိုက်ရော ပယောဂဝင်ဟန်ရှိသူ ခြောက်ဦးဟာ အစီအရင်ရေမန်းထိ မှန်ပြီး လူးလွန်အော်ဟစ် လဲကျကုန်ပါရောများ။

ပါးစပ်ကလည်း ပူတယ်၊ စပ်တယ်၊ အောင့်တယ်၊ အော်ဟစ် ပြောရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဒဏ်ရာရမြွေများ လူးလွန်သလို လူးလွန်ရင်း ခူးပေါ်ပေါင်ပေါ်နဲ့ သတိလစ်မေ့မြောကုန်ပါရောလားများ။

“အဘ ... အဘ ... သူတို့ ... ဘယ်လိုဖြစ် ...”

“မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့ သမီးတို့။ သူတို့ အိပ်ပျော်သွားကြပါပြီ။ အားလုံး ကို ရွှေပြီး ဖျာပေါ်မှာ အကျအန နေရာချပေးလိုက်ကြပါ။ မစိုးရိမ်ကြ ပါနဲ့”

ဒါနဲ့ မရွှေခံတို့ ဆွေမျိုးများ၊ အသိများက သူတို့ရဲ့ ထမီ၊ ပုဆိုး များကို ဖုံးပိတ်ပေးပြီး ဖျာတွေ၊ ခေါင်းအုံးတွေချလို့ ပွေယူနေရာချ၊ စောင် ခြံပေးလိုက်ကြတယ်။

မကြာခင်မှာ သူတို့ပါးစပ်ကနေ မူး ... ခလောနဲ့ ဟောက်သံတွေ ကြားလိုက်ရတော့တယ်။

“အဘ ... ဘယ်လိုရှိလဲဟင် ...”

“ကြမ်းတယ် ... သမီး”

“သူ ... သူတို့ ဘာ ... ဘာတွေဝင် ...”

“နောက်မှ အဘ ရှင်းပြပါမယ်။ အခု အဘပြောသလို လုပ်ကြ ပါ”

“ပြောပါ အဘ၊ သမီးတို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြောပါ”

“အဘဆရာကြီး ... သားတို့ကိုလည်း ခိုင်းပါခင်ဗျာ”

“အေး ... ဟုတ်ပြီ။ သမီးကြီး လုပ်ရမှာက ဒီအိမ်ကဆွဲအုန်း (အိမ်တွင်းအုန်း)ကို ချက်ချင်း အသစ်လဲပေးကြပါ”

“စိတ်ချပါ အဘ၊ ခုချက်ချင်း လုပ်ပါမယ်ရှင်”

“ဘုရားစင်ပေါ်က ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကို ရေသန့်စင်ပြီး ဘုရားပန်း အသစ်လဲပါ”

“လုပ်ပေးပါ့မယ် အဘ”

“သစ်သီးရသမျှနဲ့ ဆွမ်းကပ်ပါ”

“စိတ်ချပါ အဘ၊ လုပ်ပေးပါ့မယ်”

“သားတို့က ...”

“ဟုတ်ကဲ့အဘ၊ ပြောပါ၊ ခိုင်းပါခင်ဗျ”

“ခု ... ခြံစည်းရိုးကိုဖျက်ပြီး လူ့အင်အားနဲ့ ဒီမနက်ပိုင်းအပြီး ခြံစည်းရိုးအသစ် ကာပေးပါ”

“ရတယ် အဘ၊ ကျွန်တော်တို့ လူ့အင်အား ရှိပါတယ်။ လုပ်ပုံ မယ်ခင်ဗျ”

“ဒီရွာမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း ရှိတယ်နော်”

“ရှိပါတယ် အဘ”

“ဒီနေ့ညနေ လေးနာရီမှာ သံဃာဆယ်ပါးပင့် ပရိတ်တရားနာမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“ခြံကိုလည်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ အမှိုက်တွေ မီးရှို့၊ ဝင်းတံခါးအသစ် ပါလုပ်။ ကိုင်း ... စလုပ်ကြတော့”

သူတို့ အသီးသီး နေရာကထလို အဘဆရာကြီးခိုင်းတဲ့ အစီ အစဉ်များကို ချက်ချင်း ဆောင်ရွက်ကြတော့တယ်။

ဟို ပယောဂခြောက်ဦးကတော့ တခူးခူးနဲ့ အိပ်မောကျလို့။

ဒီမှာ မရွှေခံက အိမ်တွင်းအုန်းဟောင်းကို ချလာလို့ ...

“သမီး ...”

“ရှင် ... အဘ”

“ဒါ ... ဆွဲအုန်းအဟောင်းမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“ပေးစမ်း ... ဓားမပါ ယူခဲ့”

၁၂၀ * မောင်ညိုပိုင်(သန်လျင်)

မရွှေခံက ဆွဲအုန်းသီးအဟောင်းကို ပေးခဲ့ပြီး ထင်းခွဲစားမကို ယူခဲ့လိုက်တယ်။

ဆရာကြီးက အများရှေ့မှာပဲ ဆွဲအုန်း အုန်းသီးကို အခွံချွတ် လိုက်ပြီး ...

“မရွှေခံ ...”

“ရှင် ... အဘ”

“ညည်း ... အုန်းသီးခွဲတတ်လားကွဲ့”

“ခွဲတတ်ပါတယ် ရှင်”

“ခွဲစမ်းဟေ့”

ဒါနဲ့ မရွှေခံက ရွာသူအများရှေ့မှာ အခွံချွတ်ထားတဲ့ ဆွဲအုန်းသီး ဟောင်းကို စားမနဲ့ခွဲလိုက်ရော ...

“ခွမ်း ...”

“ဒေါက် ...”

“ဟင်း ...”

“ဟဲ့ ...”

“အလိုလေးတော် ...”

အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်တာရယ်များ၊ ကျွန်တော့် တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ်မှာ ဒီလို အံ့ဖွယ်မျိုး မပြင်ဖူးပါဘူးများ။

ကြည့်စမ်း ... အုန်းသီးနှစ်ခြမ်းလည်းကွဲရော အရေခမ်းနေတဲ့ အုန်းနှစ်ခြမ်းက ဖွေးနေတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခု ဒေါက်ခနဲ ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျလာပါ ရော။

ကောက်ယူကြည့်လိုက်တော့ ...

လူသွားတစ်ချောင်း ...

သွားက လူအံ့သွား။

“အဘ ... ဒါ ... ဒါက ဘာသဘောလဲ ဟင် ... ဟင် ...

လူသွားတစ်ချောင်း အုန်းသီးထဲကျလာ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“တိုက်တာ”

“တိုက်တာ ... ဟုတ်လား။ ဘာတိုက်တာလဲ အဘရယ်”

“နတ်ကို အစိမ်းတိုက်တိုက်ပြီး ခိုင်းတာ”

“ရှင် ...”

“ဘယ် ... သူ ... ခိုင်း ... တာလဲ ... ဟင် ... ဟင် ...”

“အဆင်ပြေ ကဝေအကြီးစားတွေပဲ”

“ဘုရားရေ ...”

“အမလေး ... ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ”

“ဘုရား ... ဘုရား ... ဖွ ... ဖွ ...”

“အဘ ...”

“ပြော ... သမီး”

“ဒါ ... ဒါ ... ကဝေတိုက်လို့ ပြောတာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ... နတ်ကိုတောင် လိုသလိုခိုင်းနိုင်တဲ့ ကဝေအကြီး စားတွေရဲ့ လက်ချက်ပဲ”

“သူတို့ ဘာကြောင့် ... ဒီ ... ဒီလို မိသားစု တစ်စုလုံးကို အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်အောင် လုပ်ရတာလဲ အဘရယ် ဟင် ...”

“အကြောင်းရှိလို့ အကျိုးဖြစ်တာပေါ့ သမီးတို့ရယ်။ မကြာခင် ဘယ်သူ ဘာကြောင့် လုပ်ရတယ်ဆိုတာ အဖြေပေါ်လာပါလိမ့်မယ်”

“ကိုင်း ... မောင်မိုင်းရေ ...”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာကြီး”

“အဲဒီအုန်းသီးထဲက ကျလာတဲ့ လူအံ့သွားကို စက္ကူနဲ့ထုပ်ယူခဲ့”

[၇]

ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့် ပယောဂအိမ်ကနေ ထွက်လာတော့ ရွာသားဆယ်ယောက်ခန့်ဟာ ခြံစည်းရိုးဟောင်းကိုဖျက်ပြီး ဝါးတွေခုတ်လို့ ခြံစည်းရိုးအသစ်ကို တက်တက်ကြွကြွ လုပ်နေကြတယ်ခင်ဗျ။

ဆရာကြီး ဦးဂန္ထီရဟာ ဆေးလွယ်အိတ်ဖောင်းဖောင်းကြီးလွယ် ပြီး ရှေ့ကနေ သုတ်သုတ်သွားရင်းက လမ်းသွားလမ်းလာတစ်ဦးကို ရပ်မေး လိုက်တယ်ဗျ။

“လူကလေး ... ဒီနားမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ မရှိဘူးလား ကွယ်”

“ရှိပါတယ် ခင်ဗျ။ ဟိုရှေ့က စာသင်ကျောင်းရှေ့မှာပါ ခင်ဗျ”

“ကျေးဇူးပါပဲ လူကလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ”

ရွာသူရွာသားတွေက ပြောတာဆိုတာ ယဉ်ကျေးကြတယ်။ မြို့ကြီးတွေနဲ့ ဝေးပေမယ့် စီးပွားရေးကောင်းကြတယ်။ ဝတ်ပုံစားပုံကလည်း သန့်ပြန့်ကြတာများတယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဆရာကြီး ငိုက်ဆာနေလို့လား”

“အေး ...”

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်သားဆိုတဲ့ ကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး စားစရာများမှာလို့ အားရပါးရ စားကြတာပေါ့ဗျ။ ဒီမှာပဲ ဆရာကြီးက ပလာတာရိုက်နေတဲ့ ကုလားထံသွားစကား ပြောပြီး ဂျုံနယ်ပြီးသား လက်သီးဆုပ်ခန့်ကို ယူလာတယ်။

“ဆရာကြီး ဂျုံနယ်ပြီးသားက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“လုပ်စရာရှိလို့ပေါ့ကွာ ... စား သွားကြစို့ဟေ့”

“ဆရာကြီး ... စားလို့မပြီးသေးဘူးလေ”

“မင်းကလည်း တုံးပါ့ကွာ။ ဟေ့ကောင် ... ငါ ဒီကိုလာတာ စားချင်သောက်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီဂျုံနယ်ပြီးသားကို လိုချင်လို့ ... မြန်မြန်ထ ... လိုက်ခဲ”

ကျွန်တော်ဗျာ .. အတင်း စားစရာတွေ ပါးစပ်ထဲသွတ်၊ လက်ဖက်ရည်နဲ့ အမြန်မျှောချ။ ငွေရှင်းပြီး ဆရာကြီးသွားရာနောက်ကို အပြေးလိုက် ခဲ့ပါရရောဗျ။

ဒီလိုနဲ့ မေးရင်းမမ်းရင်း ရွာတော်ရှင်နတ်ကွန်းလုပ်ထားတဲ့ ညောင်ပင်အောက်ကိုရောက်ရော ...

ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်မှာထိုင်ပြီး ဂျုံပျောနဲ့ ထူးဆန်းတဲ့အရုပ်တစ်ခုကို လုပ်နေပါရောဗျ။

မကြာပါဘူးဗျာ ... ထူးဆန်းလှတဲ့ ဘီလူးမကျ၊ လူမကျ အရုပ်တစ်ခု ဖြစ်သွားပါရော။

သေသေချာချာကြည့်ရင် ... ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ပုံဆိုးပန်းဆိုး မျက်နှာနှင့် မိန်းမပုံမို့ အစွယ်လိုလိုတောင်ပါပြီး မျက်လုံးက ပြူးလို့။

ရင်သားနှစ်ခုကို တွဲလောင်းချပြီး ဆံပင်ကို နောက်ကျောမှာ ဖာလျားချ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေတဲ့ပုံဗျ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

၃၂ ❁ ဆင်ညိုငိုင်း(သန်လှင်)

ရှုံပန်းထည်နှစ်ဘက်ချွန် လက်ရာမြောက်လိုက်ဘိသနဲ့။

“ဆရာကြီး ...”

“အေး ... ပြော ...”

“ဒါ ... ဘာအရုပ်တုံးခင်ဗျ”

“ကဝေမြောက်လို့ခေါ်တယ်”

“ကဝေမြောက် ... ဟုတ်လား။ အဲဒါ ဘာလုပ်ဖို့တုံး ဆရာကြီး”

“ဟိုအိမ်သားခြောက်ဦးကို ငိုအောင်ရယ်အောင်၊ အိပ်လို့မပျ
စားလို့မရအောင် ပယောဂနဲ့ စီရင်လိုက်တာ ကဝေမြောက်ရဲ့ လက်ချက်ပဲ
ကွယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား ဆရာကြီး”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါ သင်းတို့ ကဝေမြောက်ခေါ် ကဝေကြီး၊ ကဝေ
နတ်တွေရဲ့ လက်ချက်အစစ်ပဲ”

“ဆရာကြီး”

“အေး ...”

“ကဝေမြောက်ဆိုတာက ဘယ်လိုလဲဟင်”

“ကဝေဆိုတာ ပညာသည်လို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။ အထူးထူးသော
အတတ်တို့ကိုတတ်လို့ ပညာသည်ခေါ်တာ။ မောင်မိုင်း မှတ်ထားဖို့က စုန်း
မျိုး (၇)ပါးဆိုတာရှိတယ်။ ခြေစုန်း၊ သူက ခြေရာကိုကိုင်ပြီး ဖမ်းစားထား
တာ။ သူ့ကို ‘ရွာသူ’ လို့ခေါ်တယ်။

ခေါင်းစုန်းကတော့ လူရဲ့အရိပ်နဲ့ ခြေရာကို နင်းထိပြီး ဖမ်းစားတဲ့
စုန်း။

ပြီး ကိုယ်စုန်းတဲ့၊ ဒီစုန်းမျိုးက မစင်တို့၊ ချေးခြောက်တို့ကို စား
တာများ။ သူကလည်း အရိပ်ကိုနင်းပြီး ပြုစားနိုင်သလို၊ လူရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ
ကိုထိပြီးလည်း ပြုစားနိုင်တယ်။

အဲဒီကိုယ်စုန်းကို ‘(ဆင်ကွပ်)’ လို့ သမုတ်တယ်။

ပြီး ... ‘မောက်လုံးစုန်း’။ ဒီစုန်းမျိုးက အသွေးအသားအရည်ကို
စားတယ်။ သွေးစုပ်တာမျိုးပေါ့။ လူတစ်ယောက်ကို၊ တို့၊ နမ်းရွံ့ရမှ ဖမ်းစား
ပြုစားလို့ရတဲ့စုန်း။

တစ်ခါ ‘မောက်ပြားစုန်း’၊ သူကလည်း မောက်လုံးစုန်းအတိုင်းပဲ။
‘အိန်းတလိန်စုန်း’ ဆိုတာ ရှိသေးတယ်ကွယ်။

ဒီစုန်းမျိုးက အကြော်အလှော်၊ အဆီအဆိမ့်များ တယ်ကြိုက်ပဲ။
မုန့်ကြော်၊ ငါးကြော်၊ ကြက်ကြော် စတာမျိုးပေါ့။ သူက အံ့ဖို့ကောင်သကဲ့
မောင်မိုင်းရ ...။

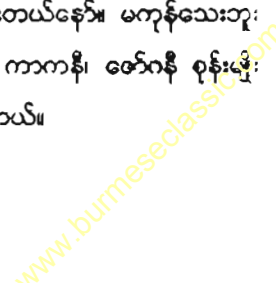
မင်းနာမည်ကိုပြော၊ မင်းရုပ်အင်္ဂါနံ့ခါတ်ပုံကိုပြလို့ မြင်တာနဲ့ (၃၇)
မင်းနတ်တွေကို စေပါးခိုင်းဖမ်းစားသောက်စေတာများ။ သင်းကို ‘ဖော်ဂနီ’
လို့ ခေါ်တာပဲကွ။ ခု ဟိုမိသားစုကို ပြုစားတိုက်ခိုက်နေတာ ဖော်ဂနီခေါ်
အိန်တလိန်စုန်းပဲ မောင်မိုင်းရေ ...။

ပြီး ... ‘ကဝေမြောက်စုန်း’ ရှိသေးသကွ။

သူက ကြောက်စရာကောင်းတယ်များ။ စားရင် လူသွေးလူသား
လူရိုးမှ စားတာများ။ သူကလည်း အမည်နာမသိရုံနဲ့ သူ့လက်အောက်က
နတ်စိမ်းတွေကို ခိုင်းစေပြုစားလို့ရတယ် ငါ့လူရေ။ သူ့ကိုမှ ‘ကဝေ’လို့ခေါ်
သကွ။

ငါ့လူ သိထားဖို့က ခြေစုန်း၊ ခေါင်းစုန်း၊ ကိုယ်စုန်း ပုံစံမျိုးက
လူကိုသေအောင်၊ မကြံစည်နိုင်ဘူးကွ။ မောက်လုံး၊ မောက်ပြား၊ အိန်တ
လိန်စုန်း၊ ကဝေမြောက်၊ အဲဒီလေးယောက်သော စုန်းကဝေများကတော့
လူကို သေအောင် ဖမ်းစားကြံစည်နိုင်တဲ့ အစွမ်းရှိပါကွ။

နောက်ထပ် စုန်းမျိုး (၆၆)ပါး ရှိသေးတယ်နော်။ မကုန်သေးဘူး
ငါ့လူရေ။ အဲဒီမှာ ‘ဘူး’သွင်းတဲ့ စုန်းမျိုး(၇)ပါး ကာကနီ၊ ဖော်ဂနီ စုန်းမျိုး
နှစ်ပါး အားလုံးပေါင်းရင်း စုန်းမျိုး (၇၈)ပါး ရှိတယ်။

၁၃၄ * ထောင်ညှိပိုင်(သန်လှင်)

အဲဒီစုန်းမျိုးတွေနှင့်အတူ မှော်ပညာစခန်း၊ အောက်လမ်းပညာ စခန်းမှာ အလေးအနက်ပြု ကိုးစားရတဲ့ ကတော်ကြီးလေးပါး ရှိသေးတယ် ကွ။

“ပြောပါဦး ဆရာကြီးရယ်၊ မှတ်စရာတွေပါလား ခင်ဗျာ”

“အေး ... မှတ်ထား။ (၁) အနောက်ဘက်ရှင်မကတော်၊ (၂) မြောက်ဘက်ရှင်မကတော်၊ (၃) ရေယာဉ်ကတော်နဲ့ (၄) နွဲကတော်တို့ပဲ။ အခု ဟိုအိမ်သားခြောက်ဦးကို ကဝေမြောက်က ဇော်ဂနီနဲ့ပေါင်းပြီး ပြုစား တာပဲ။

ဘာလို့ သူတို့ပြုစားတယ်လို့ ဆိုရတာလဲ ဆရာကြီး။

ကဝေမြောက်တို့ ဇော်ဂနီတို့ ပြုစားရင်၊ ဖမ်းစားနှောင့်ယှက်ရင် ရင်တုန်မယ်၊ အားနည်းမယ်၊ သမ်းသမ်းဝေဝေရှိမယ်၊ ‘ဘူး’ပါသွင်းလိုက်ရင် ပြုစားခံရသူဟာ ငိုလိုက်ရယ်လိုက်နဲ့ အရှူးဘဝမျိုးရောက်ပြီး အစားလည်း မစား၊ ကောင်းကောင်းလည်း မအိပ်၊ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းလာပြီးနောက် ကြာတော့ အသားအရည် ခမ်းခြောက်၊ လျော့ပါးဆုတ်ယုတ်ပြီး အဆင်းမလှ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဘဝကိုရောက်ပြီး အသက်ဆုံးရှုံးရတာပဲ။

အဲဒီလက္ခဏာအားလုံး ခြောက်ဦးစလုံး ဖြစ်နေတယ်လေ။ ဒါ ကြောင့် ကဝေအကြီးစား ပြုစားခံရတာလို့ ငါပြောတာပေါ့ မောင်မိုင်းရ။ အဲဒီကဝေကြီးတွေဟာ အိမ်တွင်းနတ်ကို နိုင်တယ်။ ဥရုတိုင်၊ ခေါင်တိုင်၊ အိမ်လှေကား ခြံအဝင်ဝတို့မှာ မြှုပ်ထား၊ နံထား၊ ရုပ်ထား၊ နာမ်ထား အမိန့်ပေး စက်ထားစေခိုင်း စီရင်ပျက်စီးအောင် လုပ်လို့ရတယ်။

အဲဒီ ကဝေမြောက်(ခေါ်) ကဝေကြီးတွေဟာ အိန်တလီနိုရုန်းအတတ် မောက်လုံးစုန်းအတတ်၊ ခေါင်းစုန်းအတတ်၊ ခြေစုန်းအတတ်၊ မောက်ပြားစ တဲ့ ငါးမျိုးစလုံးတတ်ကျွမ်းကြတော့ တော်ရုံဆရာမနိုင်ဘဲ ပြေးရတာပဲ။

တော်ရုံ ဆေးဆရာ၊ ဆေးဆုမား၊ ဆေးကုလို့ မရဘူး။ မရဆို ကဝေကြီးက ဆေးဆရာကို ဟိုပေးဒီပေးဟန်ပြုပြီး အာစက်လျှာစက်တွေ

စိတ်ကုသစ်စာပေ

ကထိတီ * ၁၃၅

နဲ့ ဆေးပျက်ဆေးပြယ်အောင်လုပ်တော့ ဆရာလုပ်သူရဲ့ ဆေး လုံးဝမစွမ်း တော့ပဲ နောက်ဆုံး ထွက်ပြေးရတဲ့ဘဝကို ရောက်တော့တာပဲကွ။

အခု ငါတို့ မြောက်ကဝေစုန်းရဲ့ စက်တွေကို ဖြတ်ပြီး သင်းတို့ ကို တန်ပြန်ရမယ် လာ ...။

ဆရာကြီးရှင်းပြတဲ့ စုန်းကဝေပညာသည်များ အကြောင်း ကြားသိ ရတော့ အလွန်ကို အံ့ဩရပါရောဗျာ။

လောကမှာ ဒီလို အယုတ်အညံ့စားတွေ ရှိနေပါလားဆိုတာသိ ငြီး စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့လို့ ဘုရား ... ဘုရားပဲ တ၊နေ၊ ရွတ်နေမိပါရဲ့ဗျာ။

ဖုန်လုံးကြီးတွေနဲ့အတူ လင်းတအချို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့
ရောက်နေတဲ့ ဘုရားစေတီတစ်ဝိုက် ကောင်းကင်မှာ ဝဲကာယုံကာလုပ်နေပါ
တရော ...။

ဒါနှင့်အတူ ကျီးကန်းတွေကလည်း ဘုရားရှေ့က ညောင်ပင်မှာ
ကျွန်တော်တို့ကိုကြည့်ပြီး နားညည်းအောင် အော်ကြပါရောများ။

ဒီမှာ ဆရာကြီးက သိမ်ဝင် သပိတ်အင်းနဲ့ သင်းတို့ရှိရာကို ဝှေ့
ယမ်းလိုက်ရော ကျီးကန်းအုပ်ကြီး လန့်ဖျပ်လို့ ဟိုး ... အရှေ့စူးစူးအရပ်
တို ပြေးကုန်တာကို မြင်လိုက်ရတယ်။

ခဏနေတော့ မန္တန်ရွတ်တာကို ရုပ်လိုက်ပြီး ...

“မောင်မိုင်း ...”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာကြီး”

“ရော ... ဒီ သိမ်ဝင်သပိတ်အင်းကို မင်း အကျီအိတ်ထဲမှာ
ထည့်ထား။ မပျောက်မကျစေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ”

ကျွန်တော် ဆရာကြီးလှမ်းပေးတဲ့ တစ်လက်မပတ်လည်ခန့် သိမ်
ဝင်သပိတ်အင်းကို အကျီအိတ်ထဲမှာ လက်ကိုင်ပုဝါနဲ့ထုပ်ပြီး ထည့်လိုက်
တယ်။

ပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့် ရွာအဝင်က ရှေးဟောင်း
နတ်ကွန်းအိုကြီးရှိရာကို ရှေးရွာလို့ လာခဲ့လိုက်ကြတယ်။

ဆရာကြီးက ရှေ့က ...

ကျွန်တော်က နောက်က။

ဒီမှာပဲ ...

“ဖူး ...”

“ဖူး ... ဖူး ...”

[၈]

သည်နောက် ဆရာကြီးညီကန္တီရက ရွာအစွန်က ဘုရားစေတီရင်
ပြင်မှာ ဆီမီးများ၊ ရေချမ်းများပူဇော်ပြီး ဘုရားရှိခိုးတယ်။ ငါးပါးသီလ ခံယူ
တယ်။

ကျွန်တော်ကိုလည်း ငါးပါးသီလ ခံယူထားဆိုလို့ ဘုရားရှိခိုး၊ ငါး
ပါးသီလခံယူ၊ အရပ်(၁၀)မျက်နှာ မေတ္တာပို့ လုပ်လိုက်တယ်ဗျာ။

သည်နောက် ဆရာကြီးက ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကိုရွတ်ပြီး အရပ်
ရှစ်မျက်နှာကို စည်းချက်တယ်ခင်ဗျ။

ပြီးတာနဲ့ စောစောက ပြုလုပ်ထားတဲ့ ကဝေမြောက်ရုပ်တုကို မိုင်း
ကိုင်အင်းရွက်နဲ့ ခေါင်းမှာအုပ်ချည့်ပြီး သိမ်ဝင်သပိတ်အင်းနဲ့ ဝိုင်းဝိုင်းပတ်ပတ်
လုပ်ကာ ဂါထာမန္တန်များကို အတန်ကြာ ရွတ်နေတယ်။

ဆရာကြီး မန္တန်မျိုးစုံနဲ့ ရွတ်နေချိန်မှာ ဘုရားစေတီရှေ့ဘက်က
နေ ဖုန်လုံးကြီးတွေ ရုတ်ခြည်း လိပ်လိပ်တက်လာပါရောဗျာ။

၁၃၈ * ဆောင်ပုဒ်(သန်လျှင်)

“ဟာ ... ဟာ ... ဆရာကြီး ... မြွေ ... မြွေ ... အမလေး”

လက်မောင်းလုံးခန့်ရှိတဲ့ မြွေမည်းမည်းနက်ပြောင်ပြောင်ကြီးက ဆရာကြီးရှေ့ လှည်းလမ်းကြောင်းက ဖူးခနဲ အသံပြုပြီး ပါးပျဉ်းထောင်လိုက်တာဗျာ။

အမလေးလေး ... ပါးပျဉ်းကြီးက ထမင်းစားသံပန်းကန်လောက်နို့ပြီး မျက်လုံးရဲရဲ နှစ်လုံးက ဒေါသခိုးတွေဝေပြီး ဆရာကြီးကို လှမ်းပေါက်လိုက်တာ။

ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လက်နှင့်တားထားရင်း မြွေဟောက်ကြီးကို ညာဘက်နှင့် ဟန့်တားလိုက်တယ်။

ဆရာကြီးတော့ သေပြီလို့ မှတ်တာပေါ့ဗျာ။ ဟူး ... တော်ပါသေးရဲ့။ ဆရာကြီး ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဗျာ။

လှမ်းပေါက်တဲ့မြွေဟောက်ကြီးက ဆရာကြီး ဦးနှစ်ရဲ့ ထောင်ကာထားတဲ့ ညာလက်ဝါးပေါ်က အင်းစမကို မြင်ရော တန့်သွားပါရော။

ဒီမှာ ဆရာကြီးက ညာလက်နဲ့ မြွေရဲ့ဦးခေါင်းကို ဖိလိုက်ရော မြွေဟောက်ကြီးဟာ သူ့ပါးပျဉ်းကြီးကို နောက်လှန်ပြီး ဘယ်ယိမ်းညာယိမ်း လှုပ်နေတော့တယ်။

“ဟဲ့ ... အစေခံကောင်၊ နင့်ကိုငါ ရန်မပြုချင်ဘူး။ နင့်ခိုင်းတဲ့ နေရာ နှင်ပြန်လိုက်စမ်း”

“ဖူး ...”

“အင်မာ ... ငါ့ကိုများ နင်က ရန်ပြုချင်သေးတယ်ပေါ့လေ။ နင်ခု ပြန်စမ်း”

“ဖူး ... ဖူး ...”

မြွေကြီးက ပါးပျဉ်းက ပြန်ထောင်ပြီး တဖူးဖူးဟန်ပြုလို့ ရှေ့ကိုလှည့်တိုးလာနေတယ်ဗျာ။

“ဒီလောက်တောင် ပြောမရတဲ့ကောင် သိရောပေါ့ကွာ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဆရာကြီးက မေတ္တာနဲ့ပြောလို့မရမှန်းသိရော မြေတစ်ဆုပ်ကို ကောက်ယူပြီး မန်းမှုတ်လိုက်တယ်။

‘ယံ ... ဒုန္နိမိတ္တံ အဝမာလဉ္စ

ယော စာ မနာပေါ သကုဏသ သဒ္ဓေါ

ပါပဂ္ဂဟော ဒုဿုပိနံ အကန္တံ

ဗုဒ္ဓါ နုဘာဝေန ဝိနာဿမန္တေ

ဓမ္မံ နုဘာဝေန ဝိနာဿမန္တေ

သံဃာ နုဘာဝေန ဝိနာဿမန္တေ

ဥံ ... မကောင်းသော အတိတ်နိမိတ်များ ...

ငှက်ဆိုးတို့၏ မြည်သံများ ...

“မကောင်းသော အတိုက်အခိုက်များ။ မကောင်းသော ဂြိုဟ်စီးဂြိုဟ်နင်းများ ...

မကောင်းသော အိမ်မက်များတို့သည် ဘုရားတန်ခိုး၊ တရားတန်ခိုး၊ သံဃာတန်ခိုးကြောင့် ပျောက်ပျက်ကြပါစေသတည်း။ ဥံ ... ဥံ ... ဥံ ... ဩောင်း ... ဩောင်း ... ဩောင်း ... သွား ... ဟံ ... ဟံ ... ဟံ ...

သို့ကလို ဗုဒ္ဓပရိတ်ကိုရွတ်ပြီး မြေမှုန်များကို လက်ဝါးနှင့် ပွတ်မန်းပြီးနောက် ပါးပျဉ်းထောင်ရှေ့တိုးလာနေတဲ့ မည်းမည်းလွန့်လွန့် မြွေဟောက်ကြီးရဲ့ ခေါင်းပေါ် ကျပ်ပတ်လိုက်ရော ...

“ရှီ ... ဖူး ... ဖူး ...”

“ရှီ ... ဖူး ... ဖူး ... ဖူး ...”

အံ့စရာကောင်းလိုက်ပါဘိဗျာ။ ရန်ပြုနေတဲ့ မြွေဆိုးမြွေဟောက်ကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းပါးပျဉ်းပေါ်ကို ဥံခံမန်းမှုတ်ပစ်ကျဲလိုက်တဲ့ မြေမှုန်များ ထိမှန်သွားရော မြွေဆိုးကြီးဟာ နာကျင်စူးရှစွာ မြေပြင်မှာ လူးလွန့်အော်မြည်နေတော့တယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၄၀ * မောင်မိုင်း(သန်းကျင်)

လူကြီးတစ်လံကျော်ရှည်တဲ့ မြေဆိုးကြီးရဲ့ လူးလွန်မှုကြောင့် လှည်းလမ်းကြောင်းဟာ ဖုန်ထောင်းထောင်း ထသွားခဲ့တယ်ဗျ။

အတန်ကြာတော့ နာကျင်စွာအော်တဲ့ အသံလည်းပျောက်။

ဖုန်လုံးတွေလည်း ပြယ်ပြီးသွားရော ...

ဘုရားရေ ...

ကြည့်စမ်းပါဦး ...

လူကြီး လက်မောင်းလုံးခန့် မြေဆိုးမရှိတော့ဘဲ ရှည်လျားလှတဲ့ မြေရေခွံ မဖိုမခြောက်ကြီး ကျန်ရှိနေတာကို အံ့ဖွယ်ဖြစ်လိုက်ရပါဗျ။

“ဆ ... ဆရာကြီး”

“အေး ...”

“ဟို ... ဟို ... မြေဟောက်ကြီး ... ကြီးရော ဟင် ...”

“မရှိတော့ဘူး။ မြေရေခွံပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။”

“ဒါ ... ဒါ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဟင်း ... ဟင်း ...”

“တိုက်မြွေကိုးကွယ့် အရေခွံပဲ ကျန်တာပေါ့”

“ဗျာ ... တိုက်မြွေ၊ တိုက်မြွေ ဟုတ်လား”

“ငါတို့ကို သူတို့က တိုက်မြွေလွှတ်ပြီး ကိစ္စတုံးအောင်လုပ်တာ၊ မှတ်ထား မောင်မိုင်းရဲ့။ တိုက်မြွေဆိုတာ မြေအစစ်မဟုတ်ဘူး။ မြွေရုပ်ကို သော်လည်းကောင်း၊ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေရေခွံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပယောဂနဲ့ စီရင်အသက်သွင်းပြီး သေစေချင်သူရှိရာကို အမိန့်ပေးစေလွှတ် ကိုက်ခိုင်းတာပဲ။ ရိုးရိုးသဘာဝမြွေကိုက်တာထက် ပညာသည်စီရင်စေခိုင်းတဲ့ တိုက်မြွေကိုက်တာက ပိုပြီး အဆိပ်ပြင်းတယ်။ တော်ရုံဆရာ ကုလို့မရဘူး။ ကုဖို့ အချိန်လည်း မရဘူး”

“ဒါ ... ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းလို့ပေါ့နော်။ ဟိုလေ ... ဆရာကြီး အသိမြန်လို့သာ”

“အချိန်မရှိဘူး။ ငါတို့ အချိန်ဆွဲနေလို့လည်း မဖြစ်တော့ဘူး။ ဖြစ်လာကြုံလာမှတော့ သူပြုတ်ကိုယ်ပြုတ် တိုက်ရမှာပဲဟေ့။ ကိုင်း ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မောင်မိုင်းရေ ... ဟောဟို ကောက်ရိုးပုံက ကောက်ရိုးတစ်ပွေ့ကို ပြောဆို တောင်းပန်ပြီး သွားယူလိုက်ဟေ့။ မြန်မြန်လုပ်လကွယ့်”

ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ပိုင်ရှင်မမြင်ရတဲ့ ကောက်ရိုးပုံ ရှိရာကိုသွားပြီး ...

“အပိုင်အဆိုင် အစောင့်အရှောက်များခင်ဗျား ... အသုံးလိုနေပါ ၍ ဤကောက်ရိုးတစ်ပွေ့ ယူဆောင်ခွင့်ပြုပါ အရှင်တို့ခင်ဗျား”

သို့ကလို ပြောဆိုမေတ္တာရပ်ခံပြီး ကောက်ရိုးတစ်ပွေ့ကို ဆရာကြီးထံ ယူလာခဲ့လိုက်တယ်။

“ဟုတ်ပြီ ... ဟိုနေရာမှာပဲ၊ ပြီးရင် မြွေရေခွံကို ငါ့ယူပေး”

ကျွန်တော် ကောက်ရိုးပုံပြီးနောက် တစ်လံကျော်ကျော်ရှည်တဲ့ ဝိစေ မြွေရေခွံကို ကောက်ပေးလိုက်ရော။

ဆရာကြီးက မြောက်ကဝေအရပ်ကို လွယ်ဒိတ်ယွန်းအစ်ထဲက မိုင်းကိုင်းအင်းကြီးတစ်ရွက်နဲ့ ထပ်ပတ်ပြီး အပ်ချည်တစ်စနဲ့ ရစ်နှောင်ပတ် ချည်လိုက်တယ်။

(နောင်အခါ ဆရာကြီးပြော၍ သိရသည်မှာ ၎င်းအင်းနည်းသည် ဓမ္မာနဝ (ကိုး) အင်းတွဲကြီး စတုတ္ထမြောက် ဓမ္မာနဝဝင်အင်းဟု သိရသည်။ ဓမ္မာနဝ ကိုးအင်းမှာ ‘ဝင်အင်း’ နှင့် ‘ထွက်အင်း’ ဟူရန် အင်းနှစ်တွဲရှိပြီး စတုတ္ထဝင်အင်းကား ရန်သူတို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လျှင် အန္တိမဆာယာဖြစ် စေသည်ဟု သိရသည်။ ၎င်းအင်း၏အကျိုးများက ရန်သူတို့ မည်သို့မျှ ကြံစည်တိုက်ခိုက်၍ မရသည့် ‘ရန်လွတ်အင်း’ ဟု သိရသည်။)

အဲဒီလို အင်းနှင့် မြွေရေခွံပါ လုံးပတ်လိုက်ပြီး ၎င်းမြောက်ကဝေရပ် ကို ကောက်ရိုးပုံအလယ်မှာ တင်လိုက်တယ်။

“မောင်မိုင်း”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာကြီး”

“အုန်းသီးထဲကရတဲ့ လူသွားရော ပေး”

“ရော့ပါ ... ဆရာကြီး။ ဒီဟာပါ ခင်ဗျ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဆရာကြီးက နတ်တိုက်၊ အစိမ်းသေလူအံသွားကိုလည်း ကောက်ရိုး
ပုံပေါ် တင်လိုက်တယ်။

ပြီး... မီးခြစ်နဲ့ ကောက်ရိုးပုံကို မရွှံ့ခင်မှာ မန္တာန်တစ်ပုဒ်ကို ဌာန်
ကြီးစွာသော အသံနဲ့ ဟိန်းနေအောင် ရွတ်တော့တယ်။

“ဪ... နမော အနန္တ ဝေသာတိကဗ္ဗံ
သဗ္ဗညုတညာဏေ၊ သမ္မဒေဝဂဏေ
စိန္တေန ဝိန္တာမုနိယေ၊ မံသစေ ဟိတေ
အဘုလဂုဏ ဝရာ ဒမ္မောက ...

ဥုံ ... ကျွန်ုပ်နှင့်တကွသော တပည့်သားမြေးတို့အား တိုက်
သည် ဇော်ဝနီရှင်ထားနံထား၊ စုန်းမျိုး (၇၈)စုန်းတိုက်နတ်တိုက်၊ အင်းတိုက်၊
ဆရာတိုက် အတိုက်မှန်သမျှ အစီအရင်ဟူသမျှ၊ မူးမှန်သမျှ ထိရောက်ခြင်း
မရှိစေရ။ ကွင်းပိုင်များ၊ ကွင်းစောင့်နတ်၊ ရွာစောင့်နတ်၊ ဘုမ္မစိုး၊ ရုက္ခစိုး၊
အာကာသစိုးတို့ ကိုယ်တိုင် အတိုက်မှန်သမျှကို ယယ်ရှားရမည်။ ကာကွယ်
ရမည်။ ဘုရားငါးဆူ၏ အမိန့်တော်။

ကျွန်ုပ်တို့အားလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ သားတပည့်များအား
လည်းကောင်း သေစေလိုခြင်း၊ စီးပွားဖျက်စေလိုခြင်း၊ အရှက်သိက္ခာရစေ
ခြင်း၊ ဘေးဆိုးစေခြင်း စသည့် ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း ကြံစည်သူတို့
သည် ယခုအချိန်ကစပြီး သူ့အတတ်သူ တန်ပြန်၍ ဒဏ်ပြန်တန်ပြန်အတိ
ဖြစ်စေသတည်း ဥုံ ... ဥုံ ...”

သို့ကလို ရွတ်ဆိုအမိန့်ပြန်ပြီးနောက် ကောက်ရိုးပုံကို မီးရွှံ့လိုက်
ရာ မီးတောက်မီးလျှံများက တိုက်မြေ့ရေခွဲ ဖတ်ထားတဲ့ ကဝေအရှုပ်လူ
အံသွားနဲ့ အင်းကို မီးစွဲလောင်သွားရော။

ပြဒါးရောင်၊ အနီရောင်၊ ငွေရောင်၊ မီးစက်တွေဟာ ကောက်ရိုး
ပုံကနေ ပျံတက်ပြီး မီးပုံပေါ် ပြန်ကျသွားတာကို အံ့ဖွယ်မြင်လိုက်ရတယ်
ဗျာ။

ဒါနဲ့အတူ လူသေကောင်မီးရွှံ့တဲ့အနံ့ကြီး ထွက်ပေါ်လာလို့ ကျွန်
တော်မှာ အန်လိုက်ရတာ နှစ်ရောမျက်ရည်ရော ထွက်ရောဗျာ။

အားလုံးပြာကျတော့မှ ကျွန်တော်တို့ ရွာလယ်ကို ပြန်လာမလို့လုပ်
တော့ အနောက်ဖက်ကောင်းကင်ပေါ်မှာ လင်းတကြီး (၆)ကောင် ဝဲပျံလိုက်
လာတာကို ကျွန်တော်တို့ မြင်လိုက်ရတယ်။

“မောင်ကြီးတို့ ... မောင်ကြီးတို့”

“ရှင် ... မောင်ကြီးနဲ့ အဘတို့ရှင်”

နောက်ကနေ ခေါ်သံကြားလို့ ကြည့်လိုက်တော့ မိန်းမရွယ်တင်
ယောက်ခင်ဗျ။

ချောချောလှလှ ဖြောင့်ဖြောင့်တောင့်တောင့်လေးဗျား။

ကျွန်တော်ဟာ လူရွယ်ပီပီ သူမရဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် စွဲမက်
ဖွယ်အလှမှာ နှစ်မျောပြီး သူမကို ငေးကြည့်နေမိပါရောဗျာ။

“ကလေးမ ... ဘာကိုစွဲရှိလို့တုံးကွလို့”

“အဘတို့က ဆေးဆရာတွေ ဟုတ်လားဟင်”

“ဆိုပါစို့ကွယ်။ ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“အဘရယ် ... ကျွန်မတို့အိမ်ကို ခေတ္တ ကြွရောက်ပေးပါ ...
အဘရယ်။ ကျွန်မအမေ အော့အန်နေလို့ပါရှင်”

“ရွာထဲမှာ ဆေးဆရာတွေ ရှိတယ်လေကွယ်။ သူတို့ သွားပင့်
လိုက်ပါ။ အဘတို့ သွားစရာရှိနေလို့ပါ”

“သမီး တောင်းပန်ပါတယ် အဘရယ်။ ဆရာကြီးကို အားကိုး
လို့ မေးမြန်းပြီး လိုက်ရှာလာရတာပါရှင်။ ကျွန်မတို့ အမေ အရမ်းခံစားနေ
ရလို့ လိုက်ခဲ့ပါ ဆရာကြီးရယ်နော် ... ဆရာကြီးနော် ... နော်”

မိန်းမချောလေးက ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာနှင့် အားကိုးတကြီး မေတ္တာရင်ခံ
ခေါ်နေတာဗျာ။ သနားစရာလေးပါ။

ဒါနဲ့ အားနာ သနားစိတ်ဖြစ်လာလို့ ...

“ဆရာကြီးခင်ဗျ ...”

၁၄၄ * ဆောင်ရွက်ခြင်း(သန်လျှင်)

“ဘာတုံး မောင်မိုင်း”

“ဒုက္ခရောက်နေလို့ အားကိုးပြီး ခေါ်နေတာပါ ဆရာကြီးရယ်။

ခဏဖြစ်ဖြစ် လိုက်”

“မင်း ... ဝင်မပြောနဲ့”

“ဗျာ ...”

“ဒီမှာ ... ကလေးမ ...”

“ရှင် ... ရှင် ...”

“မင်းအမေရောဂါ ပျောက်ချင်လားကွယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

“မင်းအမေ မသေနိုင်သေးပါကွယ်”

“ရှင် ...”

“ငါ ရွာလယ်က အမူးခြောက်ယောက်အိမ်မှာ ရှိသကဲ့။ မင်းအမေ ရောဂါ အရှင်းပျောက်ချင်ရင် လှည်းနဲ့တင်ပြီး ခေါ်ခဲ့။ အဲဒီကျမှ ငါ ကုဗေး မယ်။ ဟေ့ကောင်မောင်မိုင်း ...”

“ဗျာ ... ဗျာ ... ဆရာကြီး”

“သွားမယ် လာ”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ...”

ဆရာကြီးကို ပြန်လည်း အထွန်းမတက်ခဲ့ဘူးဗျ။ ဆရာကြီးက ပြော ပြတ်လုပ်ပြတ်ကြီး။ ဆရာကြီး ဒေါသကြီးရင် သူများနဲ့မတူဘူး။ ကျွန် တော့ဗျာ မိန်းမချောလေးကို အားနာတဲ့မျက်လုံးနဲ့ လှမ်းကြည့်ပြီး ရှေ့က သွားနေတဲ့ ဆရာကြီးနောက်ကို အပြေးလိုက်ခဲ့ရတော့တယ်။

ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ...

မိန်းမချောလေးက ဆံပင်ကိုဖားလျှားချ အံကြိတ်ခါးထောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို မကျေမချမ်းမျက်လုံးနဲ့ ကြည့်နေတာကို မြင်လိုက်ရတယ် ခင်ဗျ။

“ဆရာကြီးခင်ဗျ”

“ဘာတုံး”

“သူ့ခမျာ ဆရာကြီးကို အားကိုးပြီးပင်”

“မင်း ... ဘာနားလည်လို့ ပြောနေတာတုံး ဝတုံးရ”

“ဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီး”

“မင်း ... ဒီမိန်းမ ဘာလဲ သိလား ... သိလား ...”

ဆရာကြီးရဲ့ သိလားမေးသံဟာ မာမာတင်းတင်းကြီး ဖြစ်လို့ဗျာ။

“မသိဘူး ... ဒါပေမယ့် သူ ဆရာကိုတွေ့လို့ အားကိုး ...”

“မှတ်ထား ... အဲဒီမိန်းမက လူသာမန်မဟုတ်ဘူး”

“ဟင် ... ဒါဆို သူက ဘာလဲ ... ဟင် ... ဟင်”

“ပညာသည် စုန်းမ”

“ဗျာ ... စုန်းမ၊ ဆရာကြီး ဘယ်လိုကြောင့် ပညာသည်စုန်းမ လို့ ပြောလိုက်တာတုံး ဆရာကြီးရယ်။ တော်ကြာ ...”

“မှတ်ထား ... အဲဒီမိန်းမ မျက်တောင်လုံးဝမခတ်ဘဲ ငါ့ကို စကားပြောနေတာ။ ပြီး ... နေရောင်မှာဖြစ်ပေမယ့် အရိပ်မထွက်ဘူး။ သင်း မျက်လုံးထဲမှာ ‘စက်’ခိုးတွေ ငါမြင်နေရတယ်။ သင်း ငါတို့ကိုလှည့်ပတ်ပြီး လာခေါ်တာ။ မင်းလိုက်သွားရင် ဘဝဆုံးပြီမှတ်။ မယုံရင် စောင့်ကြည့်နေ။ အဲဒီမိန်းမ ဘာလဲဆိုတာ မင်း မကြာခင် လက်တွေ့သိရလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော် ဆရာကြီး စွပ်စွပ်စွဲစွဲပြောတဲ့ စုန်းမဆိုတာကို မယုံ ချင်ပါဘူးဗျာ။ ဒီလောက် ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမရွယ်ကို စုန်းမလို့စွပ်စွဲတာ မကျေနပ်ချင်ဘူး။ သို့သော် ဆရာကြီးက ကမ္ဘီရပညာပိုင်းမှာ အကျော်ဇော့ ဆရာတစ်ဆူလည်းဖြစ်။ နယ်စုံရပ်စုံရောက်ရှိပြီး အတွေ့အကြုံလည်းများ တော့ ပြန်မငြင်းခဲ့ဘူးပေါ့ဗျာ။

ဆရာကြီးက ဆန်နဲ့သဲကို ညီအောင်ပြန်ပြီး လက်ညှိုးနဲ့ အတွရာများ ချုံ့ချဲ့ရေးခြစ် မန်းမှုတ်ပြီးနောက် အိမ်တွင်းအိမ်ပြင် ခြံထဲအနံ့ကို တတွတ် တွတ်ပြောပြီး ကြဲပစ်လိုက်တယ်ဗျာ။

“သားတို့သမီးတို့ရေ ...”

“ခင်ဗျာ ... အဘ”

“မင်းတို့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်မည့်သူရှိလား”

“မရှိပါဘူး အဘ။ ဒီမှာပဲ နေကြဦးမှာပါ ခင်ဗျ”

“ကောင်းပြီ။ ပြန်ချင်တဲ့လူရှိရင် ပြန်နိုင်တယ်။ အခု အဘ ခြံမှာ ကြိုးတားမယ်။ ကြိုးတားပြီးရင် လူဝင်လူထွက် လုံးဝမလုပ်ကြနဲ့တော့ ကြား လားဟေ့”

“ကြားပါတယ် အဘ”

သည်နောက် ဆရာကြီးက ယွန်းအစ်ထဲကနေ အနီရောင်အပ် ချည်ကြိုးတစ်ခွေယူပြီး ခြံမှာ ဝါးတားသလို ကြိုးတန်းချီပြီး မြေကြီးကို ဖနောင့်နဲ့ သုံးချက်ပေါက်လို့ လက်ကျန်ဆန်မန်း၊ သဲမန်းတို့ကို ခြံဝ အစိ ရင်ကြိုးအောက်မှာ ဖြန့်ခင်းထားလိုက်တယ်။

ပြီး အိမ်ပေါ်ကို ပြန်တက်ကာ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ စိန္တာမဏိဂါထာ တော်ကြီးအပါအဝင် ပရိတ်၊ ဂါထာ၊ မန္တန်တို့ကို ရွတ်ဆိုနေလိုက်တယ်။

ပါးစပ်ကလည်း အမိန့်ပြန်တမ်းတွေကို ရွတ်လိုက်လေ့ရှိခင်ဗျာ။

“အို ... ဇမ္ဗူဒီပ ကျွန်းအောင်မြေတွင်၊ သင်္ချေသင်္ချာ များစွာ ပတ်ကုန်း၊ ကျွန်းလုံးနွံမျှ အနန္တတည် ...”

ဒေဝ ဒေဝါ နတ်တကာနှင့် ဗြဟ္မာသိကြား၊ လေးပါးစတုလောက ပါလ၊ မဟာဝဿဝရာ၊ တာနောယကျ၊ ပုဏ္ဏကနှင့် နတ်များခပင်၊ ထုတ်ခြင်းစကြဝဠာ၊ လေးမြှာကျွန်းတွင် ဒေဝါ၊ အာကာသစိုး၊ တန်ခိုးထန်တိ၊ မဏိမေခလာ ဒေဝါ သူရသတိ၊ စန္ဒီ၊ ပရမိသွာ၊ မဟာပိန္နဲ၊ ကျော်ဆဲထင်ရှား၊ နဂါးဂဠုန်၊ ဂျန္တန်ယက္ခနှင့် နတ်များအကြီး တေခေ ဖြင့်သည့် ရှင်နတ်မင်းတို့ ...

[e]

ကျွန်တော်တို့ရွာထဲက ပယောဂဝင်နေတဲ့ အိမ်ကိုရောက်တော့ ခြံစည်းရိုးအသစ်ကာပြီးနေပြီ ခင်ဗျာ။

ရွာသူရွာသားများကလည်း ရေခန်းကြမ်းဝိုင်းဖွဲ့နေကြလို့။

“အဘ ...”

“သမီး ... အုန်းလဲပြီးပလားဟေ့”

“ပြီး ... ပြီးပါပြီရှင်”

“ဟို ... (၆)ယောက်ရောဟေ့”

“အိပ်ပျော်နေတုန်းပါပဲရှင်။ ဘုရားလည်း ရေသပ္ပာယ်ပြီး ပန်း ရေချမ်းအသစ်လဲပြီးပါပြီ အဘရှင်”

“အေးအေး ... သင့်သလိုနေကြဟေ့။ အဘ ဆန်မန်း၊ သဲမန်း များ ပက်လိုက်ဦးမကွယ်။ ဆန်တစ်ပန်းကန်လုံးနဲ့ သဲတစ်ပန်းကန်ယူခဲ့ကြ စမ်း”

မိပိန္နဲက ဆန်တစ်ပန်းကန်၊ သဲတစ်ပန်းကန် ယူလာပေးတယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၄၀ * ထောင်မှိုင်း(သန်းလှိုင်)

နတ်ဒေဝတာကြီးငယ်တို့ကို ပင့်ဖိတ်အာဏာအပ်တယ်။
ရေပေါ်မှာလည်း မီးလောင်ပါစေ။

ကြတိုင်းအောင် ဆောင်တိုင်းလည်း ပြီးမြောက်ပါစေ။
အတိုက်တွေလည်း ပေါ်ပါစေလို့ ပြောဆိုပြီးနောက်။

“သြောင်း ... နမော ဗုဒ္ဓါ နုဘာဝေန၊

သြောင်း ... နမော ဓမ္မာ နုဘာဝေန၊

သြောင်း ... နမော သံဃာ နုဘာဝေန၊

သမ္မအန္တရာယော ဝိနသန္တ ယံယံ ဣစ္ဆိတံ
လာဘံ လာဘိသန္တ

သြောင်း ... ဇေယျတု ဇေယျတု ...

သွား ... ဟုံ ... ဟုံ ...”

ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ် ပင့်ခေါ်အာဏာအပ်၊ အကာအကွယ်ပြုပြီး
နောက် ရေမုန်းနှင့် အိပ်ပျော်နေသူ လူမမာခြောက်ဦးပေါ် ဖျန်းပက်လိုက်
ရော ...

လူမမာခြောက်ဦး ဝုန်းခနဲ ကုန်းထပြီး ဟစ်လို့ငိုကြပါရောဗျာ။
ငိုသမှ မသာအိမ်ကျနေတာပဲ။

ငိုရင်းကနေ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ကြ။

ငိုရင်းရယ်ရင်း ထခုန်လိုက်ကြတာ တစ်အိမ်လုံး ဝုန်းဒိုင်းကျဲနေ
တာပဲ။ ရှိနေတဲ့လူတွေလည်း လန့်ကုန်ပါရောဗျာ။ ဆွေမျိုးသားချင်းများဟာ
ဆရာကြီးနဲ့ ကျွန်တော်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး စိုးရိမ်နေကြလေရဲ့။

ကျွန်တော်လည်း ဒီတစ်ခါတော့ ငါတို့ ပြေးရမည့်အလှည့်နဲ့တူ
ပါရဲ့လို့တွေးပြီး ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ် ...

ဆရာကြီးကတော့ ငိုလိုက်ရယ်လိုက်၊ ထခုန်အော်ဟစ်ဖြစ်နေတဲ့
ခြောက်ဦးကိုကြည့်ပြီး ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်လို့ ...

ဒီမှာပဲ ဆရာကြီးက လက်ဝါးခန့်ဖျံ့လိုတဲ့ အင်းတစ်ချပ်ကို ရွတ်
ဖတ်မုန်းမူတ် ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုပြီး အင်းရွက်ကို မီးရှို့ပြာချလိုက်တယ်။ အဲဒီ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပြာ ရေဖလားထဲရှိ ရေထဲ သွန်ချပြီး လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းနဲ့ မွှေလို့ ဥျံ့ခဲမုန်း
နေတယ်ဗျ။

ပြီးလည်းပြီးရော အဲဒီ အင်းပြာစိမ်ရေနဲ့ ဝုန်းဒိုင်းကျဲနေတဲ့သူတို့
ခြောက်ဦးကို လှမ်းပက်လိုက်တာ။

အလို ... ဘုရားရေ ...

ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။ ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။

ကြည့်စမ်း ခုန်ပေါက်အော်ဟစ် ရယ်မောငိုယိုနေတဲ့ အဇ္ဈေးလို လူ
ယောက်ျားမိန်းမ ခြောက်ဦး။

အင်းပြာရည် ထိမှန်သွားရော ဝုန်းဒိုင်း ငိုရယ်တွေရပ်ပြီး ဆရာကြီး
ရှေ့မှာ ဒူးတုပ်လျက်ဖြစ်လို့။

သူတို့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လို့ဗျာ။

စကားတစ်လုံးမှ မပြောကြတော့ဘူး။ ပီတိ ကျောက်ရုပ်လို။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံးလည်း အံ့အားသင့်သွားကြတာပေါ့ဗျာ။
[နောင်သိရသည်မှာ ဆရာကြီးသည် စမ္မာနဝ ပဉ္စမဝင်အင်းကို ပြာချ၍ ခေ
စိမ်ပက်ခြင်းဟု သိရသည်။]

အားလုံး အံ့အားသင့်နေချိန်မှာပဲ ...

“အမလေး လာပါပြီတော့”

“လာပါပြီရှင် ... အမလေး ... လာပါပြီတော့”

“လာပြီဟေ့ ... လာပြီ ... ငါတို့လာပြီဟေ့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... လာပါပြီ
တော့”

“ဟင် ... ဘာလဲဟ”

“အိမ်ရှေ့မှာ မိန်းမငါးယောက်မျှ”

“ဆရာကြီးရေ ... မိန်းမငါးယောက် အိမ်ရှေ့မှာ ခုန်ပေါက်
အော်ဟစ်နေတယ်ဗျ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

၁၅၂ * အောင်ညိုနိုင်(ဆန်လှိုင်)

ဖုန်းတွေ၊ ချွေးတွေ၊ မြေကြီးတွေပေးကျပြီး မျက်စိတွေပြူး အင်္ကျီထမီပေရေစုတ်ကွဲကိုယ်စီနှင့် ခြံကို မျက်နှာမူလို့ ငုတ်တုတ်လက်အုပ်ချီ တုန်ခါယိမ်းထိုးနေတာကို ထူးခြားစွာ မြင်လိုက်ရပါရော။

“ကယ်ပါ ... ကယ် ... တော် ... မူ ... မူ ... ပါ”

“ဟူ ... ဟူ ... အင်း ... အင်း ... အင်း ...”

“ပူ ... ပူ ... လွန်းလို့ပါရှင် ... ကယ် ... ကြ ... ပါ”

ချောချောလှလှ မိန်းမပျိုသုံးဦးကတော့ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ပြီး အသံကုန်အော်နေတယ်များ။

“ကယ် ... တော် ... မူ ... ပါ ... ရှင် ... အား ... အား ... အား”

“သေ ... ပါ ... ပြီ ... တော့် ... အမလေး”

မြင်ရသူတွေမှာလည်း ဟိုနေ့တွေက အိမ်ပေါ်က ခြောက်ယောက် ခုလိုပဲ ငိုတယ်ရယ်တယ်ဖြစ်တယ်။ အခု ရွာထဲပြောင်းလာတာ မကြာသေးတဲ့ ရွာထိပ် ရေနံချေးဝ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးက မိသားစုငါးဦး ရှက်စရာကောင်းအောင် ငိုရယ်လူးလိုပဲဟစ်အော်နေတာဖြစ်ကြပြီး အမျိုးမျိုးဝေဖန်ကြလို့။

ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဘဆရာကြီး ဦးကမ္ဘီရဟာ ခြံဝကိုရောက်လာပြီး ဒင်းတို့ကို ကြည့်လို့ ...

“ဟဲ့ ... မိန်းမတွေ”

“အမလေးတော့”

“ခေါင်းမော့လိုက်ကြစမ်း”

“ကြောက်ပါတယ်ရှင် ...”

“နင်တို့ဘာလဲဆိုတာ ငါပြောလိုက်ရမလားဟေ့”

“မ ... မ ... ပြောပါနဲ့ ... ဆ ... ဆရာကြီးရယ် ... အား”

“နင်တို့လုပ်တဲ့အလုပ် နင်တို့ သိရဲ့လားဟေ့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ဟူး ... ဟူး ...”

“ပြော ...”

“အမလေး ... သိ ... သိပါတယ်ရှင်”

“နင်တို့ ဘာကြောင့် သူတစ်ပါးအကျိုး ပျက်စီးအောင် လုပ်ရတာတုံး”

“မှား ... မှား ... ပါတယ် ... ရှင် ... ရှင် ...”

“နင်တို့ငါးဦးကို ငါ ဒီနေ့ ဒဏ်ခတ်ရမှာပဲ”

“တောင်း ... ယန် ... ပါ ... တယ် ဆရာကြီးရယ်။ နောင်ကို မ ... မလုပ်တော့ပါဘူး ရှင်”

“နင်တို့လုပ်ထားတဲ့ အတတ် နင်တို့ ခုချက်ချင်း ပြန်နှုတ်လိုက်စမ်း။ နှုတ်လေ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

ဒီမှာပဲ မိန်းမငါးဦးဟာ အိမ်အတွင်းရှိရာကို လက်နှစ်ဖက်ဆန့်ပြီး ဆွဲယူသလိုလုပ်လို့ လွင့်လွင့်ပစ်လိုက်လုပ်ရော ...

အိမ်ပေါ်ရှိ လူခြောက်ဦးရဲ့ အော့အန်သံတွေကို ခြံဝကနေ ကြားရတော့တာပါပဲများ။

“ကုန်အောင်နှုတ်နော်။ ကျန်ရင် နင်တို့ကို ပြာချပစ်မယ်ဟေ့”

ပညာသည်မိန်းမ ငါးဦးဟာ မျက်စိတွေပြူးပြီး လက်ဆန့်ဆွဲယူလွှင့်ပစ်ဟန် အတန်ကြာပြုလိုက်ရော ...

အိမ်ပေါ်က အန်တဲ့အသံလည်း တိတ်သွားပြီး မကြာပါဘူးများ။ အိမ်ပေါ်က ခြောက်ဦး ဆရာကြီးရှေ့ကို ရောက်လာကြရောဗျ။ အလို ...

လူကောင်းအတိုင်း ဖြစ်သွားပါကလား ဟရို။

လူခြောက်ယောက်ဟာ အိမ်ရှေ့ခြံဝမှာ ငုတ်တုတ်လက်အုပ်ချီပြီး ညစ်ပတ်ပေရေ မျက်ရည်စိရွှဲနဲ့ ကြောက်ဒူးတုန်နေတဲ့ မိန်းမငါးဦးကို မြင်ရော့

အလွန်ကို အံ့ဩသွားကြပါရောများ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၅၄ * ဆောင်ပုဒ်(သန်လျင်)

“ဟဲ့ ... မိန်းမယုတ်ငါးဦး”

“ရှင် ... ရှင် ..”

“နင်တို့ငါးဦး ဟောဒီမိသားစုခြောက်ဦးကို ရှိခိုးတောင်းပန်လိုက် စမ်း တောင်းပန်လေ”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ...”

“ကျွန်မတို့ ရှင်တို့ခြောက်ဦးကို အကျိုးယုတ်အောင် ပြုမိခဲ့မိ တယ်ရှင်”

“ဟင် ...”

“အို ...”

“သူတို့က ဒါဆို ... သူတို့က”

“ချကွာ ... ရိုက်ကြဟေ့”

“စုန်းကဝေမတွေကွ၊ အသေသတ်ကြဟေ့”

“သေဟာ”

“အမလေး ... ကယ်ပါဦး ဆရာကြီးရဲ့ ဟီး”

ရွာသူရွာသားတွေကလည်း သဘောပေါက်သွားပြီလေ။ ငါတို့ရွာ သားခြောက်ဦးကို အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း အသက်ဆုံးအောင် ပြုစားတာ ဒီငါးဦး။

သင်းတို့ စုန်းမ၊ ကဝေမတွေ။

ခဲတွေနဲ့ပိုင်းပစ်၊ တံတွေနဲ့ ပိုင်းထွေးကြ။

စုန်းမငါးဦးလည်း ထိမှန်အော်ဟစ်ကြပါရော။

“ဟေ့ ... ရပ်လိုက်ကြ”

“သူတို့က စုန်းမတွေ မဟုတ်ဘူးလား ဆရာကြီး။ သတ်ပစ်ရမှာ

ပဲဗျ”

“မင်းတို့ သူတို့ကိုသတ်ရင် မင်းတို့ လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ကျသွား မှာပေါ့။ ရာဇဝတ်မှု ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မှာတုံး ဆရာကြီး”

“သူတို့ ဒီရွာမှာရှိနေရင် တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ မင်းတို့ရွာကလူ တွေကို နှောင့်ယှက်ဦးမှာပဲ”

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့ ဆရာကြီးရ”

“နေပါဦးလေ ... ငါ့စကား မဆုံးသေးဘူး။ ငါလုပ်မယ့်အလုပ် က သူတို့ဆီက ပညာတွေကို သိမ်းလိုက်မယ်။ ပြီးရင် ဒီရွာကနေ ထွက် သွားခိုင်းမယ်။ ဒါဆို သူတို့ ရောက်ရာအရပ်ကလူတွေကို ဒုက္ခ မပေးနိုင် တော့ဘူး”

“သတ်ပစ်ချင်တာဗျာ”

ဒီမှာ ရွာလူကြီး ဦးကံစိန်က ...

“အားလုံး တော်ကြတော့။ ငါတို့ဆရာကြီးပြောတာ ကောင်း တယ်။ လက်လွန်ခြေလွန် မလုပ်ကြနဲ့။ ဆရာကြီးခင်ဗျား ... ဒီ စုန်းမတွေ ထံက မြန်မြန် ပညာသိမ်းပါတော့ ခင်ဗျား။ သူတို့ကို ဒီနေ့ပဲ ရွာကနေ မောင်းထုတ်ချင်လို့ပါ ခင်ဗျား”

“စိတ်ချပါ။ ကိုင်း ... မိန်းမယုတ်တွေ နင်တို့အားလုံး ရွာသူရွာ သားတွေလက်ချက်နဲ့ ဒီနေရာမှာ အသေခံချင်သလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ထံမှာ နင်တို့ စုန်းကဝေ၊ စက်ပညာတွေ ပေးအပ်သစ္စာပြုပြီး ရွာကနေ ထွက်သွား မှာလား ကြိုက်ရာပြော”

သူတို့ငါးဦးရှေ့မှာ ခဲလုံးတွေ ပြန်ကျလို့။ ရွာသားတွေကလည်း ဆဲရေးတိုင်းထွာကြတုန်း။

“ပြောလေ ...”

“ပညာတွေ အပ်ပါမယ် ဆရာကြီးရှင်”

“ဒီလိုမှပေါ့။ ကဲ ... လက်အုပ်ချီပြီး လိုက်ဆိုကြ”

စုန်းမငါးဦးက ကတုန်ကရီနဲ့ လက်အုပ်ချီထားကြတယ်။

“ကျွန်မတို့ငါးဦးသည် ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၅၆ * ဆောင်ပုဒ်(သန်လျင်)

“ကျွန်မတို့ငါးဦးသည် ...”

“ဘုရားငါးဆူကို တိုင်တည်ပါ၏”

“ဘုရားငါးဆူကို တိုင်တည်ပါ၏”

“စတုလောကပါလ သာသနာစောင့် နတ်မင်းကြီးလေးပါးကို တိုင်တည်၍ သစ္စာပြုပါ၏”

“စတုလောကပါလ သာသနာစောင့် နတ်မင်းကြီးလေးပါးကို တိုင်တည်၍ သစ္စာပြုပါ၏”

“ကျွန်မတို့ တတ်သိရရှိထားသည်”

“ကျွန်မတို့ တတ်သိရရှိထားသည်”

“စုန်းကဝေ ပညာသည် အတတ်အားလုံးကို”

“စုန်းကဝေ ပညာသည် အတတ်အားလုံးကို”

“ဆရာကြီး ဦးကန္တိရအား ပေးလှူစွန့်လွှတ်ပါ၏”

“ဆရာကြီး ဦးကန္တိရအား ပေးလှူစွန့်လွှတ်ပါ၏”

“ဤ အောက်လမ်း စုန်းကဝေပညာတို့အား”

“ဤ အောက်လမ်း စုန်းကဝေပညာတို့အား”

“ထပ်မံဆည်းပူးရယူ အသုံးချမိပါက”

“ထပ်မံဆည်းပူးရယူ အသုံးချမိပါက”

“မဟာအဝီစိငရဲ၌ ကျရောက်ခံစားရပြီး ဘုရားအဆူဆူချွတ်၍ မကျွတ်သော ဘဝဆိုးကို ရရှိပါစေသတည်း”

“ဆိုလေ ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ... ကဲ့ ... ရှင့်”

“မဟာအဝီစိငရဲ၌ ကျရောက်ခံစားရပြီး ဘုရားအဆူဆူချွတ်၍ မကျွတ်သော ဘဝဆိုးကို ရရှိပါစေသတည်း”

“ယနေ့မှ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ပါမည်ဟုကတိ သစ္စာပြုပါ၏”

“ယနေ့မှ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ပါမည်ဟု ကတိ သစ္စာပြုပါ၏”

“သစ္စာကတိ ပျက်ယွင်းခဲ့သော်”

“သစ္စာကတိ ပျက်ယွင်းခဲ့သော်”

“နောင်ပွင့်တော်မူမည့် အရိမေတ္တယျ ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြော်ခွင့် မရပါစေသေး”

“နောင်ပွင့်တော်မူမည့် အရိမေတ္တယျ ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြော်ခွင့် မရပါစေသေး”

“ကိုင်း ... ငါ့လက်ဝါးထဲကို နင်တို့ပညာစက်တွေ အကုန်အစင် အပ်ကြစမ်း”

ဆရာကြီး ဦးကန္တိရက စုန်း(ကဝေ) တစ်ဦးစီရဲ့ရှေ့မှာ လက်ဝါးဖြင့် ပေးထားတော့ စုန်းမဝဝကြီးကစပြီး သူတို့မျက်နှာကနေ တစ်ကိုယ်လုံးကို သူတို့လက်နှင့် သပ်ချပြီး ပညာတွေကို ဆရာကြီးလက်ထဲ ထည့်လိုက်ကြ တယ်။

“ချန်မထားနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ရှင့်”

ကျန် စုန်းမတွေကလည်း ခေါင်စုန်းမကြီးလုပ်သလို သုံ့ဆပ်ပြီး ဆရာကြီးလက်ထဲကို ပညာစက်တွေ ထည့်ကြတယ်။

“ပါးစပ်ဟာကြ”

သူတို့ ဝါးစပ်ဟပေးထားတုန်းမှာ ဆရာကြီးက သူ့ရဲ့ ညာလက် ဝါးနဲ့ ဝါးစပ်ထဲကနေ ဆွဲထုတ်ယူသလိုလုပ်လိုက်ရော ...

“ဟယ် ...”

“ဟာ ...”

“အမလေးလေး ...”

၁၅၈ * ထောင်ညှိပိုင်(သန်လျင်)

“ဆန်းလှချည်လားကွာ ... ဟေ”

“ငါတို့ဆရာကြီးကလည်း စွမ်းမှစွမ်းပဲဟေ့”

စုန်းမငါ့ဦးခွံ ပါးစပ်ခံတွင်းကနေ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်အရောင်တွေနဲ့

အတူ အစာတွေ အန်ပါရော့ဗျာ။

“အော့ ... အော့ ... အော့ ...”

“အော့ ... အော့ ... အော့ ... အော့”

“အမလေး ... အော့ ...”

သူတို့ပါးစပ်က အန်လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ အလွန်ကို နံ့ဟောင်းလွန်းလို့ အနီးရှိ ရွာသူရွာသားတွေပါ အော့အန်ပြီး အဝေးကို ပြေးကြွေပါရော့ဗျာ။

စုန်းမငါ့ဦးလည်း မောဟိုက်ပန်းလျှာပြီး မျက်စည်၊ ချွေးသံကိုယ်စီနဲ့ နံ့စော်နေပြီ။

ဒီမှာ ဆရာကြီးက ခေါင်းဆောင်စုန်းမ ဝဝကြီးအနားကိုကပ်ပြီး တိုးတိုးမေးလိုက်တော့ ...

မိန်းမကြီးက မိန်းမရွယ်သံဦးဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး တိုးတိုးပြန်ပြောလိုက်တာကို ကျွန်တော် မြင်ရတယ်။

“ရွာလူကြီး ... လာခဲ့ကွယ်”

“အဘ ... အမိန့်ရှိပါခင်ဗျ”

“သူတို့ငါ့ဦးကို အိမ်အရောက် လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘဆရာကြီး”

“မှာစရာရှိသေးတယ်ကွယ်”

“ပြောပါ အဘဆရာကြီး”

“သူတို့ငါ့ဦးကို မရိုက်မဆဲပါနဲ့။ လက်ဖျားနဲ့တောင် မရွယ်ပါနဲ့ကွယ်။ မင်းတို့တစ်ရွာလုံးမကဘူး သူတို့ ရောက်ရာအရပ်တွေပါ စိုးရိမ်စရာ

မလိုတော့ဘူး။ သူတို့ ရှေ့လျှောက် လူကောင်းသူကောင်းဘဝကို ခံယူကြပြီး ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူတွေ ဖြစ်ကြတော့မှာပဲကွယ်”

“စိတ်ချပါ ဆရာကြီး။ ကိုင်း ... မယ်မင်းမတို့ ထကြ”

ဒီမှာ မိန်းမကြီးငါ့ဦးတို့က ...

“အဘဆရာကြီးရှင့် ...”

“ပြောပါ သမီးတို့ ပြောကြပါ”

“အဘဆရာကြီးကို ကန်တော့ပါရစေရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘဆရာကြီးရယ်။ သမီးတို့ နောင်တလည်း ရကြပါပြီ။ ရှေ့လျှောက် ဘုရားမကြိုက်၊ နတ်မကြိုက်၊ လူမကြိုက်တဲ့ အလုပ်တွေကို လုံးဝမလုပ်ဘဲ နတ်လူသာအုခေါ်မည့် အလုပ်တွေကိုပဲ လုပ်ပါ့မယ် ဆရာကြီး”

“အိမ်း ... အိမ်း ... မင်္ဂလာရှိလိုက်တဲ့ စကားကွယ်။ ကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ မကြာခင် သမီးတို့ ရတနာမြတ်သုံးပါးအကျိုးကို ခံစားရပါလိမ့်မယ်။ ကိုင်း ... ကိုင်း ... ကန်တော့ကြ ... ကန်တော့ကြ”

သူမတို့ငါ့ဦးဟာ ဆရာကြီးရဲ့ခြေအစုံကို ဦးခိုက်ကြတာကို အားလုံး မြင်ကြရတယ်။

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ... ကျန်းမာချမ်းသာပြီး အသက်ရှည်လို့ သာသနာပြုနိုင်သူများ ဖြစ်ကြပါစေဗျား”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်အဘ”

သူတို့ဟာ ရွာသူရွာသားများနဲ့ သူတို့ ပြုစားခဲ့တဲ့ အိမ်သားခြောက်ဦးကိုပါ လက်အုပ်ချီကန်တော့ပြီး ရွာလူကြီးနှင့်အတူ တရွေ့ရွေ့ ထွက်သွားခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဟို ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမပျိုလေး ဆရာကြီးပြောသလို စုန်းကဝေ ဖြစ်ခဲ့တာကို နှမြောလို့ မဆုံးဘူးဗျာ။

www.burmeseclassic.com

၁၆၀ * မောင်ညိုခိုင်း(သန့်လျင်)

ကျွန်တော်က သူမကို နောက်ကနေ ငေးကြည့်နေတုန်းမှာပဲ သူမက ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်ဗျာ။

အဲဒီအကြည့်မှာ ကျွန်တော့်ရင်ဟာ ဒိန်းခနဲဖြစ်ပြီး ဝမ်းသာသလို ဖြစ်သွားရတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့

သူမက ကျွန်တော့်ကို မနိုးတရားအပြုံးကလေးနဲ့ လှည့်ကြည့်သွားလို့ပေါ့။

ဒီအပြုံးကလေးကို အချိန်အတန်ကြာ မေ့ပျောက်လို့ မရခဲ့ဘူးလေ။

“မောင်မိုင်း”

“အဲ . . . အဲ . . . ဗျာ . . . ဆရာကြီး . . . အဟဲ”

“မင်း . . . ဘာတွေ ငေးမောနေတာတုံးကွယ့်”

“အဲ အဲ ဟို . . . ဟို . . . ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျ”

“မင်း . . . ငါ့ကို ညာလို့မရဘူးနော် လူခိုက်”

“အဲ . . . အဟဲ . . . ဟဲ . . . ဒါနဲ့ ဆရာကြီးရယ် သူတို့က ဟို မိသားစုခြောက်ယောက်ကို ဘာလို့ ပြုစားနှောင့်ယှက်ကြတာလဲ ဆရာကြီး”

“မနာလိုလို့တဲ့”

“ဗျာ . . . ဘာကိုမနာလိုလို့လဲဗျာ”

“ဟို . . . မိသားစုခြောက်ယောက်ထဲက သမီးလေးယောက်က သူတို့သမီးနှစ်ယောက်ထက် ပိုလှ၊ လူရာဝင်လို့ မနာလိုဖြစ်ပြီး ပြုစားမိတာပါတဲ့”

“ဗျာ . . . လှလို့ပြုစားတာ။ အံ့ရောဗျာ”

“မင်းများ ကြိုက်ရင်၊ သဘောကျရင် ဒီမိသားစုဝင် မိန်းမချောလေးယောက်ထဲက ကြိုက်ရာ လက်ညှိုးထိုးပြ။ ငါ အခုပြောပြီး စေ့စပ်ပေးမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဟာဗျာ . . . ဟာဗျာ . . . ဆရာကြီးကလည်း ရှက် . . . ရှက်စရာကြီးဗျာ အဟီး”

“အံ့မာ . . . ခွေးမသား။ မင်းအကြောင်း ငါမသိဘူး မှတ်နေလား။ မင်းရော၊ မင်းဆရာ . . . ဟို . . . ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းအကြောရော ငါ သိတယ်ကွ။ လာ . . . ကြာတယ်။ လူကြီးချင်း သွားပြောပေးမယ် . . . လာ”

“မ . . . မလုပ်ပါနဲ့ဗျ”

“ဟ . . . မိန်းမရမည်ကိစ္စကိုများ ဘာဖြစ်”

“နောက်ကျနေမလားလို့ပါ . . . ဆရာကြီးရဲ့”

“ဖွီ . . . ခွေးတိရစ္ဆာန်ကောင်”

မောင်ညိုခိုင်း(သန့်လျင်)

